20 III (+3)
Y 77

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

BJA
4 8 6 4 5 8
486458

ISBN 973-9197-09-4

Colecția „EL și EA"

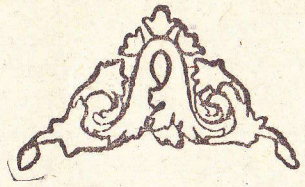

CAPITOLUL 1

– Tată, e superb, dar nu trebuie să mă răsfeți așa – protestă Danielle, privindu-și tatăl vitreg, un bărbat înalt, purtând barbă și veșmânt arab.

– Prostii – ripostă el ferm, luând pandantivul cu diamant și trecându-l în jurul gâtului ei delicat. Chiar dacă nu ești fiica mea de sânge, Danielle, ești copilul inimii mele și-mi face o mare plăcere să te „răsfăț", cum ai spus tu. De altfel, chiar nu înțeleg, cum poate fi „răsfăț", atârnătica asta – conchise el, zâmbind. Dacă l-aș fi ales eu, ar fi fost mult mai potrivit – smaralde, care s-ar fi potrivit cu ochii tăi ; perle din Golf, care ar fi completat albeața pielii tale.

Danielle râse, știindu-se învinsă. Tatăl ei murise când se născuse ea, iar când avea treisprezece ani Danielle, mama ei îl întâlnise și se măritase cu Sheikh Hassan Ibu Ahmed, șeful unui foarte mare imperiu petrolier, pe care ea-l cunoscuse la o recepție, dată de omologul său britanic, a cărui angajată era.

Danielle şi tatăl ei vitreg s-au plăcut imediat. Deşi mai fusese căsătorit, Şeicul nu avusese copii. Prima lui soţie divorţase de el, dar altceva nu se mai spusese, iar Danielle ghicise că el nu putuse avea, probabil, copii, ceea ce făcuse să o iubească pe ea atât de mult.

De altfel, el trăise şi lucrase la Londra, în slujba milioanelor imperiului petrolului, a cărui materie primă venea dintr-un stat mic, condus de fratele său mai mare şi situat între Kuwait şi Arabia Saudită.

Deşi niciodată nu se spusese nimic, Danielle avea impresia că familia lui nu era de acord cu această căsătorie. Probabil, de aceea nu-i vizitase niciodată, nimeni din familia lui, în elegantul apartament din St. John's Wood unde locuiau, sau la ţară, în Dorset, în apropierea locului unde Danielle mergea la şcoală.

Oricum, orice ar fi gândit despre căsătoria Şeicului Hassan, era clar că era bine supravegheat din punct de vedere financiar şi al afacerilor ; de altfel, Danielle ştia că ei nu vor avea încredere deplină în el, pentru afacerile din străinătate.

Din când în când, compatrioţi de-ai lui îl vizitau acasă, dar Danielle îi vedea rar, pe de-o parte pentru că de abia de doi ani îşi terminase ea şcoala în Elveţia, iar pe de altă parte, Hassan prefera să nu-şi amestece soţia şi fiica vitregă în afaceri.

De fapt, acesta era motivul pentru care erau aproape de-a se fi certat pentru prima dată şi pentru care, pandantivul cu diamant fusese cadoul de împăcare, după cum bănuia Danielle.

În anul când ea terminase şcoala, se întorsese în Anglia, hotărâtă să-şi găsească o slujbă, dar tatăl ei vitreg fusese îngrozit. Nu era nevoie ca ea să muncească. Vroia să-l facă de ruşine, să se creadă că el nu era în stare s-o întreţină ?

Danielle a trebuit să-i ceară mamei ei să intervină şi să-i explice, că în Vest fetele vor să muncească, neaşteptând să fie întreţinute de familiile lor până când ar apărea un bărbat, care să le ceară mâna.

Şeicul n-a fost mulţumit, însă Danielle perseverase, sperând că tatăl vitreg va fi de acord ca ea să urmeze cursurile de artă culinară, Cordon Bleu.

În sufletul ei ştia că dacă va reuşi să-şi pună speranţa în practică, va putea să-şi deschidă un restaurant. Avea nişte bani lăsaţi de tatăl ei, care fuseseră investiţi şi aveau să-i aparţină la a douăzeci şi una aniversare, peste patru luni, iar cursul Cordon Bleu avea să înceapă în trei săptămâni.

Bucătăria şi gătitul fuseseră temele ei preferate, la terminarea şcolii ; de-a lungul cursurilor îi plăcuseră lecţiile de machiaj şi de purtare, cursele la cumpărături supravegheate de franţuzoaica elegantă şi imaculată, care le îndruma în alegerea îmbrăcăminţii din cele

mai scumpe magazine unde le ducea și apoi, le aproba sau dezaproba alegerile, după cum era cazul.

Danielle își terminase școala și știa din instinct ce era mai potrivit pentru înălțimea ei de un metru și cincizeci și patru de centimetri și pentru fragilitatea siluetei sale care tăia respirația și a echilibrului care a făcut-o pe mama ei să zâmbească când a realizat că școlărița devenise aproape peste noapte, o domnișoară.

Majoritatea celorlalte fete de la școală erau fiice de bogătași din multe țări, dar Danielle era singura englezoaică, fiică a unui arab bogat.

Ca și mama ei, Danielle avea părul roșcat, care-i cădea în bucle pe umeri, dar spre deosebire de mama ei care avea ochii albaștri, Danielle îi avea verzi — moștenire de la tată scoțian, cum îi spusese mama ei, ochi ce păreau pe figura ei două focuri verzi, ceea ce-l determinase pe tatăl ei vitreg să spună că i-ar fi cumpărat smaralde.

Până când i s-a recăsătorit mama, Danielle și cu aceasta, trăiseră modest într-un apartament micuț în North London, tot ceea ce-și putuse permite mama ei, când rămăsese văduvă. Nu fusese ușor pentru mama ei, Danielle recunoștea, nevoită să crească un copil, cu posibilități materiale reduse, iar când Danielle avea zece ani, mama ei fusese forțată de împrejurări să lucreze ca secretară într-o com-

panie petrolieră, unde-l cunoscuse pe cel de-al doilea ei soț.

— Ai să fii acasă în seara asta, la cină ? — întrebă mama ei, plimbându-se prin cameră.

Aflată la vârsta de patruzeci de ani, ea putea trece ușor drept sora lui Danielle, mai degrabă decât drept mama ei. Danielle îi zâmbi. Privind-o acum, îmbrăcată cu o rochie foarte scumpă, cu bijuterii discrete, îi era dificil să-și imagineze că trecuseră printr-o perioadă când cu greu își puteau permite să cumpere o pereche de pantofi, dar Danielle își amintea acele vremuri și, din pricina lor, nu putea să creadă că nivelul lor de trai de-acum, avea să dureze. Totuși, n-ar fi îndrăznit să o spună, de teamă să nu-și jignească părinții, deși de multe ori și-ar fi dorit ca tatăl ei vitreg să nu fi fost atât de bogat. I-ar fi plăcut să împartă același apartament cu alte fete, să se lupte pentru plata chiriei de fiecare lună, să se bucure de camaraderia tinerilor, dar părinții ei se necăjiseră când ea ceruse să plece de acasă și, chiar dacă el n-o criticase niciodată, Danielle știa că tatăl ei vitreg mai degrabă dezaproba libertatea unora dintre prietenii ei.

Băieții care-i cereau să iasă cu ei, dădeau adesea înapoi în fața privirii lui fioroase, iar Danielle avea strania impresie, că din cauza lui și a bogăției sale, însoțitorii ei o țineau la distanță. În afară doar de ocazionalele sărutări de noapte bună, nu fusese niciodată nevoită

să lupte împotriva avansurilor nimănui. Doar dacă, bineînțeles, n-o găseau atrăgătoare. Acest gând o făcea să arunce o privire nesigură în oglinda barocă, atârnată pe perete, cu fruntea puțin încruntată.

– Deci, scumpo – insistă mama ei – vei cina cu noi ? Familia Sancerre va lua masa cu noi. Vin de la Paris, iar Philippe a întrebat în mod special, dacă vei fi și tu cu noi.

Danielle strâmbă din nas.

Philippe Sancerre era fiul unui partener de afaceri al tatălui ei vitreg ; un francez, pe care Danielle îl întâlnise la Paris împreună cu familia sa, cu un an în urmă. Philippe era cu cinci ani mai mare decât ea, dar mult mai monden ; simțise asta, după felul cum o sărutase, după ce ieșise cu el. Philippe era foarte frumos, cu părul castaniu și ochii vioi, dar felul în care o privea câteodată, o făcea să nu se simtă bine, iar acum, ea se înfioră ușor, amintindu-și.

Știa, bineînțeles, totul despre sex ; ar fi fost greu să nu știe, în zilele noastre, dar a ști și a experimenta sunt lucruri diferite, experiența ei fiind cât se poate de limitată, aproape nulă, ca și experiența în afaceri, probleme pe care le înțelegea cu greu. Cine a mai auzit de-o virgină, la douăzeci și unu de ani ? Era un secret pe care-l păstra și pe care intenționa să-l păstreze, până va găsi un bărbat cu care-ar putea să-l împartă.

– Da, am să fiu acasă la cină – răspunse ea, știind că ăsta era răspunsul pe care-l vroia mama ei. O altă femeie, ar fi resimțit prezența unei fiice atât de atrăgătoare, dar Helen Hassan o iubea prea mult pe Danielle, ca să fie invidioasă pe tinerețea ei. De altfel, ea-l avea pe Hassan.

Danielle se machie cu verde și se dădu înapoi, pentru a studia efectul în oglindă. Dormitorul ei era mobilat cu piese de mobilă franțuzească, din secolul optsprezece. Fusese cadoul primit de la tatăl ei vitreg, la a optsprezecea aniversare. Avea să-i mulțumească nu numai pentru lucruri materiale, ci pentru multe. O făcuse pe mama ei atât de fericită ! Privirea acesteia, era a unei femei îndrăgostite și era evident că și el o iubea.

Pandantivul cu diamant pe care el i-l dăduse în acea dimineață arunca flăcări pe pieptul ei, la marginea pijamalei de mătase. Bluza de pijama îi scotea în evidență fermitatea sânilor care împingeau prin țesătura fină.

Nici uneia dintre ele două, tatăl ei vitreg nu încercase să le impună vestimentația orientală, dar Danielle știa că el ar prefera ca ea să poarte îmbrăcăminte mai modestă și spera să accepte costumul din seara asta.

Philippe nu observă intrarea lui Danielle în eleganta sufragerie. El și tatăl său, erau amândoi în picioare când intră Danielle, dar Philippe a fost cel care a traversat covorul de

Aubusson, pentru a lua în mâna lui mâna ei, și o sărută călduros, ceea ce-i impresionă pe toți.

– Philippe ! Protestul ei rămase neauzit, doamna Sancerre zâmbind indulgent când fiul ei fură un nou sărut, înainte de a-și elibera captiva.

– Ai sărutat-o pe Danielle ! – îi ciripi ea, ușor. Ea nu-i obișnuită cu astfel de gesturi, nu-i așa, micuțo ?

Inainte ca Danielle să poată răspunde, doamna Sancerre se întoarse spre mama Daniellei și-i spuse, cu invidie :

– Ești norocoasă, cu așa o fiică, Helen. Isabelle a mea, deși cu trei ani mai mică decât Danielle, e deja o rebelă. I-am spus nu o dată, să se poarte cum trebuie, că nu ceea ce face ea se așteaptă de la o fată bine crescută, dar crezi că ascultă ? I-am spus că nu va face o căsătorie bună, dar ea râde. Nu vrea să se căsătorească, așa-mi spune. Se va duce la universitate și se va face avocat, altfel nu concepe.

Apoi, doamna Sancerre scuturâ din cap Danielle ar fi putut jura, că de fapt, era foarte mândră de fiica ei. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, tatăl ei vitreg se apropie de ea, punându-și brațul pe umerii ei.

– Cum ați spus, doamnă – îi spuse el franțuzoaicei – noi suntem foarte mândri de Danielle. Ea, este tot ce am sperat să fie o fiică. Frumoasă... inteligentă...

Danielle roși, iar doamna Sancerre râse.

– O perlă neprețuită ! Trebuie că o prețuiești, prietene.

– O prețuiesc foarte tare – spuse tatăl ei vitreg atât de serios, încât Danielle protestă, aproape speriată, că ea era o ființă umană și nu trebuia urcată pe un asemenea piedestal, dar doamna Sancerre vorbea și momentul fu pierdut, uitat, când conversația deveni mai generală.

După cină, Philippe o conduse pe Danielle într-o parte, angajându-se cu ea în conversație, în timp ce părinții discutau afaceri în cazul bărbaților și modă, în cazul doamnelor.

– A trecut atâta timp de când ne-am văzut ultima oară, scumpo – îi spuse el. Trebuie să-l conving pe tatăl tău vitreg să te aducă cu el la Paris, când va veni data viitoare.

– Nu prea voi avea timp să merg la Paris, de-acum înainte – răspunse Danielle, retrăgându-și degetele, pe care Philippe i le strângea puțin. Încep școala în curând.

– Școala ? O, vrei să spui, cursul Cordon Bleu. Ar fi trebuit să-l faci la Paris, scumpo, acolo este adevărata bucătărie Cordon Bleu dar mă îndoiesc că tatăl tău ar fi de acord. Vrea să-și păstreze mica perlă sub supraveghere, nu-i așa ?

– Nu-i prea place ideea de a mă lăsa să plec de acasă – admise Danielle – dar într-o zi...

– Într-o zi, pasărea va zbura din cuib, ei ? – comentă Philippe, zâmbind. Când se va întâmpla, sper să zbori în direcția mea. Ești foarte drăguță, micuță Danielle. Un amestec încântător : jumătate femeie și jumătate, încă copil. Când ai să devii în totalitate femeie, ai să fii formidabilă !

Danielle avea destulă experiență în flatările lui Philippe, ca să știe să le pună puțină sare. El părea că flirtează și ea i-o spuse încet, privindu-i sprâncenele încruntate.

– Eu, un flirt ? Niciodată ! Și, cu siguranță, nu cu tine, micuțo, severul tău tată vitreg n-ar fi niciodată de acord, iar tatăl meu este mult prea dependent de el, în afaceri. Deci, dacă vei vedea un adevărat Don Juan, un bărbat pe de-a-ntregul mascul, încât toate femeile să-i cadă la picioare, poți să te uiți nu prea departe de familia tatălui tău vitreg. Nu ți-a spus nimic despre Jourdan ? – întrebă el, oarecum surprins, când Danielle negă. Nu-mi vine să cred. Jourdan e nepotul său favorit.

– Poate că a amintit de el, dar are atât de multe rude, că nu le pot ține minte pe toate – minți Danielle întrebându-se de ce simțise dintr-odată acest frison, la menționarea numelui acestui nepot de care nu auzise, Jourdan ! Era un nume ciudat, dar ea nu-și va satisface curiozitatea, în fața prea cunoscătorilor ochi ai lui Philippe.

– Dacă l-ar fi menționat vreodată, cu siguranță, ți-ai fi amintit de el – adăugă Philippe. Se pare că n-a făcut-o. Hassan și Jourdan sunt foarte apropiați. Jourdan e mai mult ca un fiu pentru el decât ca un nepot.

Ochii Daniellei arătau că nu credea. Dacă acest Jourdan era atât de apropiat de tatăl ei, cum spunea Philippe, cum se făcea că ea nu auzise niciodată de el și nu-l văzuse niciodată ?

Explicația apăru imediat.

– Bineînțeles, Jourdan nu este de acord cu căsătoria lui Hassan cu mama ta – îi spuse Philippe. De altfel, cred că ar fi trebuit să depășească asta, acum. Căsătoria e un fapt împlinit și cred că Jourdan nu e atât de insensibil, încât să continue să se opună unui om atât de influent, puternic și necesar ca Hassan, mai ales, că nu are decât de câștigat dacă nu i se opune.

– Adică ? – întrebă Danielle. Părea, că în trecut, tatăl ei vitreg nu fusese la fel de bine tratat de rudele sale, pe cât ar fi trebuit.

Philippe o privi la început uluit, apoi ușor amuzat.

Sunt sigur că Hassan ți-a spus cum a ajuns el să controleze industria de petrol Qu'Har.

– Tatăl meu vitreg nu discută afaceri cu femeile – răspunse Danielle rece, dorindu-și să nu admită asta. Făcuse încercarea de a se abține să comenteze o astfel de insultă adusă sexului feminin, dar realizase că în cazul ta-

tălui ei vitreg, era mai mult dorința de a le apăra de griji, pe ea și pe mama ei, decât faptul de-a le exclude din această latură a vieții sale, deși efectul era cam același. Sheikh Hassan era foarte grijuliu cu femeile sale deși autoritar, ceea ce o făcu pe Danielle să se gândească, cum ar fi dacă s-ar afla la bunul plac al unui soț din Est, care plasează femeile pe același plan cu animalele domestice. Ca orice fată din Europa, Danielle simțea o dorință firească de independență, dar, de dragul tatălui său vitreg, o ascundea, incapabilă să-l rănească pe omul care le oferise atât de mult ei și mamei ei.

– Cu asta, cel puțin, Jourdan ar fi de acord – îi spuse Philippe, zâmbind. E ceea ce s-ar putea numi antifeminist. Ultima dată când a venit la Paris, am fost uluit de părerea proastă pe care o are despre femei, scumpa mea și, încă și mai uluit, de felul în care femeile răspund atitudinii sale. Cu siguranță, puterea și bogăția sunt combinația de căpătâi, iar Jourdan are din ambele într-o măsură considerabilă, ce-i drept, nu atât cât și-ar dori el, probabil Danielle nu observă privirea piezișă pe care i-o aruncă el, preocupată să analizeze intensul dezgust, până aproape de ură, care-o cuprinsese, gândindu-se la acest Jourdan care în aparență disprețuia femeile, dar le folosea pentru propria plăcere, înainte de a se descotorosi de ele, ca de un costum de haine nedorit.

– Știi, desigur, că tatăl lui Hassan, ca unic stăpân, a fost liber să aleagă care dintre fiii săi îl va succeda ? – întrebă Philippe.

Ea nu știa, dar decât să se trădeze, încuviință și așteptă ca el să continue. În pofida rezervei ei de a-l face pe Philippe să aibă încredere în ea, curiozitatea pentru familia tatălui ei vitreg nu putea fi negată.

– Sheikh Ben Ibu Ahmed a avut patru fii, dintre care Hassan era, evident, favoritul său și l-ar fi succedat cu siguranță, dacă ar fi avut la rândul său, fii. Ceilalți trei frați, geloși, îl convinseră pe Sheikh Ben Ibu Ahmed că un bărbat fără urmași n-ar fi o alegere bună pentru a conduce Qu'Har. Nu numai că Hassan era fiul favorit, dar după consultarea cu consilierii săi, compania care conduce concernul petrolului, Qu'Har, i-a revenit în subordine lui Hassan, pe toată durata vieții sale. Alegerea a fost înțeleaptă, pentru că sub conducerea lui Hassan, compania s-a diversificat și mărit, iar profiturile sunt folosite nu doar în beneficiul familiei, ci și al poporului. Știi, sau poate nu știi, că antecesorii lui Hassan aparțin unui trib, renumit pentru ferocitatea și independența sa. Unul dintre străbunii mei l-a convins pe Șeic să-și educe fiii ; apropó de acest fapt, trebuie să-ți spun, că atunci a început legătura între familia lui Hassan și a mea. Tata spune că Hassan a plătit mult mai mult decât îi datora tatăl său bunicului meu, în afacerile pe care le-a făcut pentru noi...

– Dar tu nu ești de acord ? – întrebă Danielle perspicace, observând nemulțumirea întipărită deodată pe figura lui frumoasă.

– A fost generos – fu Philippe de acord, mormăind – dar putea fi mai mult de atât. Un loc într-una din companiile lui, pentru moment. Ar fi contat foarte puțin pentru el și ar fi fost foarte mult pentru noi.

Cum Danielle știa că tatăl său vitreg credea că acest bărbat trebuia să-și croiască drumul în viață prin merit, ea se abținu să-i răspundă. Philippe era încântător când își propunea să fie, dar nu avea aceeași tragere de inimă pentru muncă, cum o aveau tatăl său ori al ei și, ea-l bănuia că preferă viața sofisticată de la Paris, deși nutrea speranțe mari de îmbogățire. Știa că Philippe o găsea atrăgătoare așa cum știa de asemenea, că atunci când se va însura, o va face cu o fată din mediul lui de oameni bogați de multe generații, o fată calmă și liniștită, o franțuzoaică ce nu se va amesteca în afacerile soțului ei. Ea n-ar putea face asta, niciodată. Danielle era surprinsă și convinsă de puterea sentimentelor sale. Dacă o va face, când se va mărita, va trebui să fie cu un bărbat care să o iubească la fel de mult ca și ea, care să împartă totul cu ea, așa cum ar face și ea. Danielle zâmbi, puțin trist. Astfel de bărbați sunt rari. Chiar și tatăl ei vitreg, care o adora pe mama ei, avea interese din care o excludea pe aceasta.

Știa oare, mama ei, ceea ce Philippe tocmai îi dezvăluise despre originea lui Hassan ? – se întrebă ea. Cu siguranță trebuia să știe, dar niciodată nu vorbise cu Danielle despre asta. Și de ce ar fi făcut-o ? – admise Danielle. Doar, de când se întorsese de la școală, mama ei începuse să o trateze ca pe o femeie, nu ca pe o adolescentă și nu trebuia să uite că mama ei, la vârsta pe care o avea Danielle acum, fusese și mamă și văduvă. Ea o credea, cu siguranță, foarte tânără și lipsită de experiență. Ea nu se simțea în mod deosebit, tânără – se gândi Danielle. Avea o sensibilitate care se părea că atrage spre ea camenii cu probleme și, chiar la școala din Elveția, fusese adesea forțată să devină confidentă. Ascultând problemele pe care fetele i le încredințau, ajunsese la o maturitate care o făcea să descopere pericolele care le pândeau. De altfel, după câte știa, când sunt amestecate și sentimentele, îți vine greu să judeci lucrurile la rece. Singura dată când a făcut un jurământ cu sine, a fost să păstreze cu orice preț codul personal și să nu permită nimănui, niciodată, să-l convingă să se abată de la el.

– Te plictisesc ? – întrebă Philippe, glumeț.

Danielle zâmbi. De fapt, o interesa foarte tare ce-i spunea el, dar simțea că, chiar dacă nu ar fi fost interesată, Philippe ar fi refuzat să creadă că ea nu s-ar fi simțit flatată de atenția lui.

– Deloc – îi spuse ea, calm. Continuă, te rog.

– Asta-i partea cea mai interesantă : când nevasta lui Hassan și-a dat seama că el nu va ajunge să conducă concernul, a divorțat. O, da, femeile Muslim, au acest drept după legile din Coran, dar foarte puține îl invocă. Fără o familie puternică și bogată care să le susțină, femeile divorțate au o viață cam neplăcută, dar în pofida tuturor demersurilor, Miriam nu voise să se mărite cu Hassan. Ea-l preferase pe fratele lui mai mare. Hassan refuză să-și mai ia neveste, cum îi permitea Coranul. Știa că nu va avea copii și i-a spus tatălui meu că perspectiva de a avea trei femei care să se certe, îl speria. Pe lângă că i-a dat controlul absolut asupra veniturilor anuale din petrol, tatăl lui Hassan l-a trecut în testament, având ca martor întreaga familie, ca fiind cel ales să-i succeadă, dintre rude, bineînțeles ; să facă tot ceea ce va crede de cuviință, dar în afară de asta, Hassan să aibă libertate totală de alegere. Când căsătoria cu mama ta a fost pe deplin acceptată, această alegere trebuia să fie Jourdan, a cărui poziție în familie era cam slabă.

După expresia figurii sale și din tonul vocii lui, Danielle ghici că Philippe nu era prieten cu Jourdan și se întrebă de ce. Atunci, îi veni alt gând. Să fie Jourdan motivul pentru care tatăl ei vitreg n-a vorbit niciodată de Qu'Ha și n-a adus acasă niciodată un membru al fa

miliei sale ? Resentimentele ei față de necunoscutul Jourdan crescură. Cum îndrăznise să creeze o prăpastie între tatăl ei vitreg și restul familiei sale și pentru care motiv ? Știa că mulți arabi îi disprețuiesc pe cei din rasa lor, care se căsătoresc în afara rasei, dar de ce-i spusese Philippe, că acest Jourdan nu-și disprețuia unchiul ; și, cu siguranță, nu agrea cearta de familie.

– Bineînțeles, nimeni din familie nu a fost încântat de căsătorie – continuă Philippe – după toate, Hassan este un om extrem de bogat și de puternic și de multe ori este luat ca garant – nu fără un oarecare resentiment – că Jourdan va moșteni poziția lui Hassan și puterea sa, gândul că puterea va fi împărțită de-acum, mai multor urmași, era mai mult decât putea familia să admită.

Danielle sintetiză în trei cuvinte discursul lui Philippe, pe care le repetă, fără să-i vină a crede. „Mai mulți urmași ?".

– Nu știai ? – întrebă Philippe, mulțumit de sine. Și Jourdan are sânge amestecat. De fapt, poziția și acceptarea în familie, le datorează, în întregime, lui Hassan. Este fiul fratelui mai mic al lui Hassan, care a fost în tinerețe la universitatea din Paris. Acolo a întâlnit-o pe mama lui Jourdan și acesta a fost conceput din păcate, nelegitim. Nimeni din familie n-a știut de copil, până când Saud a fost omorât într-un scandal de stradă. Hassan s-a dus la Paris să-i descurce afacerile și a descoperit că

el trăia cu Jeannette. Când a realizat că era însărcinată cu Saud, el i-a oferit bani în schimbul tuturor drepturilor legale asupra copilului, când acesta se va naște. Jeannette a fost de acord și, după nașterea lui Jourdan, Hassan a luat copilul și s-a întors cu el în Qu'Har. Se credea în familie, că va face din el fiul pe care nu-l putuse avea, iar până a mers la școală, Jourdan a trăit în casa lui Hassan...

Danielle se gândi la nedreptatea cu care fusese tratat copilul nerecnoscut și-i fu milă de bebelușul părăsit de mama lui. Cum putuse acest Jourdan, care fusese ca un fiu pentru tatăl ei vitreg, să-l ignore acum și de ce numele lui Jourdan nu fusese menționat niciodată de tatăl ei ?

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Philippe începu să-i dea răspunsul la întrebări, dar înainte ca el să apuce să spună două vorbe, tatăl ei vitreg și domnul Sancerre se ridicară, acesta din urmă cerându-i lui Philippe să vină să participe și el la discuție.

— Bărbații ăștia ! — spuse doamna Sancerre zâmbind, când Philippe plecă. Dar nu e nici un dubiu, micuțo, că Philippe preferă compania ta, celei a tatălui său și a Șeicului.

Când Danielle ezită, doamna Sancerre o dojeni :

— Ei, haide, scumpo — protestă ea — ești o fată foarte atrăgătoare. Nu cred că n-ai observat că Philippe te găsește atrăgătoare !

CAPITOLUL 2

Aceste cuvinte s-au repetat, de altfel, în mai multe feluri când Danielle a discutat cu tatăl ei vitreg, evenimentele serii anterioare.

— Philippe e destul de plăcut, dar cred că i se par „atractive" toate fetele drăguțe. Ea se strâmbă și tatăl ei vitreg râse, ciufulindu-i părul.

— Și ca o fată mai mult decât „drăguță" l-ai atras atenția, nu-i așa ?

Foarte mulțumit și într-o dispoziție foarte bună, tatăl ei vitreg se comporta de parcă Danielle i-ar fi spus că nu l-a găsit atrăgător pe Philippe. De ce ? — se întrebă ea, apoi zâmbi. Bineînțeles, Hassan nu făcea un secret din faptul că vroia să o păstreze acasă și nu se îndoia că ea nu-l luase pe Philippe prea în serios.

— El e o companie agreabilă, nimic mai mult — îl asigură ea, privindu-l cu coada ochiului și întrebându-se, dacă acum, era momentul potrivit să-l chestioneze despre ceea ce începuse s-o tulbure. N-avea de gând să-l jignească în sentimente pe tatăl ei vitreg, dar era

timpul ca el și mama ei să realizeze că ea era destul de mare, ca să poată decide singură în viață. Nu poți continua să-mi interzici să ies cu băieții. Am crescut!

Privirea pe care i-o aruncă, era aceea a unui bărbat, nu a unui tată, iar Danielle bătu în retragere când el îi privi sânii și trupul zvelt, înainte de a-și întoarce privirea spre obrajii ei înroșiți și spre ochii scânteietori.

— Așa e — încuviință el grav, cu o voce devenită serioasă, când adăugă: știi că fericirea ta e prima mea grijă, nu-i așa, Danielle?

Când ea încuviință, el zâmbi.

— Deci, nu-i nevoie să ne certăm, așa-i?

Încuviințând doar, Danielle rămase cu sen zația că a fost manevrată.

Tatăl ei vitreg va trebui să se obișnuiască cu faptul că ea nu va putea rămâne acasă pentru totdeauna — decise ea mai târziu, după amiază, pregătindu-se să plece la cumpărături, cu două prietene din școală. Una din ele se pregătea să devină manechin, iar cealaltă era dansatoare și avea să plece în Est, unde obținuse un contract. Danielle le invidia libertatea și stilul de viață ușoară, de altfel, fiind destul de cinstită cu sine ca să recunoască faptul că, bărbații care intrau și ieșeau din viețile unora din prietenele ei, nu erau pentru ea. Se simțea bine să iasă cu băieții și-i plăceau ca prieteni, dar se ținea departe de o relație prea apropiată și, chiar și spre surprinderea ei,

ideea de intimitate o dezgusta. Oare era frigidă? Încercă să-și analizeze, în adevăratul sens al cuvântului, instinctele, care-i dezvăluiră simțul înnăscut al feminității sale. Trebui să accepte că în ceea ce privea sexul, era o întârziată — decise ea cu umor, în timp ce-și arunca îmbrăcămintea scumpă din garderob, în favoarea unei perechi de blugi și a unui maiou cu mânecă scurtă; așa, era prea romantică pentru mulți care se gândeau la sex, de dragul sexului. Și după câte constatase ea, dragostea preceda intimitatea; ca și după descrierile făcute pe nerăsuflate, de colegele ei.

Prietenele ei erau simpatice, provenind din familii relativ bogate, care căutau magazine cu haine de calitatea a doua și amândouă, ca și Danielle, purtau blugi și maiouri cu mâneci scurte, când s-au întâlnit cu ea. Ambele fete erau mândre de ceea ce făceau, își făureau planuri de viitor, îi descriseră apartamentul în care săteau împreună și viața fără griji pe care o duceau. Danielle fu invidioasă.

Până la urmă, Corinne — dansatoarea, o întrebă ce planuri de viitor are și când primi răspunsul, se încruntă.

— Un restaurant, al tău? E foarte ambițios planul tău, nu-i așa? Totdeauna am avut despre tine impresia că ești una din fetele care se mărită devreme. De fapt, mă surprinde că nu ești logodită deja, mai ales, având în vedere originea ta.

Când Danielle se uită la ea uluită, aceasta se explică.

– Să nu-mi spui, că tatăl tău vitreg n-are un bărbat potrivit pentru tine, în perspectivă. Vreau să spun, că în Orientul Mijlociu încă se mai poartă căsătoriile aranjate, mai ales, în clasele bogate, nu-i așa ? O prietenă de-a mea s-a încurcat cu unul dintre ei, acum câteva luni. E o fată care apare în același spectacol cu mine și i-a luat ceva timp să dea peste el. Aparent, unii dintre acești bărbați sunt o adevărată dinamită, dacă poți accepta că nu vei fi pentru ei, niciodată, nimic altceva decât o anexă.

Danielle se strâmbă, neplăcându-i descrierea făcută de Corinne.

– A copleșit-o pe Vanessa cu bijuterii și haine scumpe – continuă Corinne, fără să observe dezgustul Daniellei – dar când s-a pus problema căsătoriei, i-a spus categoric, că pur și simplu, nu se va însura cu ea. Se pare că avea o mireasă care-l aștepta și față de care era dator cu o căsătorie. Vanessa a fost furioasă și i-a spus că și-a bătut joc de ea. El i-a răspuns că a fost bine plătită pentru plăcerile trupești pe care i le-a oferit, dar că acum, s-a terminat.

– Cel puțin, a rămas cu ceva – observă Linda, cinică. Poți auzi povești destul de neplăcute în profesia mea, despre ce s-a putut întâmpla cu fetele care s-au încurcat cu musulmani. S-au dus vremurile când arabii săreau în

picioare, în fața celor cu părul blond și pieleo albă. Au realizat că totul are un preț și, ceea ce ar trebui să știe toată lumea, că aunci când începi să vinzi, nu poți să câștigi bătălia. Totuși dacă o fată e sensibilă, poate obține foarte multe – bijuterii, vacanțe, îmbrăcăminte sau genul ăsta de lucruri.

Susținând că-i vine greață, Danielle spuse că trebuie să plece. Era greu de spus cine-i jignise mai tare simțul înnăscut al castității – fata care-și vându-se cu atâta cinism trupul pentru bijuterii, sau bărbatul care-a cumpărat-o. Înclină să creadă că bărbatul, pentru că el se folosise de femeie doar pentru satisfacții de moment, fără să țină seamă de profunzimea relațiilor dintre sexe.

– O, Vanessa n-a pus prea mare preț pe respectul ăsta – fu de acord Corinne fără grijă – dar pentru ea, acest Jourdan a însemnat ceva și ceea ce avea ea în minte, era căsătoria.

Jourdan ! În clipa în care-i auzi numele, pe Danielle o luă și cu cald și cu frig, deodotă Poate că nu trebuia să fie atât de prostuță să creadă că Jourdan de care vorbea Corinne, era nepotul tatălui ei vitreg, dar desigur, nu puteau fi doi arabi bogați, cu același nume neobișnuit.

– Te simți bine, Dan ? – o întrebă Corinne, cu îngrijorare. Te-ai făcut palidă.

– Mă simt bine – minți ea, luându-și poșeta și ridicându-se. Trebuie să plec. Le-am promis părinților că voi fi acasă la cină.

Era o minciună, dar devenise imperativ să afle mai mult despre familia tatălui ei vitreg și singura persoană pe care-o putea întreba, era mama ei, sau și mai bine, chiar pe tatăl ei vitreg. În drum spre casă, se întrebă de ce nu se gândise niciodată să se intereseze despre legătura tatălui ei vitreg cu familia lui ; poate, pentru că fusese atât de mult plecată la școală, preocupată doar de viața ei și de propriile mulțumiri.

Ea amână discuția până la cafeaua de după cină. Părinții ei angajaseră un cuplu pentru menaj, domnul și doamna Bennett, care erau șofer și respectiv bucătăreasă ; imediat ce doamna Bennett strânse masa și ei se retraseră în salon, Danielle așteptă până când mama ei turnă cafeaua parfumată și dulce pe care tatăl ei vitreg o adora, fără să scoată o vorbă, fără să întrebe nimic.

– Danielle ! – protestă mama ei, când Danielle întrebă de ce nu întreține relații cu familia tatălui ei vitreg.

– Nu, Helen, are dreptate să întrebe – răspunse soțul ei, zâmbindu-i Daniellei. De fapt, am fost surprins că n-a făcut-o până acum.

– Cred că, probabil, nu eram destul de matură ca să mă ocup de propriile probleme – admise Danielle.

– Așa, și cum s-a produs această bruscă maturizare ? – întrebă Șeicul Hassan, cu privirea tăioasă. Motivul s-ar putea să fie Philippe Sancerre ?

– Parțial – admise Danielle, gândindu-se la relațiile de afaceri ale tatălui ei vitreg cu familia lui Philippe, fără să vrea să le strice, făcându-l furios pe Philippe. Dar cred că trăind acasă, ca acum, am realizat cât suntem de izolați.

– Bine, pot să-ți spun care e motivul – începu mama Daniellei. Familia lui Ahmed nu e de acord cu căsătoria lui cu mine. Cred că puțină dreptate, au – adăugă ea, înainte ca Danielle să poată protesta. Ca să poată fi cu noi, tatăl tău vitreg a renunțat la multe, Danny.

Reîntoarcerea la numele ei de copil, o făcu pe Danielle să zâmbească puțin, văzu însă lacrimi în ochii mamei ei, când aceasta se întoarse spre soțul ei.

– Familia mea este plină de prejudecăți oarbe – spuse el, calm. Și niciodată nu m-am îndoit că am câștigat, fiecare clipă din viața mea alături de tine, Helen. Cu brațul său liber, o cuprinse pe Danielle. Fericirea pe care mi-ați adus-o în viață, amândouă, a fost ca ploaia pentru un pământ uscat.

– Și acum, ar trebui să fim mai fericiți – adăugă mama Daniellei, zâmbind. Ea se întoarse spre Danielle. Familia lui Hassan, vrea împăcarea.

– Chiar și Jourdan ? – nu se putu abține Danielle să tragă o înțepătură.

Brațul protector al tatălui său căzu și ei i se păru că părinții ei schimbară o privire care-o excludea total ; o privire care făcu să-i alerge sângele mai tare.

– Ce știi despre Jourdan ? – o întrebă liniștit tatăl ei vitreg.

– Doar, că n-a vrut ca tu să te căsătorești cu mama deoarece el consideră femeile a fi jucării, cu suflet, destinate în mod special plăcerilor lui și că atunci când termină cu ele, le aruncă la fel ca pe niște cutii goale, inutile.

– Jourdan e din Deșert – spuse tatăl ei vitreg, fără să se obosească să nege cele spuse de ea. Are o putere și o duritate și poate și puțină cruzime, dar asta, e o altă parte a lui. Nici un bărbat nu poate trăi toată viața ca un șoim ; vine o vreme când simte nevoia căldurii unui porumbar, o vreme când chiar cea mai îndârjită inimă, urlă după liniștea unei oaze. În Jourdan, e adevărat că partea asta e bine ascunsă. N-am să te întreb, de unde ai aflat atât de multe despre nepotul meu – adăugă Sheikh Hassan – deoarece cred că deja știu răspunsul. Nu e totdeauna înțelept, să ameș teci șoimul cu vrabia să trăiască împreună, căci pentru vrabie va fi mereu tentant să strice nobletea colegului ei, știind că ea nu o are.

– Philippe nu-i o vrabie – protestă Danielle, șocată de strâmbătura cinică a buzelor tatălui ei vitreg.

– Nu ? Îți dai seama, că tatăl lui s-a apropiat de mine, pentru a obține mâna ta pentru Philippe ?

Chiar dacă ea asculta cuvintele de modă veche, figura ei era atât de șocată, încât o trăda că nu știa.

– Danielle. Brațul tatălui pe umerii ei îi liniști întristarea. Nu trebuie să-i faci o vină prea mare. Philippe este un tânăr cu gusturi costisitoare, un bărbat care are deja legături de afaceri cu tatăl lui. El – un mare iubitor de frumusețe și de bogăție, tu – o foarte frumoasă fată, fiică a unui bărbat extrem de bogat. Ce poate fi mai firesc pentru mintea lui de francez practic, decât să se gândească la căsătorie ?

– Crezusem că mă place pe mine – murmură Danielle, buimăcită. N-am crezut...

– Dar tu, nu-l iubești ? N-a fost nimic intim între voi ?

Danielle auzi protestul mamei ei față de vocea acută a tatălui ei vitreg și, regăsindu-și calmul ei normal, spuse sardonic :

– Din fericire, nu. Ea se întoarse spre mama ei, zâmbind negru. Ce norocoasă ai fost, dragă ! Te-au iubit doi bărbați. Dacă toți bărbații pe care-i întâlnesc, au să procedeze ca Philippe și Jourdan, mă îndoiesc că am să găsesc pe unul care să mă iubească.

– Jourdan ? De ce-l amintești pe el ? – întrebă tatăl ei vitreg, în timp ce Danielle încerca să-și revină. Nu mai vroia s-o iubească

cineva, iar în schimb, să-l iubească şi ea. De fapt, nu era atât de independentă pe cât crezuse şi, nu pentru prima dată, îşi dori ca grija părinţilor ei să nu mai fie atât de protectoare. Credea că este ca celelalte fete de vârsta ei, dar din multe puncte de vedere, nu era şi trebui să admită că părerea ei despre dragoste fusese, probabil, prea colorată de adoraţia tatălui ei vitreg pentru mama ei. Ştia că el era, probabil, unic în rasa lui, dar începuse să se întrebe, dacă nu cumva era unic şi printre bărbaţi.

Ea-şi puse degrabă ordine în gânduri, conştientă că tatăl ei aştepta să-i răspundă. Ceva în privirea lui, o făcu să ridice capul cu mândrie şi să spună :

— Nu-i aşa că s-a încurcat cu o biată fată, care a fost nevoită să-l accepte în căsătorie, chiar dacă nu vroia ; o fată care n-a prea ştiut ce face şi nici unde o va duce, potenţialul ei soţ ?

— Condamni un om, doar prin prisma altora care, se ştie, că-l invidiază ? — întrebă tatăl ei vitreg, liniştit. Mă aşteptam la mai mult din partea ta, Danielle.

— N-a fost doar Philippe — răspunse ea, văzând că tatăl ei vitreg o crede vinovată, mai ales că nu avea motive să se simtă astfel.

— S-a întâmplat ca nişte prietene de-ale mele să amintească de el. Din pură întâmplare, n-aveau de unde să ştie că eu cunoşteam despre

cine era vorba. Mi-au spus de-o fată, cu care el s-a încurcat la Paris.

Tatăl ei făcu un gest de dispreţ.

— O curvă, o femeie de stradă, care-şi dă trupul în schimbul câştigului...

— Nu contează ce era — protestă Danielle, înfierbântată — era o persoană, o fiinţă umană cu sentimente. Dacă bărbaţii n-ar fi gata să cumpere, atunci femeile n-ar vinde...

Era clar că tatăl ei vitreg nu era de acord cu ea.

— Un bărbat, are anumite nevoi — spuse el, sincer. Şi când nu şi le poate satisface în altă parte, va sta la coadă şi va cumpăra apă, din piaţă. Desigur, nu va avea prospeţimea şi dulceaţa apei din propria oază ; va avea gust clocit şi, probabil, nu-l va răcori, dar va rămâne apă. Credeam că eşti mai îngăduitoare, Danielle, decât să condamni un bărbat, doar pentru că nutreşte pofte, perfect firesti...

Danielle se întoarse, gata să plângă. Cu toată dragostea pe care şi-o purtau unul celuilalt, erau la distanţă de mulţi kilometri, unul de altul. Ar fi vrut să-l întrebe : „Dar poftele femeilor, nu se potolesc la fel ?", însă ar fi fost şocat, cu siguranţă şi s-ar fi supărat. Era vechea prejudecată — îşi spuse ea, cu amărăciune. Dar sexul ei nu era legat de ceea ce aşteptau bărbaţii de la ea, era legat de propriile ei emoţii ; ceea ce un bărbat poate lua fără să aibă nevoie, o femeie poate da, rar, fără sentimente, fără să ofere ceva din fiinţa ei.

Nu-i drept, vru ea să protesteze cu înverşunare, dar cu toată puterea de gândire şi cu toată logica, puse la încercare, spuse calm :

– Cu siguranţă, unui bărbat i se poate ierta o greşeală, dar ce-am auzit eu despre nepotul tău, e departe de a fi o poftă satisfăcută şi, ameninţă să devină şi mai puternică. Cum am mai spus, mi-e sincer milă de biata fată care-i va deveni nevastă. Sau, una dintre nevestele lui, ar fi trebuit să spun.

– Atunci, vei greşi – spuse tatăl ei vitreg, cu răceală.

Ei i se păru că vede în ochii lui un amestec de suferinţă şi admiraţie, dar peste acestea, era o hotărâre care-o înfioră.

– Jourdan poate să-şi ia doar o nevastă Sunt convins că ştii de la Philippe povestea naşterii lui, dar ceea ce nu ştii, este ceea ce i s-a promis mamei lui, când l-am luat de la ea – că va fi crescut în religia creştină. Chiar dacă ea a murit la câteva zile după naşterea lui, m-am ţinut de promisiune şi, în pofida poziţiei sale în Qu'Har, nepotul meu e la fel de creştin ca tine, Danielle.

Cu atât mai ruşinos pentru el – vru Danielle să strige, dar avu motive să-şi ţină limba. O învălui un ciudat sentiment de irealitate, un presentiment intensificat de privirea speriată a mamei ei, care-o ţintuia.

– Ca fiică adoptivă a mea, vei fi într-o zi foarte bogată – continuă Sheikh Hassan, schimbând complet subiectul. N-am discutat niciodată despre asta, pentru că subiectul nu era presant. După cum ştii, sunt extrem de bogat şi deţin controlul proprietăţilor multor familii, care pot trece doar din tată în fiu, de la frate la frate, sau de la unchi la nepot. Nici o femeie nu are drept de moştenire. Când voi muri eu, toată averea mea personală se va împărţi între tine şi mama ta, dar controlul în compania petrolieră va reveni sau fratelui meu mai mare, sau celui mai mic, în cazul când nu voi avea eu un fiu. Balanţa puterii în Qu'Har oscilează sensibil între fraţii mei ; amândoi fiind geloşi unul pe celălalt, câteodată e nevoie de înţelepciunea lui Solomon ca să-i faci să vadă adevărul, dar dacă eu mor şi partea mea de acţiuni nu va fi ferită de ei, războiul civil va devasta, cu siguranţă, mica noastră ţară şi va urma distrugerea a tot ceea ce a făcut tatăl meu şi apoi eu, după el. În plus, trebuie să am grijă şi de siguranţa ta. La moartea mea, tu vei fi foarte, foarte bogată ; ai un adăpost şi ştii prea puţin despre bărbaţi ; grija mea cea mare e, că ai putea să ajungi în mâinile cuiva care nu te-ar putea trata cum se cuvine, sau care ar abuza de tine, Danielle, doar din lăcomie.

Danielle deveni aproape isterică. Chiar putea să creadă, că ea era incapabilă să-şi conducă singură afacerile ?

– Dacă aşa crezi, ar fi poate mai bine să nu-mi laşi nimic – punctă ea logic, zâmbind.

Şi într-un fel, aş prefera chiar, să n-o faci. Mi-ar place să reuşesc prin propriile merite...

Tatăl ei vitreg se îmblânzi, având în faţă expresia sigură a figurii ei. Era prea frumoasă ca să-i prindă bine, această fiică adoptivă a lui, cu pielea ca laptele şi ochii ca pietrele preţioase.

– Eşti un copil înţelept, Danielle, care întrevede deja, povara unei mari averi şi care nu va abuza niciodată de privilegiile pe care i le conferă, dar nu-ţi face griji, am prevăzut deja protecţie şi pentru controlul acţiunilor mele la compania petrolieră şi pentru tine şi averea pe care o vei dobândi într-o zi... El îşi privi soţia şi părură să schimbe amândoi o privire întrebătoare de partea lui şi de acceptare din partea ei, dar excluzând-o total pe Danielle. Tensiunea-i încordă muşchii stomacului şi o spaimă pe care n-o putu înţelege, o invadă ca un duş îngheţat.

– Cum ?

Cuvântul fusese spus aspru, oglindit, fără să ştie cum, de expresia din ochii ei.

Tatăl ei vitreg se apropie de ea, îi luă mâinile în mâinile lui, privind-o blând.

– N-ai de ce să te sperii, porumbiţo. Jourdan ştie ce perlă nepreţuită va lua, cea mai mare comoară pe care o deţin şi te va trata în consecinţă... Când vei fi soţia lui, toate aceste...

Danielle se cutremură, numai auzind aceste cuvinte, care-i prevesteau destinul. „Când vei

fi soţia lui..." Ea era biata fată nebănuită, care trebuia să se mărite cu Jourdan, iar acum, ştia şi de ce.

– Danielle ?

Era vocea mamei ei, blândă şi speriată. Ea luptă să depăşească slăbiciunea care-o stăpânea şi răspunse :

– Sunt bine – vocea ei sună însă ciudat. Dar n-am să mă mărit cu Jourdan. Mai bine, mor de foame !

În clipa când îşi auzi cuvintele, Danielle realiză cât de copilăreşte sunau, tocmai când ea se pregătea să clameze că e destul de matură, ca să-şi decidă singură soarta.

– Mami, sigur, mă poţi înţelege ? – pledă ea.

– Bineînţeles, dragă – o calmă mama ei, privind temătoare spre soţul ei. Dar Hassan vrea ceea ce e mai bine pentru tine. Ea-şi atinse uşor fiica pe braţ şi zâmbi puţin. Ştii, Danny, ai avut o viaţă atât de ferită de griji, încât tatăl tău şi cu mine vrem doar să te protejăm...

– O, mamă ! – exclamă Danielle, fără să folosească deliberat diminutivul „Mami" – nu poţi să mă ţii în puf, o veşnicie, să ştii. Şi de altfel, după toate câte am auzit despre el, căsătoria cu Jourdan ar fi departe de un pat de roze.

– Ar trebui să pui puţină sare, la ce ţi-a spus Philippe Sancerre – spuse calm tatăl

ei vitreg. Nu intenționez să-ți vorbesc despre trecutul lui Jourdan, Danielle, dar ca orice bărbat cu bun simț, el știe că însurătoarea e o afacere serioasă și, odată însurat...

– N-are importanță, cât de serios o ia – îl întrerupse Danielle – și nu-mi voi schimba părerea proastă despre unii bărbați care nu mă interesează. Eu protestez împotriva principiului căsătoriilor aranjate, n-are importanță cum, sau de ce. O, știu că pe tine te interesează doar bunăstarea mea, dar o astfel de căsătorie, mie îmi repugnă. Nu voi putea fi de acord cu ea până când nu voi... zbura.

– Înțeleg ce simți, draga mea – spuse mama ei, cu blândețe. Hassan, încearcă te rog să înțelegi – făcu ea apel la soțul ei. De altfel, Danielle a fost crescută fără griji, ea nu-i o fată Muslim, educată de la naștere să accepte dominanta masculină și rolul ei în viață, de a nu pune întrebări.

– Și nici eu n-aș dori să fie – fu de acord tatăl ei vitreg, zâmbind când o văzu atât de răzvrătită.

– Deci, accepți că nu poate fi vorba de căsătorie, între nepotul tău și mine ? – îl întrebă Danielle.

– Dacă asta-i dorința ta, dar nu pot să nu fiu dezamăgit. Ar fi fost o căsătorie bună. Va trebui să-i spun și lui Jourdan, bineînțeles..

– Sunt sigură că va găsi curând pe altcineva – spuse Danielle, strâmbându-se și amintindu-și de fata de care pomenise Corinne.

– Când se va afla în familie că nu se va căsători cu tine, își va pierde prestigiul – spuse posomorât tatăl ei vitreg – dar probabil că este greșeala. Am uitat că nu ești fiica mea, chiar dacă eu așa te consider, iar mama ta îmi reamintește că nu ești o fată din Orient...

El avea o privire atât de dezamăgită, încât Danielle se simți datoare să-l consoleze.

– Știu că încerci să-mi asiguri viitorul, dar când mă voi mărita, vreau să o fac cu un bărbat pe care să-l pot respecta și cu care să-mi pot împărți viața, nu cu un bărbat care să mă privească doar ca pe cea care-i poate naște copii. Oricum – adăugă ea ferm – nu sunt pregătită pentru căsătorie...

Pentru a doua oară, într-un interval de timp foarte scurt, tatăl ei vitreg îi privi cu atenție trupul zvelt, făcând-o să se simtă stânjenită.

– Poate nu, încă – fu el de acord. Dar timpul nu-i prea îndepărtat... Dacă nu te vei mărita cu Jourdan, îmi vei vizita cel puțin familia, ca emisar al meu ? După cum știi, în scurt timp va trebui să plec în America, într-o vizită de afaceri. Mama ta va veni cu mine și m-ar bucura foarte mult, Danielle, dacă în aceste săptămâni până când vei începe cursurile și dacă asta ești hotărâtă să faci, să arăți familiei mele, ce fiică frumoasă și castă am.

– Vrei să spui, să plec în Qu'Har ? – întrebă Danielle. O, dar n-aș putea... Cum să trăiesc între oameni complet străini ? Vroia

să spună, străini care nu erau de acord cu mama ei și cu căsătoria acesteia cu ruda lor ; străini care includeau și pe cel pe care ea tocmai refuzase să-l ia de bărbat !

Mai târziu, când se pregătea să se culce, mama ei intră atât de încet în cameră încât nici nu o auzi.

– Danielle – începu mama ei cu blândețe, așezându-se pe patul Daniellei, privindu-i buclele care-i cădeau pe umeri – te rog să te duci în Qu'Har. Înseamnă atât de mult pentru Hassan, mult mai mult decât ți-a spus el. Ai multă înțelegere și imaginație și, cu siguranță, poți să-ți dai seama cât de amărât a fost că nu a putut avea copii, mai ales dacă ținem cont de poziția lui. E o mare bucurie pentru el să spună că ești fiica lui. Nu-i poți răpi plăcerea de a te arăta familiei sale...

– O familie care nu va avea de-a face cu noi, atâta vreme cât tata va face bani pentru ei – protestă Danielle, lăsând din mână perla și întorcându-se spre mama ei. Nu pot să fac asta. Nu pot pretinde altfel...

– Nici chiar de dragul tatălui tău ? – punctă mama ei cu blândețe. Va fi un compromis, Danny. Știu că Hassan a spus că Jourdan își va pierde poziția în familie, dacă tu refuzi să te măriți cu el, dar la fel se va întâmpla și cu Hassan...

Simpatia luă locul propriilor sentimente, dar Danielle rămase țintuită pe podea, știind ce-i

cerea mama sa și simțindu-se incapabilă să plece în Qu'Har.

– Îl pot înțelege pe tata – spusă până la urmă. Dar tu... știi, cu siguranță, că n-aș consimți la o astfel de căsătorie.

– Știu, dar Hassan era foarte sigur, că procedează bine. Era atât de convins că te protejează, încât numai reacția ta l-ar putea convinge. Ai avut atât de multe de câștigat, încât acum, ai putea face un mic compromis, nu ?

CAPITOLUL 3

Un compromis mic, duce departe, foarte departe – gândi Danielle, privind cu regret prin fereastra avionului puternic – unul din cele douăsprezece deținute de compania Qu'Har Air. Acest Jet, era special. Era avionul personal al familiei tatălui vitreg, iar din curtoazie, fusese desemnat să o însoțească în Qu'Har, un tânăr care lucra în cadrul companiei de petrol.

Zgomotul motoarelor se schimbă brusc, denotând faptul că erau aproape de destinație. Deși se hotărâse să nu fie, Danielle era nervoasă. Ea-și netezi fusta costumului de mătase, din două piese, cu degete ușor tremurătoare. Mătasea era verde și-i punea bine în valoare culoarea aurie a pielii, căpătată de la soarele verii ca și a părului ei roșcat. În nici o vacanță nu se bronzase și când se plânsese de data asta la cosmeticiană, aceasta-i spusese că multe fete ar fi fericite să aibă o piele atât de delicată și s-o păstreze așa, cu orice preț. Culoarea de acum, o căpătase în urma multor ședințe de plajă, pe care o vară englezeoscă

însorită, le făcuse posibile. Tatăl ei îi spusese că în Qu'Har temperatura era foarte ridicată și așa va continua să fie, pe toată durata șederii ei acolo. Din acest motiv, își pusese în bagaj o cantitate însemnată de creme antisolare, ca să nu-și ardă pielea. Fata de la drogherie o asigurase că loțiunea împotriva arsurilor pe care ea o cumpărase, era extrem de eficace și o luase pentru orice eventualitate.

Ce va crede despre ea familia tatălui ei vitreg ? De altfel, se gândise să nu-și facă griji, era convinsă că o vor place.

Jourdan, slavă Cerului, va fi la Paris cu afaceri și, după cum deja spusese, îi era recunoscătoare tatălui ei pentru această atitudine diplomatică. Ar fi fost foarte neplăcut, să fie obligată să-l întâlnească pe cel care fusese atât de hotărât s-o ia de nevastă, fără măcar s-o cunoască, iar acum era mulțumită că nu se mai pune astfel problema.

Jet-ul cobora. Privi afară, dar nu reuși să vadă altceva, decât cerul albastru. Când privi în spate, văzu că escorta ei era cu ochii pe ea. Văzând că este observată, privi apoi în altă parte. Îmbrăcat într-un costum european foarte scump, tânărul era cam de vârsta ei, cu părul negru, bine pieptănat. Era, după cum îi spusese tatăl ei vitreg, fiul unuia din verii lui, care făcea parte din personalul companiei de petrol. În țările arabe, nepotismul era mai degrabă o virtute decât un viciu, iar când aparatul se opri pe pisă, Danielle își dori să fi

avut timp să studieze cu mai multă grijă viața și obiceiurile oamenilor cu care avea să trăiască. Dacă va nesocoti reguli neștiute și-și va atrage dizgrația asupra sa ? Prima soție a fratelui mai mare a lui Hassan o va lua sub protecția sa, așa-i spusese tatăl ei vitreg, adăugând că o va place pe Jamaile, care a crescut trei fete și acum are mai mulți nepoți.

Mai mulțumită decât crezuse că va fi, de prezența tânărului de lângă ea, Danielle coborî. Personalul avionului era aliniat la capătul scării. Căpitanul o întrebă, dacă i-a plăcut zborul. De altfel, întâlni aici, respectul acordat bogăției ; nu înțelesese niciodată adevăratul sens al cuvântului „diferență", până când devenise unul din membrii familiei lui Ahmed. Donielle avu un șoc, realizând că de fapt era un membru al familiei acesteia, chiar dacă asta se întâmplase doar prin alianță.

Acest gând o făcu să aibă curajul de-a merge spre limuzina care aștepta — nici un alt cuvânt nu putea descrie Mercedesul negru, parcat în fața pistei, care-o făcu pe Danielle să se gândească la statutul gazdelor sale. Atunci începu să-și dea seama că va locui cu familia regală din Qu'Har, ceea ce o intimidă puțin.

Drumul până la palat se desfășură în liniște, iar Danielle observă numeroasele și variatele clădiri ridicate de ambele părți ale drumului. Între ele se întindea vasta goliciune a Deșertului în care din când în când, mai apărea câte un palmier, când deodată, picată parcă

din cer, apăru o seră imensă, despre care i se spuse că face parte din planul care va duce Qu'Har la independență față de importuri.

– Aceasta și noile câmpuri desalinizate, sunt rezultatele dorințelor Șeicului Hassan, de a împărți cu poporul, beneficiile aduse de bogăția petrolului țării noastre – îi spuse însoțitorul ei, cu mândrie.

O clădire foarte luminoasă și aerisită, apăru în fața ei – noua școală de fete – o inovație foarte îndrăzneață, care a creat tensiuni teribile între diferiții lideri religioși din țară, până când și-au dat acordul. Danielle simți dezaprobarea din vocea însoțitorului său.

– Nu ești de acord cu instruirea femeilor ? – îl întrebă ea, direct.

Acesta se înroși. Danielle ar fi trebuit să fie oarbă, ca să nu observe admirația din ochii lui întunecați, rămași fixați asupra ei, dar în afară de faptul că era flatată de faptul că un tânăr așa de frumos, o găsea atât de evident atrăgătoare, nu-i acordă alt gând.

– Nu se obișnuiește în Orient – a fost singurul răspuns, diplomatic ce-i drept, pe care a fost în stare să-l dea tânărul și, simțind că el ar prefera să nu continue subiectul care l-ar putea pune în încurcătură, Danielle îndreptă discuția spre familie și, în mod deosebit, spre membrii acesteia, cu care urma să stea.

– Emirul este capul familiei noastre și al țării – spuse Saud, zâmbind. Eu sunt fiul unui văr de-al doilea al său și am o importanță

minoră în familie. Numai datorită bunătății lui Sheikh Hassan, unchiul meu, mi-am obținut poziția în cadrul companiei de petrol.

– Dar ai o diplomă universitară – insistă Danielle, amintindu-și ceea ce-i spusese tatăl ei vitreg, despre acest tânăr. Ai fi putut obține o slujbă în altă parte.

– N-aș fi vrut. Qu'Har este casa mea și înainte, a fost casa străbunicilor mei. Sheikh Hassan a plătit pentru educația mea, așa cum a făcut pentru mulți dintre noi și nu l-aș putea răsplăti decât lucrând în beneficiul țării mele.

O spusese simplu, fără pretenție și îngâmfare, încât Danielle se emoționă până la lacrimi. Era un alt aspect al războinicilor Deșertului, această simplitate copilărească și fidelitate nezdruncinată.

– Sheikh Hassan e un bărbat înțelept și generos – adăugă Saud, cu seriozitate. Mulți din familia noastră au motive să-i fie recunoscători.

– Mai ales Jourdan – adăugă Danielle, gândindu-se cum l-a crescut pe acesta, tatăl ei vitreg.

– A, Jourdan – spuse Saud, cald, atât de cald încât Danielle se uită repede la el, surprinsă să vadă în ochii lui atâta venerație. Tata mi-a spus că el e succesorul firesc al lui Sheikh Hassan și că fără el, țara noastră s-ar transforma în praf și pulbere. El este ceea ce în familie numim „Cadoul Profetului".

Danielle se gândi că este un mod discret de a face referire la originea ilegitimă a lui Jourdan, dar văzu pe chipul lui respectul.

– Cadoul Profetului ? Cum adică ? – întrebă ea, curioasă, în pofida aversiunii pe care-o avea față de bărbatul care s-ar fi însurat cu ea, fără nici o remușcare.

– Pur și simplu, un om născut cu puterea și știința de a ține poporul unit – îi spuse serios, Saud. Totdeauna se naște un astfel de om în familia conducătoare, în vremuri de conflict și de nevoi. Sheikh Hassan a fost și el un astfel de dar pentru tatăl său, până când a realizat că nu poate avea copii. Trebuie să știi, că în familii ca a noastră, cu mulți frați și fii, se nasc rivalități. Câteodată, aceste rivalități duc la lupte pentru deținerea controlului. Suntem o țară mică, dar foarte bogată în petrol. Din păcate, uneori, poporul duce lipsă de educația care l-ar face să folosească bogăția cu înțelepciune. Este foarte important să ne gândim la viitor, când nu vom mai avea petrol și tocmai asta încearcă să facă Sheikh Hassan. S-au construit multe planuri, mulți dintre tinerii strălucitori au fost educați în sensul acesta și s-au cheltuit mulți bani pentru echipamente tehnologice și învățătură, dar toate acestea se vor pierde, dacă nu va exista cineva care să continue munca Șeicului Hassan, când el nu va mai fi. Trebuie să fie un bărbat puternic ca să înfrângă opo-

ziția, aprig ca un șoim și viclean ca un șarpe. Jourdan, este un astfel de bărbat...

Suna foarte neplăcut – se gândi Danielle dezgustată : „aprig ca un șoim". Fără îndoială, era dominator și agresiv. „Viclean ca un șarpe". Avea o minte machiavelică, capabilă să pună la cale tot felul de intrigi. Ea știa multe despre gândirea Muslim, apreciată ca fiind subtilă și, cât de necesar era să aibă un asemenea dar, pentru succesiunea arabă a afacerilor. Arabii nu vor respecta un bărbat pe care-l pot înșela, iar respectul era de mare importanță.

– Este evident, că-l admiri – spuse Danielle cu o voce neutră, întrebându-se dacă Saud era la curent cu planul de căsătorie al tatălui ei vitreg pentru ea. Era ciudat că nu fusese aleasă pentru Jourdan o fată cu sânge arab, din familia regală, iar ea realiză pentru prima dată, că prin această căsătorie, tatăl ei vitreg încercase să-i facă, în ochii familiei cel puțin o mare favoare.

– Da – încuviință Saud. De altfel, mulți cred că aderarea la religia mamei lui, a fost o prostie. Oricum, Coranul ne învață că celelalte religii nu sunt bune, iar Jourdan acceptă preceptele Coranului și se supune lor, mai strict decât o fac mulți din rasa noastră.

– Pare un model de virtute – spuse Danielle înțepător simțind cum îi crește dezgustul pentru necunoscutul Jourdan. Ce păcat, că n-am să-l întâlnesc.

Era prea ocupată să privească prin fereastra mașinii, ca să vadă privirea iute pe care i-o aruncă Saud. Se îndreptau spre un portal dintr-un zid alb, a cărui culoare, strălucind în lumina soarelui, o făcu pe Danielle să închidă ochii.

Când îi deschise din nou, mașina se oprise în fața unei clădiri lungi, joase, cu ferestrele oblonite ca niște ochi închiși, iar mozaicul de pe poarta de la intrare, o făcu să ofteze de plăcere.

– Aici, trebuie să te las – zise Saud, sărind din mașină. Șoferul te va duce la clădirea femeilor, unde vei fi primită de Sheikha.

– Am să te mai văd ?

Totul îl făcuse o verigă de legătură între casă și restul lucrurilor familiare. Saud se îmbujoră și păru să privească ezitant la șofer, dând impresia că se ferește de el să continue conversația.

– S-ar putea să mi se permită. Am să-l întreb pe tata – spuse încet, apoi mașina porni spre o altă aripă a clădirii decorată cu o friză continuă de arabescuri și intră într-o curte interioară, închisă din toate patru părțile.

Dintr-un perete, se deschise o ușă și, simțindu-se ca Alice în Țara Minunilor, Danielle presupuse că trebuie să coboare din mașină și să intre în clădire.

Făcu toate acestea ca o somnambulă, detașată de activitatea din spatele ei, când de pe

un alt perete, se deschise o altă ușă în același timp cu portbagajul din care-i fu descărcat bagajul.

Când păși prin ușa deschisă, imediat o învălui parfumul de iasomie și o răcoare binevenită, despre care-și dădu seama, că provenea de la aerul condiționat.

– Dacă stăpâna vrea, să mă urmeze.

Fata era îmbrăcată din cap până-n picioare în negru, vocea ei era joasă și melodioasă și Danielle auzi clinchetul brățărilor ei când aceasta mergea în față-i, de-a lungul coridorului. La capătul culoarului, ea deschise o ușă și-i indică lui Danielle să o urmeze. Se găsi într-o cameră pătrată, mobilată cu un divan jos, plasat sub o fereastră și cu un bazin cu apă, lângă el.

– Dacă săpâna va permite.

Cu blândețe dar ferm, Danielle a fost împinsă pe divan și-i fură scoase sandalele cu toc, cu care era încălțată. Se bucură că nu era îmbrăcată cu lucruri strâmte, când fata începu să-i spele mâinile și picioarele cu apă din bazin, simțind din nou un parfum, pe care însă, nu reuși să-l identifice.

Mișcările fetei erau rapide și sigure, mâinile având-le vopsite cu henna și ținea tot timpul ochii plecați.

Trebuie să fie o servitoare – reflectă Danielle, când aceasta merse în cealaltă parte a camerei și se întoarse cu o pereche de papuci brodați.

Este necesar să încălțați ăștia, în prezența Sheikhăi – îi explică fata. Este obiceiul să îngenunchezi și să te apropii, apoi să părăsești camera mergând cu spatele, dar în cazul dumneavoastră, e necesar doar să înghenunchеați. Pentru dumneavoastră, Sheikha a dispus formalitățile normale...

Engleza fetei era atât de perfectă, încât Danielle se simți rușinată că nu știa araba. Învățase de la tatăl ei – explică ea, când o întrebă Danielle – și fusese norocoasă, să obțină o poziție în casă la Sheikha din acest motiv, pentru că Sheikha vroia ca toate fiicele și nepoatele sale, să vorbească engleza.

– Este necesar, pentru când vor merge la școală, în Anglia – adăugă fata. Sheikha dorește ca toate femeile din familie să beneficieze de o educație bună. Ea spune, că e important ca femeile din rasa noastră să nu fie la bunul plac al bărbaților, datorită ignoranței. Am să vă duc acum la ea, dacă vreți, vă rog, să mă urmați.

Camera în care se aflau, era o anticameră care dădea într-o sală boltită, cu tavanul sculptat și pictat. Arabescurile complicate și sculpturile stilizate ale tavanului, îi tăiară Danielle răsuflarea ; și ce culori ! Niciodată nu văzuse o asemenea multitudine de bogății. Strălucirea culorilor bijuteriilor din camera anterioară o uimise, iar acum, pe măsură ce ochii se obișnuiau cu bogățiile, realiză că erau aran-

jate cu grijă și subtilitate, așa încât turcoazul se transforma în liliachiu și purpuriul în carmin, în albastru regal și din nou în turcoaz, amestecul ingenios fiind mai evident pe divanele albe, plasate în jurul camerei și acoperite cu o mulțime de perne de mătase colorată.

La capătul camerei era un singur divan, iar în spatele lui, un paravan sculptat, care-i aminti Daniellei de fotografiile rusești cu iconostase, pe care le văzuse ; acestea, bineînțeles, nu erau de origine religioasă, nici nu descriau forme umane. Pietre semiprețioase erau țintuite în paravan și scânteiau în lumina soarelui care pătrundea prin obloanele trase, iar când Danielle se reculese, observă că însoțitoarea ei părăsise în liniște camera, lăsând-o singură.

O ușă din paravan începu să se deschidă și amintindu-și instrucțiunile șoptite de servitoare, Danielle îngenunche pe împletitura mică, plasată strategic în fața ei, pe parchetul frumos.

Auzi o muzică plăcută și foșnet de mătăsuri grele, dar nu îndrăzni să ridice capul, apoi o voce plăcută spuse blând :

– Vino aici, copilă, să vedem această fiică de care fratele meu Hassan e atât de mândru.

Danielle se ridică și se îndreptă ezitând spre estradă. Femeia care stătea pe ea era mică, îmbrăcată într-un caftan de mătase scumpă, iar bijuteriile de pe degetele ei și de la gât, îi luară ochii fetei.

– Are părul de culoarea Deșertului după ploaie – comentă Sheikha, cu una din femeile din spatele ei. Până când Sheikha nu vorbise, Danielle nu le observase, fiind absorbită de prezența minusculei femei de pe divan.

– O astfel de culoare de păr, indică un temperament iute, în Anglia – replică încet una din femei, dar nu atât de încet încât Danielle să nu audă.

Sheikha zâmbi, indicându-i Daniellei să urce pe estradă.

– Ce norocoși sunt englezii – spuse ea înțepător – spre deosebire de bărbații noștri, care judecă doar după reputație, o singură privire le indică dacă au o soție de spirit, la fel de temperamentală cu o iapă arabă, sau una cu docilitatea unui porumbel domestic. Pe care crezi că ar prefera-o un bărbat ? – întrebă ea, privind-o pe Danielle cu ochii săi negri și sfredelitori.

– Nu știu – răspunse Danielle, în gardă. Presupun, că bărbații ca și femeile, au gusturi diferite. Unii preferă femeile placide, alții, pe cele cu spirit.

– Vorbește înțelept – spuse Sheikha femeilor sale, – iar Hassan n-a mințit : frumusețea ei este ca florile din bazinele noastre, palidă și delicată. Cât vei rămâne în Qu'Har, vei locui în casa mea – îi spuse Sheikha. Așa cum nu mă îndoiesc că Hassan ți-a spus, femeilor noastre nu le este permis să meargă ne-

însoțite pe străzi, nici să apară neacoperite, în prezența altor bărbați, decât tații sau soții lor. Firește, ca europeană, ai putea să nu iei în seamă aceste reguli, dar ca fiică a fratelui nostru, ar trebui să te gândești dacă ai putea să le nesocotești. Alegerea este a ta, Danielle. Dacă vei dori să adopți obiceiurile noastre pentru perioada cât vei sta cu noi, Zoe îți va da un chadrah și te va instrui asupra legilor țării noastre, dar dacă vei prefera să păstrezi obiceiurile vestice, noi vom înțelege.

Alegere ? Ce alegere ? – se întrebă Danielle, cu o grimasă de amărăciune, când înțelese zâmbetul fetei pe care o desemnase Sheikha. Dacă ar fi insistat să poarte hainele sale, ar fi fost privită ca o egoistă, care nu se gândește la reputația tatălui ei vitreg, dar dacă ar fi acceptat să se îmbrace ca o fată arabă, ar fi echivalat cu negarea propriei personalități.

Toată lumea aștepta ca ea să vorbească. Își reaminti de toată dragostea și generozitatea pe care i le acordase tatăl ei vitreg și înțelese că era un singur lucru de spus.

– Am să îmbrac chadrah-ul – spuse ea, imediat după aceea, vrând să-și retragă cuvintele. Îi trecu prin minte gândul că viața ei nu va mai fi niciodată la fel, din cauza acestei simple fraze, spusă fără să gândească. „Nu fi bleagă" – se dojeni ea. Ceea ce făcea, era să dovedească celor din familia lui Hassan, că nimeni

nu va mai avea motive niciodată, să critice alegerea celei de-a doua soții a acestuia.

Sheikha zâmbi.

– Așa să fie. Mergi cu Zoe. Vom mai vorbi. Sunt mulți ani de când nu l-am văzut pe Hassan și îmi vei spune totul despre Anglia, pe care n-am vizitat-o de când eram copil.

Amintindu-și că trebuia să iasă cu spatele din cameră, Danielle se mișcă încet, primind un zâmbet aprobator din partea lui Zoe, care se afla lângă ea.

Ieșită din camera de audiență, așa cum îi spusese Zoe că se numea sala, ea o conduse pe Danielle înapoi, prin lungul coridor.

– A fost pregătit un apartament pentru tine...

Ele urcară o scară în spirală, care părea că nu se mai termină, Zoe așteptând-o pe Danielle să vină din urmă, înainte de a deschide ușa.

Un apartament, așa îl numise. Danielle privi în jur, la ceea ce părea a fi un palat, urmând-o pe Zoe, ca o somnambulă. Când ieși din salonul desăvârșit și intră în dormitorul somptuos, patul jos era îmbrăcat în mătăsuri și foarte asemănător cu un pat cu baldachin și ornat cu frunze de aur. Alături de dormitor era o cameră de toaletă cu dulapuri de haine, din oglinzi – o inovație cât se poate de modernă – iar alăturat, era o baie cu cadă îngropată, dotată cu tot necesarul sanitar și complet din marmură roz-pal.

– Servitoarea îți va aduce câteva caftane, din care să îți alegi – anunță Zoe, când terminară turul. Apoi mâine, va fi chemat croitorul și vei avea posibilitatea să îți alegi ceea ce dorești...

– Am să stau doar trei săptămâni – protestă slab Danielle. Nu e nevoie, Zoe.

– Dacă refuzi darul Sheikhăi, înseamnă c-o jignești – spuse Zoe, cu seriozitate.

– O, bine, în cazul acesta...

Zoe petrecu împreună cu ea o jumătate de oră, spunându-i ce se face și ce nu, zâmbind cu blândețe când Danielle o opri, protestând că nu-și va aminti toate câte i le spusese.

– Nu-i atât de greu pe cât îți imaginezi – o liniști Zoe – și în permanență, una dintre noi va fi cu tine, ca să te ajute... Ne vom revedea la masa de seară – adăugă ea, ridicându-se încet de pe divan. Ai să-ți amintești drumul ?

Asigurând-o că cel puțin atâta lucru își va reaminti, Danielle văzu ușa închizându-se în urma însoțitoarei sale și se simți mai degrabă disperată. Cu toată diferența de cultură care le despărțea, Danielle o plăcea pe Zoe, cu privirea ei blândă și glasul cald. Era nepoata Sheikhăi – îi explicase ea Daniellei – și fusese aleasă în serviciul ei, spre marea mulțumire a familiei sale pentru care, asta însemna o adevărată onoare, iar dacă Sheikha va fi mulțumită de ea, la sfârșitul anilor ei de serviciu o va

răsplăti adăugând o sumă frumoasă la dota ei și ajutându-i părinții, să-i găsească un soț bun.

Danielle fu agasată de această destăinuire, dar Zoe găsea totul firesc, acceptând fericită dreptul tatălui ei, de a-i găsi și alege soțul. Nu fusese spus nimic despre propunerea de căsătorie a lui Jourdan cu ea, iar Danielle tăcu și ea, presupunând că în general, nu era un lucru cunoscut.

Când Zoe plecă, Danielle examină conținutul garderobei pe care aceasta i-o arătase discret. O jumătate de duzină de caftane de mătase erau frumos aranjate în dreptul ușilor deschise, după culori, de la rozul cel mai palid, până la verdele cel mai închis, precum jadul. Ea luă unul și-l puse pe ea, constatând ce schimbare putea produce. Era probabil din cauza luminii, acest efect. Așa că decise să-l pună la loc. Se auzi un ciocănit ușor în ușă și când Danielle deschise, găsi în prag o fată, care-și ținea cu modestie privirea plecată.

– Sheikha m-a trimis, să asist stăpâna – spuse fata, pătrunzând în cameră. V-a trimis totodată și acest chadrah, ca să vă puteți acoperi când mergeți prin palat.

Danielle luă veșmântul negru, cu un dezgust teribil, gândindu-se că acea îmbrăcăminte era total în opoziție cu principiile sale, dar era în multe feluri emisarul tatălui ei vitreg, își reaminti ea și nu putea refuza să îmbrace veșmântul. Era foarte mulțumită că Ramazanul

trecuse, gândindu-se cum ar fi fost, când strigătul muezinului ar fi sfâșiat liniștea. Danielle aruncă vălul negru.

Servitoarea rămase câteva secunde mută de mirare, înainte de a-și reveni și de a începe să umble cu grație pe lângă Danielle.

– Dacă o să vreți să faceți baie înainte de masă, eu am să vă asist. Sheikha v-a trimis ulei de trandafiri, făcut din propriile flori din grădină. Este o mare onoare.

Danielle vru să protesteze, nemulțumită, că nu avea nevoie de nici un ajutor, dar fata intrase deja în baia somptuoasă, dând drumul la apă în care turnă ceva dintr-o sticluță mică, după care apa deveni lăptoasă imediat.

– Pot să mă descurc singură – începu Danielle, dar expresia fetei fu atât de uluită și jignită, încât Danielle se potoli când aceasta o întrebă, dacă vrea s-o alunge.

– Fetele din Europa nu sunt obișnuite să aibă servitoare personală – încercă Danielle să-i explice, întrebând-o pe fată cum se numește.

– Zenaide – răspunse fata, timid. Sheikha va crede că v-am supărat, dacă stăpâna mă gonește.

Privirea fetei era atât de amărâtă, încât Danielle n-avu inima să insiste și avu sentimentul răsfățului când se cufundă în apă și când mâna mică a Zenaidei o atinse ușor cu buretele pe piele. Curând ieși din baie și se înfășură în prosopul pe care i-l ținea Zenaide

Danielle nu se simți jenată până când Zenaide nu comentă admirativ, culoarea și delicatețea pielii ei.

– Atât de albă și de fină ! Bărbații care ar privi la așa o frumusețe, ar fi orbiți, dar stăpâna trebuie să mănânce mai mult, pentru a mai face carne.

– În țările Europei, bărbații preferă femeile cu mai puțină carne – explică Danielle zâmbind, căci ghicise direcția gândurilor Zenaidei.

– Stăpâna nu e încă logodită ?

Întrebările cu caracter personal o cam stânjeneau pe Danielle. Ea scutură din cap, zâmbind.

– Tu ești logodită, Zenaide ?

Mica servitoare încuviință ferm.

– De mulți ani, cu vărul meu de-al doilea, cum este obiceiul. Ne vom căsători anul viitor. Ea oftă, se ridică și scoase prosopul de pe Danielle înainte ca aceasta să poată protesta și deschise un dulăpior. Dacă stăpâna vrea să se întindă pe divan, vă rog...

Uluită, Danielle se întinse, protestând abia auzit, până când simți parfumul cu care Zenaide îi masa pielea.

– Nu l-am văzut de mulți ani pe Faisal – îi spuse Zenaide. A fost în Anglia la universitate și acum, lucrează în Arabia Saudită, iar fratele meu mi-a spus că s-a făcut un bărbat frumos. Un zâmbet fin apăru pe buzele ei și Danielle îi răspunse și ea cu un zâmbet. Deci,

nu le-a fost zdrobit spiritul acestor femei pe care legenda le descrie ca fiind fragile și delicate ca petalele trandafirilor, dar care în realitate, dovedesc curajul și rezistența leoaicelor.

– Și nu te deranjează această căsătorie aranjată ? – întrebă curioasă Danielle. Nu-ți dorești să te îndrăgostești, să-ți alegi singură soțul ?

– M-am îndrăgostit de soțul meu – răspunse Zenaide, ferm. Dacă aș face altfel, mi-aș face familia să cadă în dizgrație.

Ea părăsi camera pentru câteva minute, întorcându-se cu caftanul de culoarea jadului, pe o mână.

„Nu acela !" – vru să protesteze Danielle, amintindu-și cât de șocată fusese mai devreme când îl văzuse, dar Zenaide insistă.

– Este cel mai bun din dulap. Dacă refuzi să-l îmbraci, ai s-o insulți pe Sheikha. Nu-ți place ?

– E splendid – admise Danielle – dar mă simt mai bine în hainele mele, așa cum nu te-ai simți tu bine în ele.

Spre surprinderea ei, Zenaide râse, ochii devenindu-i ca niște virgule.

– Și eu mă îmbrac cu blugi, stăpână, dar numai acasă, cu mama și cu surorile mele. Mama e șocată, dar frații mei i-au spus că în Europa, toate fetele îi poară. E foarte plăcut să-i porți, ce spui ? Să ai ce-i mai bun, din două lumi.

– Din ambele lumi – o corectă Danielle, surprinsă. Greșise oare, gândindu-se că femeile arabe sunt complet subjugate de dominația bărbaților ?

În aparență, așa era. Zenaide făcu câteva comentarii lipsite de prejudecăți, în timp ce-i spăla și usca părul Daniellei. Total diferite de ceea ce crezuse până atunci Danielle. Și așa cum erau trimise la școală, multe din fetele care învățau foarte bine, erau încurajate să plece la studii în afara țării și atâta vreme cât legile Muslim erau respectate, iar ele erau discrete, dobândeau o libertate pe care Danielle nici n-o bănuise.

– Bineînțeles, nu putem dansa și nu putem merge în locurile unde sunt și băieți, așa cum e în Europa – îi spuse Zenaide – dar Sheikh Hassan a făcut deja multe pentru noi și a promis să facă și mai multe. Multe dintre noi preferă să poarte chadrah și să trăiască în felul nostru – adăugă ea încet. Nu-i adevărat, că acolo apar tentații pentru ceea ce familiile noastre nu au. Așa suntem noi. Faptul că suntem indisponibile, îi excită pe bărbații noștri.

Masa era aproape gata. Danielle a fost mulțumită să scape. Toată lumea fusese foarte bună cu ea, dar efortul de a reține nume atât de diferite, la sfârșitul zilei care fusese atât de lungă, plus faptul că tot ce o înconjura era atât de straniu, o făcuseră să dorească să ajungă să se întindă în pat.

I se păruse că băuse nenumărate ceșcuțe de cafea neagră, tare, și era sigură că băuse mai multe decât îi spusese Zoe în predica ei și trebuise să-și scuture ceșcuța, în semn că nu mai vrea. Și mâncarea fusese delicioasă și mai bogată decât era ea obișnuită și trăi un sentiment de eliberare intensă, când se trezi din nou pe coridor, urcând treptele scării în spirală care ducea la dormitorul ei, unde bănuia că o așteptă Zenaide.

Treptele păreau că nu se mai sfârșesc, fiind cu mult mai numeroase decât își amintea, dar își zise că îi juca feste imaginația și, ridicându-și chadrah-ul, continuă să urce.

Aplice luminau treptele, iar umbrele din colțuri, păreau că fâlfâie în dreptul obloanelor deschise. Una chiar i se păru că se îndreaptă spre ea și Danielle se dădu înapoi suspinând, când realiză că de fapt, ceea ce luase drept o umbră, era un bărbat îmbrăcat într-o robă întunecată, care nu era încheiată ca a ei pentru că îi lăsa dezvelit pieptul, acoperit cu păr închis la culoare. Părea întrerupt dintr-o activitate. Figura era a unui bărbat cu pometi proeminenți și ochii care la prima vedere îi părură negri până când bărbatul se mișcă, adresându-i câteva cuvinte răstite, într-o limbă pe care ea o bănuia a fi arabă. Văzu apoi că acești ochi, care-o studiau cu o aroganță ce-i zbârli părul pe ceafă, erau de fapt, cenușiu – închis.

El îi vorbi din nou, mai ascuțit de data asta, pe ton poruncitor.

– Nu... Nu... înțeleg. Nu vorbesc decât engleza – spuse ezitant, fără să fie sigură că va fi înțeleasă.

Dinții săi, de un alb strălucitor, sclipiră pe fața întunecată, privind-o batjocoritor, cu un zâmbet sardonic în colțurile gurii. O astfel de senzație nu mai trăise niciodată și simți un nod în stomac, crispându-i mușchii și, involuntar, se dădu un pas înapoi.

O mână-i apucă încheietura, în timp ce o răsuflare mirosind a mentă îi trecu pe la ureche și se simți trasă, fără nici o ceremonie.

– Pe mine mă căutai ?

Engleza lui era fără cusur, dar întrebarea nu era spusă cu bunătate ; mai degrabă, o sugestie de putere stăpânită, combinată cu nerăbdare.

Danielle putu doar să-l privească, în timp ce-și freca încheietura de care-o strânsese ca să nu se dea înapoi.

– Îmi căutam camera.

Genele lui lungi se ridicară de uimire.

– În partea asta a palatului ? Realizezi doar, că nu e pavilionul femeilor...

Mai degrabă tonul ridicat decât ceea ce i se spusese, o făcu pe Danielle să roșească vinovată și să privească incredulă, drumul pe care venise.

– O, dar știu că am venit pe drumul pe care trebuie.

Bărbatul nu se lăsă impresionat. Zâmbetul îi dispăruse, lăsându-i doar o expresie autocratică. Câți ani putea să aibă ? – se întrebă Danielle. Treizeci ? Poate, puțin mai mult ? Era greu de spus în semiobscuritate, dar indiferent câți ani ar fi avut, era fără îndoială, un bărbat de care trebuia să țină seama. În pofida antipatiei pe care i-o inspira el, Danielle nu putu să nu observe intensa masculinitate care se întrezărea prin roba subțire, silueta fină și musculatura puternică, pe care mătasea delicată n-o putea ascunde.

– Așa... Ochii săi păreau să ardă pe unde treceau și parcă-i citea gândurile. Știa exact, ce efect producea asupra ei prezența lui – se gândi Danielle, resemnată. Îl bănuia că știe exact, că-i crescuse pulsul. Se întoarse, ca să nu i se vadă tremurul buzelor, împinsă fiind deodată, de dorința de a scăpa. Să scape, de ce ? – se întrebă ea. Era oare susceptibilă să se predea unui bărbat necunoscut, așa cum înțelegeau Zoe și Zenaide ? Ce s-ar întâmpla cu toată independența ei britanică și hotărârea de a-și păstra întreaga personalitate ?

Își ridică bărbia, inconștient.

– Nu mi-am dat seama că am ieșit din pavilionul femeilor. Dacă ați fi bun, să mă îndrumați.

Ea înțepeni, când îi văzu din nou dinții lucind, convinsă fiind, că râdea de ea, dar nu era amuzament în privirea lui întunecată, care-i analiza trăsăturile.

– Ești foarte îndrăzneață – spuse el, încet. Sau poate, mai degrabă, ignoranța te-a făcut să depășești limitele domeniului, fără să știi ce pedeapsă te așteaptă ?

Obosită și confuză, Danielle îl privi mută, suspinând șocată, când ambele mâini îi prinseră talia, trăgând-o până când trupul ei fu presat de cel al bărbatului, răsuflarea lui caldă ajungându-i pe obraz, când o sărută. Era pe departe, mult mai intim decât i se întâmplase înainte. Cu mâinile pe talia ei, intrându-i în carne ca niște clești de oțel, strânsă peste trupul care, realiză șocată, era gol pe sub robă.

Realizând acestea, ea-și reveni puțin. Împinse cu putere zidul de mușchi, îngrozită de nedorita intimitate a degetelor ei pe pieptul lui păros, dar era prea târziu să mai dea înapoi. Inutila-i tentativă de eliberare fu spulberată de un râs crud și imediata captură a pumnilor ei, degetele desfăcute și palmele așezate pe carnea musculoasă, în timp ce buzele cotropitoare le lăsară pe ale ei și spuseră, încet :

– Deci... britanicii nu sunt totdeauna fără grijă pentru virtutea femeilor lor, cum am fi crezut. Roșești, ca un trandafir înflorit în curtea interioară – continuă vocea dojenitoare. Și tu ești închisă în curte... neștiută și nedescoperită.

– Oprește-te ! – protestă Danielle, regăsindu-și în sfârșit glasul. N-am să te ascult ! Lasă-mă să plec !... Am să mă plâng la Sheikha !

Râsul lui o enervă la culme, dar cel puțin, nu mai era în acel contact intim cu trupul lui, deși degetele lui lungi, îi încercuiau încă talia.

– Fă-o, mignonne – o dojeni el, blând. Dar nu vrei să afli mai întâi, împotriva cui să te plângi ?

Uluită de brusca lui schimbare de comportament, Danielle putu doar să se zgâiască la el prin întuneric, mirată de senzația de pericol pe care-o resimțea. Ce se întâmpla cu ea ? – se întrebă singură. Sigur, nu putuse să se înmoaie așa, doar la simpla prezență a unui bărbat, și arogant și neplăcut.

Prin întuneric, ea privi în sus nesigură, la trăsăturile dăltuite și văzu curba autoritară a gurii lui, simțind cum frica i se transformă în furie, dar nu văzu nici pic de amuzament.

– N-ai nimic de spus ? – șopti vocea blândă

Degetele lungi se mutară de pe talie, pe umerii ei, urmărind conturul robei și al caftanului, cu o siguranță care-o făcu să strângă din dinți. Era un bărbat care cunoștea femeile și care se juca cu ea, distrându-se pe seama spaimei și a stinghereli sale. Fulgere țâșniră din ochii ei și se încordă automat, dar el doar râse din nou, ceea ce o înfurie mai tare ca până atunci. O mână îi trecu peste sân fără să o atingă pe piele, până când amândoi putură auzi respirația ei nervoasă.

– Inima ta cântă sub mâna mea, ca o pasăre prinsă – spuse el șoptit, punându-și palma pe inima ei.

Danielle se dădu înapoi ca arsă și, într-adevăr căldura mâinii lui pe trupul ei o arse, dar faptul că o ținea de umăr, o împiedică să se îndepărteze prea tare.

Cu gesturi lenețe, mâna lui se mută de pe inima ei care acum bătea tare, ca să dea pe spate acoperitoarea robei ei și să dea la iveală dezordinea buclelor pe care Zenaide le periase cu grijă, înainte de masă. Lumina slabă făcu ca părul ei să devină de culoarea focului și Danielle, suspină când vocea caldă și tărăgănată o străpunse ca oțelul.

— Bună întâlnire la lumina lumânării, fiică a lui Hassan.

Ar fi trebuit să-i sune ridicol și în oricare alte circumstanțe ar fi fost așa, dar aici, în această fortăreață veche, înconjurată de străini, Danielle reacționă ca eroinele din romane, întrebând pe nerăsuflate :

— Cine ești ?

El se mișcă puțin și în lumina slabă, ea-l putu vedea sprâncenele ridicate, zâmbetul care-i curbă gura cu amărăciune și expresia ochilor, puterea care emana din trupul lui care părea că o amenință că erau împreună, un tablou în care părea că nici o altă ființă umană nu mai există.

— Vrei să spui, că într-adevăr nu știi ?

Schimbarea lui bruscă o înspăimântă pe Danielle. Simți că aerul din jurul ei se răcește, plin de prezența unei dorințe masculine.

— Cum aș putea ști ? — răspunse Danielle, nervoasă. Abia am sosit. Eu...

— Și eu la fel și, găsindu-te pe cale de a ajunge în apartamentul meu, am crezut că ai motive presante să mă cauți. O concluzie logică, nu crezi, fiică a lui Hassan ? Vezi, eu știu multe despre rasa ta. Britanicii sunt înclinați spre logică, nu-i așa ?

— Ei bine, te înșeli — spuse Danielle înfierbântată, ignorând partea următoare a discursului lui, pentru a nega faptul că-l căuta pe el, sau pe oricine. Mă duceam spre apartamentul meu. Trebuie că am greșit drumul...

Acum, deja prea târziu, își aminti cum treptele păreau că nu se mai termină. Dacă ar fi putut să se oprească și să-și retragă pașii !

— Totuși, ce motiv aș fi putut avea, să te caut ?

Îi făcea plăcere să spună cuvintele cu dispreț, dar plăcerea ei se împrăștie curând, înlocuită de o altă emoție, când văzu că el strânge maxilarele. Cum bănuise, asta denota furie, o furie care se răsfrânse curând asupra ei, ca o furtună din cer senin, când el spuse cu o blândețe amenințătoare :

— Unul foarte puternic ar fi trebuit să mă gândesc, fiică a lui Hassan. Eu sunt Jourdan Saud Ibu Ahmed.

SFIDAREA TANIEI – Elisabeth Duke
(Ed. ALCRIS – colecția „EL și EA" nr. 61)

Tania, fiica unui celebru judecător din Melbourne, îl cunoaște pe Simon Devlin, un avocat faimos care și-a cucerit cu greu drumul în societate.

Ea simte că totul îi desparte, cu excepția profesiei și a pasiunii pentru a apăra nevinovații. Fascinația privirilor lui Simon o determină pe Tania să pledeze o altă cauză nobilă : a inimii sale.

Va reuși ea să-i dovedească până la urmă că de fapt, nimic nu-i desparte ?

JANE – Rosemary Hammond
(Ed. ALCRIS – colecția „ROMANTIC" nr. 59)

Jane Fairchild se consideră o ființă oarecare, fără însemnătate, ca un șoricel gri. Ea este în realitate o fată cu un corp drăguț, păr frumos, trăsături simpatice și mult talent pentru pictură și grădinărit. Considerându-se mai prejos de toate frumusețile care o înconjură, Jane este uluită, surprinsă și tulburată când Blake Bannister, pare să se intereseze de ea în mod insistent.

Jane este convinsă că toate femeile sunt la picioarele acestui om minunat.

Ea se întreabă cum ar putea să-i atragă atenția asupra ei ?

ȘAMPANIE PENTRU DOI – Nancy John
(Ed. ALCRIS – colecția „EL și EA" nr. 63)

În ultimul moment, Melissa află că trebuie să plece în Portugalia ca să reprezinte firma la tratativele cu Phil Maxwell, un om de afaceri cu reputația de dur.

O mare surpriză o așteaptă însă : clientul ei este cel mai seducător dintre bărbați. Dar dragostea nu mai intră în planurile Melissei, acest capitol din viața ei s-a încheiat.

Va reuși Phil s-o facă să se răzgândească ?

CAPITOLUL 4

Era imaginația ei, sau chiar i se mișcase pământul sub picioare ? Gândurile Daniellei începură să se învălmășească și încercă să judece, ceea ce tocmai i se spusese.

– Dar, trebuia să fii în Franța – protestă ea. Eu...

– N-ar fi trebuit niciodată să vii, te-ai gândit altfel ? îi spuse el. Cât de puține știi despre bărbați, fiică a lui Hassan, cu toată educația ta modernă. Chiar crezi, că ți-aș fi permis să mă insulți în felul acesta ? Să mă refuzi ca soț ?

Degetele crude se înfipseră în încheieturile mâinilor ei, ca ghearele vulturului cu care-l comparase tatăl vitreg al lui Danielle. O frică teribilă o cuprinse. Nu-i venea să creadă ce i se întâmpla. Ar fi trebuit să se întoarcă acasă, imediat ; ar fi trebuit să telefoneze părinților Dar aceștia erau în America, colindând de la o coastă la alta, cu probleme sociale si de afaceri. „Atunci, Sheikha – decise Danielle. gândurile depășindu-i frica. Cu siguranță, o va ajuta. Dacă ar fi insistat ca tatăl ei vitreg

să-i dea niște bani ! El îi spusese calm, că n-ar avea nevoie de ei. Gazdele sale, ar fi considerat o adevărată ofensă, dacă ea ar fi încercat să folosească de ei. Ea protestă, că i-ar fi trebuit sigur, dar protestul său fusese înlăturat. Va călători cu avionul familiei ; un „Jet" luxos, care nu va putea fi plătit la o coadă la agenția de zbor.

Gândurile nu-i dădură pace, până când Danielle obosi să le mai stăpânească.

– N-am să-ți cer scuze – spuse ea repede, cu obrajii arzând de furie. N-am de ce să-ți cer scuze.

El era mult mai viclean decât crezuse ea, ca să lase lucrurile așa cum erau și o întrebă cu un calm periculos :

– Adică ?

Deoarece Danielle nu răspunse, el spuse încet :

– Deci fiica lui Hassan n-are curajul pe care-l strigă. E foarte ușor să jignești sub imperiul nervilor, mignonne, dar cu mult mai greu, să justifici aceste jigniri.

– Înseamnă că orice bărbat care se însoară cu o fată doar din motive financiare, ca și cum ar încheia o afacere, are vreo scuză ? – se răsti Danielle furioasă. Îmi displace ce-am auzit despre tine, înainte de a afla ce-ați plănuit între voi, tu și tatăl meu vitreg, dar după asta...

– Ce-ai auzit despre mine ? – întrebă Jourdan, privind-o intens. Era ca o panteră – se gândi Danielle repede – încordat și așteptând să-i spulbere fragilele argumente. Și unde ?

– De la un prieten de-al meu – răspunse Danielle, refuzând să se calmeze, ridicând cu curaj bărbia. Philippe Sancerre – spuse, strâmbându-și gura. Presupun, că ar trebui să mă socotesc norocoasă. Tot ceea ce aș fi fost forțată să fac, ar fi fost să-ți port numele, pe când alte femei sunt obligate să îndure posesia ta asupra lor, fără să beneficieze de asta.

Pentru o clipă, crezu că o va lovi. Instinctiv, se dădu înapoi, îngrozită de strălucirea fioroasă din ochii-i negri.

– Socotește-te norocoasă, pentru că realizez că insultele tale sunt ale unui copil care nu știe ce spune – îi zise Jourdan sever, adăugând cu răceală : un copil care-și trădează tinerețea în special. El se apropie puțin de ea, răsuflarea lui caldă atingându-i tâmpla. Un copil care nu știe nimic, despre ceea ce vorbește cu dispreț. Ochii lui priviră în ai Daniellei. Deci, crezi că posesia mea, trebuie îndurată, nu-i așa, mignonne ? Simți pentru mine oroare și dezgust ? Și vorbești despre căsătorie ca și când tot ce ți s-ar cere ar fi să-mi porți numele. Mai cugetă, nebună mică, așa poate vei avea la ce să te gândești. El își aplecă fața, trăgând-o spre el, eliberându-i mâinile, ca s-o

apuce de umeri, în timp ce cu mâna neocupată îi ridică fața până când ea începu să protesteze, orbită de lumina lămpii de pe perete.

– Ești la fel de timidă, ca gazelele care pasc în oaze – râse el ușor. Ochii tăi, sunt ai unei timide. Unde-ți este curajul acum, fiică a lui Hassan ? Nu sunt eu doar un bărbat, doar carne și sânge, a cărui inimă bate la fel ca a ta ? N-o simți bătând sub degetele tale ? Mâna ei era sprijinită pe pieptul lui cald de sub veșmântul subțire. Se rugă cu disperare, să vină cineva s-o salveze din această situație de coșmar, iar Jourdan, ca și când i-ar fi ghicit gândurile, spuse sardonic : nu va veni nimeni să te salveze. Aici, este apartamentul meu personal. Gândește-te mai bine, fiică a lui Hassan. Dacă vreau, pot să-ți arăt exact, ceea ce înseamnă posesiunea mea ; nu mă va împiedica nimeni ; nu va auzi nimeni țipetele tale de virgină timidă...

– Nu sunt o vir... începu Danielle, dar el o opri, cu un hohot de râs.

– Minți, Danielle ! Dacă ar fi fost așa, ar fi trebuit să știi fără să-ți spun eu, ce poate găsi picant și atractiv un bărbat la o fată cu un trup atât de perfect construit. Într-adevăr, sunt foarte surprins că Sancerre nu ți-a spus încă asta.

– Ce te faci să crezi, că n-a făcut-o ? – răspunse Danielle, dorindu-și să aibă curajul de a împinge mai tare în pieptul lui cald și puternic, cu degetele ei și să se elibereze, oricât

ar fi efortul de mare, de brațele de oțel care-i încercuiau talia.

– Pentru că dacă ar fi făcut-o, nu ți-ar fi explicat-o în cuvinte – răspunse el calm – iar degetele tale n-ar tremura atât de timid pe pieptul meu, nici ochii tăi n-ar privi cu frică de necunoscut, când îți ating acești...

Danielle suspină și oftă când roba ei fu trasă și degetele lui fine i se așezară pe sâni. Pe sub caftan, ea-și pusese doar bikini, convinsă fiind de Zenaide, că sânii ei tineri n-aveau nevoie de nici un suport.

Inima-i bătea ca o tobă, își simți gura uscată și gândurile-i alergau în minte protestând că așa nu i se putea întâmpla, că acest bărbat străin, arogant, nu putea să continue împotriva tuturor protestelor ei, să-i mângâie sânii într-un mod atât de intim.

– Ce tânără ești ! Și ce nechibzuită. Vocea lui Jourdan păru să devină mai profundă, mângâierile lui să devină mai sigure. În timp ce caftanul ei era desfăcut în față, protestele de panică ale Daniellei se pierdură sub apăsarea gurii lui care coborâse peste a ei, înainte de a o face cu bună știință să trăiască emoții și senzații complet necunoscute.

Sub degetele lui chinuitoare, ea-și simți sânii întărindu-se și mărindu-și volumul, gura ei deschizându-se irezistibil cererii insistente a limbii lui care-i aluneca pe buze, trupul ei devenind docil, cu o senzație care-o făcu să creadă că

devenise incapabilă să mai facă altceva decât să se lase în seama puterii irezistibile pe care părea s-o aibă asupra ei.

Când gura lui o lăsă pe a ei, ea întoarse capul și încercă să-l împingă, dar buzele lui alunecară pe gâtul ei, vocea lui devenind aspră și, râzând batjocoritor, murmură :

— Stai, fiică a lui Hassan, altfel iau zvârcolirile tale inocente drept un pretext de-a afla posesia completă, de care-ți bați joc și în același timp, te temi.

— Lasă-mă să plec — ceru Danielle, cu răsuflarea tăiată, conștientă de starea în care-o adusese, dar Jourdan se făcu că n-o aude, buzele lui continuând să coboare până se opriră o clipă pe curba sânului ei. Șocată, Danielle îngheță, suspinând și tremurând când degetele lui se strânseră pe sân, iar gura și-o apăsă pe sfârcul roz, savurându-i excitarea și incurajând-o, până când Danielle nu se mai putu ține pe picioare și se simți îngrozită de senzația de plăcere care o învăluia, generată din locul unde gura lui îi mângâia carnea.

Când el se mișcă și o privi în ochi, ea capitulase și ar fi căzut, dacă el n-ar fi prins-o amuzat.

— Ce te-a șocat mai tare ? — o întrebă el, laconic, strângându-i roba. Ce-am făcut, sau ce-ai simțit ?

— N-am simțit nimic — minți Danielle cu vigoare.

— Dacă nu socotești schimbarea mea bruscă...

— Schimbare ?

Într-o clipă, Danielle realiză cu oroare, că n-avea de gând să-i dea drumul, iar el se dădu un pas înapoi, părul lui străluci în lumină, ochii-i scânteindu-i de un amuzament sardonic.

— O, nu, mititico, nu pot fi schimbat în felul ăsta și apoi, sunt prea obosit să încep inițierea unei virgine în seara asta ; de altfel, mărturisesc că ar fi plăcut să fiu intim cu tine în brațe, într-un pat cu perne de satin și să înlătur afectarea și mândria, cu care crezi că te-ai protejat atât de bine. Haide, arată-mi că nu ești atât de copil pe cât pari și admite că atingerea mea n-a fost... neplăcută...

— Neplăcută ? O nu, n-a fost neplăcută — spuse Danielle cu curaj, deși speriată și înfuriată. Mai degrabă, a fost degradantă, jignitoare, revoltătoare și complet respingătoare ! — răspunse ea furioasă, răsucindu-se și rupând-o la fugă, pe scări în jos, înainte ca el să o poată împiedica.

La capătul primului rând de scări se opri să-și recapete suflul, ascultând dacă el vine după ea, dar era liniște.

Cobori încă două etaje cu calm, apoi descoperi unde începuse să greșească drumul. Zenaide o aștepta în camera ei.

— Stăpâna a întârziat — începu ea, speriată, dar Danielle o făcu să tacă, explicându-i că se rătăcise.

– Credeam că Jourdan e în Franța – adăugă ea.

– Șeicul s-a întors în seara asta – îi spuse Zenaide, pălind puțin când dădu cu ochii de figura împurpurată a Daniellei.

– Nu cumva, din greșeală, stăpâna a urcat scările până la apartamenele personale ale șeicului ?

– Ba da, din nefericire – admise Danielle, sec.

Ceea ce i se întâmplase pe scări, îi rămăsese întipărit în mine ; inima încă-i bătea, iar sânii încă-i erau întăriți, dar n-avea să discute asta cu nimeni, indiferent cine-ar fi fost, nici chiar cu cineva atât de simpatic ca Zenaide.

– Sheikh Jourdan e foarte frumos – o auzi ea pe Zenaide spunând – și foarte bărbat. Să te culci cu el, ar fi cu siguranță o mare plăcere. El nu e de aceeași credință cu noi și, prin urmare, trebuie să aibă doar o nevastă. Mulți din familia Sheikhăi și-ar dori ca el să aleagă dintre fiicele lor, pentru că este puternic și bogat...

– Este arogant și dominator – spuse Danielle printre dinți. Iar eu nu vreau să mai aud nimic despre el.

– Stăpâna nu-l găsește atrăgător ? – întrebă uluită Zenaide.

– E la fel de atrăgător ca un șarpe – bombăni Danielle, în timp ce Zenaide o ajuta să-și scoată caftanul. Și de două ori mai periculos !

Când Zenaide plecă și ea rămase singură în camera ei, împinsă de un straniu simțământ,

să coboară din pat și se duse ca o somnambulă în camera de toaletă, unde, scoțându-și cămașa de noapte, își studie imaginea palidă a trupului gol, ducându-și instinctiv mâna la sânul umflat care-i părea că într-un fel, nu-i mai aparține în întregime, ca și cum ar fi avut o existență aparte, trezit de atingerea cunoscătoare a lui Jourdan. Un zgomot ca un suspin rupse tăcerea camerei. Danielle apucă înfrigurată cămașa de noapte, incapabilă să-și acopere goliciunea și amintindu-și cum o tratase el, dar nevrând să-și readucă în minte cu atâta claritate, cum se simțise când Jourdan îi atinsese sfârcul cu buzele și plăcerea care urmase.

Vă recomandăm :

MAREELE VERII – Sandra Field

(Ed. ALCRIS – colecția „EL și EA" nr. 53)

Lucrând la ferma lui Ross Bowen, Sharon descoperi că nu este singura persoană care are o viață grea. Ferma, în orice moment putea fi pierdută de Ross din cauza fratelui său Greg, un individ total lipsit de scrupule. Singura salvare a lui Ross rămânea Sharon dar acesta încă nu știa.

ZIARISTA ROMANTICĂ – Brooke Hastings

(Ed. ALCRIS – colecția „ROMANTIC" nr. 39)

După moartea soțului, Cassie se dedică total profesiunii de ziaristă și creșterii fiicei sale. O întâmplare neobișnuită i-l scoate în față pe Doug Hunter, personaj distant și plicticos.

Va putea el să aprecieze firea deschisă, spirituală și comunicativă a Cassiei ?

BAL LA CASTEL – Penny Jordan

(Ed. ALCRIS – colecția „ROZ" nr. 6)

De opt ani Christy și-a părăsit orașul natal pentru a fugi de Dominic, prietenul ei care o umilise, refuzându-i pasiunea de adolescentă, dispreţuindu-i dragostea. În prezent, dacă renunța la viața ei de la Londra pentru a se întoarce în casa părintească, o făcea pentru a scăpa de avansurile patronului ei. Să fugă mereu ! Căci asta este dorința lui Christy, când în orașul natal îl întâlnește din nou pe Dominic, devenit medic între timp.

Totuși viața o va maturiza și o va învăța să trăiască.

CAPITOLUL 5

In zilele următoare, Danielle a fost foarte ocupată. Imediat ce luase micul dejun, cu bateano, miere și cafea, fusese zorită de Zenaida să coboare scările și să iasă într-o curte interioară unde lângă un bazin cu fântână arteziană, aștepta un Rolls negru.

Un șofer alb îmbrăcat în alb îi deschise portiera și Danielle urcă și se așeză lângă Sheikha Aceasta o primi cu un zâmbet.

– Ai dormit bine, fiică a lui Hassan ? – întrebă ea.

Danielle încuviință, dorindu-și să aibă curajul de-ai cere să-i spună pe nume, căci „fiică a lui Hassan" îi trezea amintiri care-i făceau să-și simtă trupul încordându-se.

– Obișnuim să mergem la piața de mătăsuri când vrem să ne alegem haine noi – îi explică Sheikha. De obicei, vânzătorii de mătăsuri vin o dată pe lună – o ocazie care face mare plăcere casei mele – când toată lumea poate pătrunde în sala de audiențe. Atunci, vin și surorile mele și petrecem ziua alegând mătăsuri țesături și bând cafea.

– Trebuie să fie amuzant – murmură Danielle, politicos, dar era clar că nu trebuia s-o dezamăgească pe Sheikha, pentru că aceasta o privise atent și-i făcu semn șoferului să ridice geamul care-i despărțea pe el și escorta așezată în față, de Sheikha și Danielle, care stăteau în spate.

– Când femeile trăiesc așa cum trăim noi, trebuie să ne facem plăcerile noastre – spuse Sheikha. Și tu nu trebuie să ne disprețuiești pentru plăcerile pe care le avem, Danielle. Toate surorile mele sunt absolvente de universități, vorbesc fluent franceza și engleza și toate au case mari, dar religia noastră impune ca persoanele de sex opus să trăiască separat, o regulă pe care o respectăm. Figura ei se destinse peste o clipă și privirea pe care-o văzu Danielle, era înțelegătoare.

– Nu-ți sună bine, știu, dar nu-i chiar atât de rău pe cât pare. Soțul meu nu are vederi atât de înaintate ca Hassan, dar am citit mult și știm ce se întâmplă în toată lumea. Ținem dezbateri pentru cele dintre noi care vor să știe, purtăm discuții și este o insultă pentru noi să se creadă că suntem o companie mai puțin plăcută decât a bărbaților.

Sheikha era un luptător înverșunat, înțelese Danielle și în esență, ceea ce spusese era adevărat. Oricum, nu avea nimic de obiectat împotriva bărbaților, ci împotriva absenței alegerii libere.

Când îi spuse însoțitoarei sale, Sheikha clătină din cap zâmbind.

– Crezi că este așa, dar nu este. Poate exista compania unui soț sau a unui tată...

– Dar numai la discreția lor – spuse Danielle cu amărăciune.

– Și crezi că este peste puterile unei femei să se asigure că un bărbat – mai ales soțul său – se simte bine în compania ei, să păstreze momente prețioase pe care să le petreacă cu ea, ca o stridie care-și păstrează perla. Să-ți fie rușine, Danielle ! Libertatea v-a răpit vouă, europencelor, abilitatea de a atrage și de a păstra, ceea ce fetele noastre știu aproape din leagăn. O femeie poate să facă astfel ca viața bărbatului să fie ca un rai sau ca un iad, dacă asta vrea ; când e armonie în casă, este și fericire în inimi. Subestimezi sexul feminin, Danielle – conchise Sheikha. Nu trebuie să spui „Mâna care mișcă leagănul face și legile lumii", gândește-te mai bine la adevărul acestor cuvinte.

– Acum – spuse ea iute schimbând subiectul – Kadir ne va duce pe strada Muhammad, așa că ai să poți vedea clădirile ridicate de familia noastră. Acolo e o nouă bibliotecă – anunță ea, indicând o clădire foarte frumoasă, în stil oriental, construită de curând. Lângă ea e colegiul medical și spitalul. Hassan i-a spus soțului meu că trebuie să ne educăm fiii pentru vremea când petrolul nu va mai fi cel mai im-

portant și pentru asta, s-au dezvoltat multe industrii și tehnologii noi, dar toate sunt concentrate pe un spațiu aflat la câțiva kilometri distanță de capitală. Te vom lua mai târziu, să vezi cealaltă parte a orașului, care se întinde de-a lungul coastei. Acolo sunt plaje și o mică insulă, care este centrul industriei noastre de perle.

– Mai sunt încă pescuitori de perle ? întrebă Danielle, intrigată.

– Câțiva, dar majoritatea sunt europeni – replică Sheikha, cu umor sec. Este o ocupație periculoasă și de scurtă durată, iar satisfacția de-a găsi perle de culoare și formă perfecte, e foarte rară.

Șoferul intră pe autostradă, apoi pe o alta al cărei centru era plantat cu arbuști înfloriți, iar de lămpile care luminau drumul atârnau coșuri cu flori.

– Îți plac florile noastre ? – întrebă Sheikha. Sunt într-adevăr o plăcere pentru noi, mai ales pentru cei care-și pot aminti de vremea când toate astea erau deșert arid. Este rezultatul muncii fratelui meu – adăugă ea, cu mândrie. Încurajat de Hassan, a construit o stație de desalinizare care furnizează apa pentru creșterea hranei, iar cu surplusul, putem cultiva iarbă, pomi și flori, în tot orașul. Într-adevăr, pentru arabi, nimic nu poate fi mai miraculos decât să crească ceva acolo unde nu a fost decât nisip. Acesta-i semnul progresului nostru,

așă încât copiii noștri acceptă acest miracol, fără pic de mirare.

Pe cealaltă parte a străzii erau magazine cu fațade impresionante, pline de tot felul de lucruri, mai ales bijuterii, dar Rolls-ul se opri în fața unei clădiri mici și discrete, de pe o stradă îngustă.

Escorta lor purta uniformă și era înarmat, iar Danielle se înfioră când văzu arma.

– E mai bine să fii în siguranță, decât să regreți – îi spuse Sheikha încet, văzându-i expresia. Sunt ființe primejdioase în Orientul Mijlociu. Qu'Har e o țară foarte mică și foarte bogată. Fără o mână fermă care să ne conducă, am putea fi înlăturați de vecinii noștri puternici, dacă aceștia ar dori asta. Dar astăzi, nu e momentul să discutăm lucruri serioase – adăugă ea, zâmbind din nou. Dacă am face așa, am înnora culorile mătăsurilor și le-am strica frumusețea.

Danielle observă că escorta rămase la ușă când ele intrară în magazin. Spre surprinderea Daniellei, veni să le întâmpine o femeie care se prosternă până la pământ în fața Sheikhăi fără pic de servilism, apoi se ridică cu o mișcare lute și grațioasă.

Danielle oftă când îi văzu figura. Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată.

– Zara, ea e Danielle, fiica lui Hassan – spuse Sheikha, drept prezentare. Danielle,

Zara e verișoara mea și ceea ce tu numești o femeie cu carieră, nu-i așa, Zara ? — spuse ea, vizibil amuzată de mirarea Daniellei.

Zara râse.

— Verișoara mea, Sheikha, râde puțin de tine, Danielle. E adevărat că tatăl meu mă lasă să cumpăr mătăsuri și să mă ocup de magazin, ce-i drept, numai pentru doamnele de la palat.. Sunt norocoasă că am o familie atât de înțelegătoare — continuă Zara, pe un ton mult mai serios — altfel, mi-aș fi pierdut cu siguranță mințile. Soțul meu a fost ucis într-o explozie pe câmpul petrolier, la o săptămână după ce ne-am căsătorit. Aveam optsprezece ani — îi spuse ea pe scurt Daniellei, cu ochii în lacrimi. Cum nu aveam copii care să mă consoleze și nici o dorință de-a trăi fără soțul meu pe care-l iubeam de când eram copii, Jourdan mi-a sugerat să încep această afacere. Cred că această sugestie mi-a salvat sănătatea și viața, iar cel ce mi-a făcut-o, este un om foarte generos și înțelegător.

— Este de altfel și foarte atrăgător — spuse atât de convingător Sheikha, încât inima Daniellei aproape se opri de a mai bate. Jourdan era doar un mascul, ea știa asta, iar Zara era o femeie extrem de frumoasă. Putea să fie amanta lui ? Sau mai bine zis, una dintre amantele lui ?

Nu avu timp să se mai gândească la asta. Zara dădu o poruncă scurtă în arabă și două fete apărură aducând valuri de mătase, care

fură așezate pe o măsuță joasă înconjurată de perne de mătase.

— Te rog, ia loc, Danielle — o invită Zara. Una din fete ne va aduce cafea și atunci, ne vom apuca cu seriozitate de ales mătăsuri. Dorești ceva, verișoara mea ? — o întrebă ea pe Sheikha, iar aceasta scutură din cap. Danielle le invidie pe cele două femei, pentru ușurința cu care se așezară cu picioarele încrucișate, poziție în care mușchii ei protestau cu violență. Știa că arăta aiurea, lângă elegantele și relaxatele ei însoțitoare.

O servitoare tânără le aduse cafele și ele băură în timp ce mai aduseră alte valuri de mătase pe măsuță și, doar când fură luate ceștile de cafea, Zara începu să descrie mătăsurile, indicându-le pe cele care păreau cele mai potrivite pentru Danielle.

— Cea verde cu broderie aurie și cea de culoarea bronzului... Mai este una ca ambra, o umbră frumoasă pentru culorile tale și bineînțeles, galbenul.

În sfârșit, Sheikha insistă să aleagă o jumătate de duzină de mătăsuri diferite, pentru Danielle, care urmau să-i fie lucrate de croitoreasa palatului.

— Multe dintre femeile noastre preferă să-și cumpere îmbrăcăminte, la Paris sau New York, dar personal, cred că nimic nu poate fi mai plăcut decât un caftan.

— Este foarte exotic — admise Danielle, pipăind un colțișor de mătase turcoaz brodată

cu mărgele de cristal – dar aș ti foarte încăpățânată, dacă ar trebui să renunț pentru totdeauna la blugi.

– Acum trebuie să-ți cumpărăm parfumuri și pantofi – o anunță Sheikha, în momentul când se pregăteau să plece de la Zara. Pantofii vor fi făcuți special pentru tine, la palat, dar amestecul parfumurilor e o artă lăsată în seama experților, iar pentru asta vom ieși în altă zi. Noi, cei din Răsărit, credem foarte mult în valoarea parfumurilor. Folosite corect, pot avea o mare influență asupra simțurilor, chiar mai mare decât îți poți imagina. Circulă o zicală printre bărbații din țara ta: „Noaptea, toate pisicile sunt cenușii". Nu-i așa ? Oricum, în țara noastră se crede că o femeie se exprimă la fel de bine prin parfum ca și prin personalitate și asta, pentru că poate fi recunoscută imediat de cei care o știu, chiar dacă este îmbrăcată în robă iar afară este cea mai neagră noapte. Suntem mândre să ne parfumăm, știind că e un mijloc foarte important de-a ne exprima.

Întorcându-se la palat, Danielle fuse ispitită să iasă în curtea despre care i se spusese că este doar pentru femei. După ce se asigură că s-a dat cu destulă cremă împotriva efectelor soarelui și după ce cumpăni oferta Zenaidei de a o însoți, merse spre primul pâlc de palmieri apoi o luă pe aleile pavate și se duse să se așeze pe marginea unui havuz admirând

erapli multicolori și încălzindu-se la soare. Curtea era o oază de liniște și Danielle se afla singură în ea. Nimic nu fusese economisit pentru construcția aceasta ; în orice parte și-ar fi îndreptat ochii, descoperea ceva plăcut. Păsări colibri țâșneau în și din tufe, zburând atât de repede, încât era destul să clipești, ca să nu le mai vezi ; porumbei gungureau în depărtare și țipătul strident al unui păun abia tulbura liniștea după-amiezei.

Danielle se întinse pe spate și închise ochii, dar în clipa aceea, îi apăru imaginea batjocoritoare a unei figuri întunecate și ea deschise ochii imediat. Nu se va gândi la Jourdan – își spuse ea, hotărâtă, mergând deja pe aleea care ducea la ușa grea de lemn.

Își aminti că citise „Grădinile secrete", când apăsă pe clanța ușii.

Dincolo de ușă, era o altă curte în care erau de jur împrejur, boxe pentru cai, din care, peste ușile deschise pe jumătate, ieșeau boturi catifelate. În timp ce se gândea dacă să plece sau să rămână, se apropie de ea o figură familiară, iar ea uită lecțiile Zenaidei și grăbi spre el, zâmbindu-i încântată.

– Saud !

El roși puțin, dar îi luă mâinile și i le strânse ferm, privind-o cu plăcere.

– Ce faci aici ? – îl întrebă Danielle. Nu-l mai întâlnise de când o însoțise în Qu'Har, dar acum îl privea ca pe un vechi prieten.

– Sheikhul vrea să călărească și am venit să dau ordin oamenilor, să-i înșeueze armăsarul – răspunse el, arătând spre calul negru din curte. Pielea animalului strălucea ca mătasea, urechile ciulindu-i-se ușor când călca pe pietre.

– Se trage dintr-un lung șir de armăsari crescuți doar pentru familia regală. Doar ei pot stăpâni asemenea animale, iar cu mult timp în urmă erau considerați ca o probă de bărbăție pentru tinerii moștenitori, dacă puteau să încalece și să călărească unul din aceste animale. De altfel, testul nu mai este folosit, pentru că e o mare onoare pentru bărbatul care poate călări și conduce un astfel de animal.

Danielle putea să-l creadă. A fost nevoie de doi grăjdari ca să țină armăsarul care bătea cu copitele în pământ și fornăia revoltat când ei îl țineau strâns de frâie.

– Te simți bine, la noi în țară ? – o întrebă Saud pe Danielle. Am auzit de la sora mea, că astăzi ai fost la cumpărături.

– Sora ta ?

– Zoe – explică el zâmbind, strângându-și dintr-odată buzele și privind cu precauție peste umăr. Iartă-mă, domnișoară Danielle, dar n-ar trebui să fii aici, nici să-mi vorbești așa. Îți spun spre binele dumitale, nu al meu – adăugă el, serios. Ochii lui devenind dintr-odată calzi, priveau gura Daniellei. Pentru mine, nu înseamnă

nimic, aș sta mai degrabă aici, cu tine, sau am merge să ne plimbăm în noaptea catifelată a oazelor, doar noi doi și luna nouă...

– Dar, Saud, ești logodit – îi aminti Danielle, simțind cum îi scapă din mână conversația.

Înainte să poată răspunde, o voce foarte autoritară îl chemă aspru.

– Saud, unde-mi este șaua ? și inima Daniellei se opri când văzu venind spre ea, îmbrăcat în pantaloni de călărie și cu un șoim pe mâna înmănușată, bărbatul a cărui imagine o urmărise în coșmaruri și a cărui prezență acum, făcea să-i fugă sângele din obraji și să dorească s-o rupă la fugă.

Saud însă, privea atât de vinovat, ca un copil prins făcând un lucru interzis, uitându-se la Danielle și rugător și speriat în același timp.

Pe de altă parte, Jourdan privea complet relaxat. Cu o mână ținea hățurile armăsarului, cu cealaltă dădu șoimul acoperit pe cap, unui servitor care aștepta, înainte de a-i privi cu răceală pe Danielle și Saud, ca pe o pereche de criminali prinși asupra faptului. Danielle era convinsă însă, că vocea lui calmă ascundea furia care amenința să iasă la suprafață.

– Saud, am să vorbesc cu tine mai târziu – îl anunță dur, privindu-l fără pic de compasiune pe tânărul care devenise stacojiu. Era ceva crud în felul în care-și curba buzele – gândi Danielle, cu inima bătându-i cu putere când el își întoarse privirea de la Saud, abătut

dintr-odată și foarte, foarte tânăr, ca să fixeze obrajii ei înroșiți și privirea-i sfidătoare.

– E greșeala mea, nu a lui Saud – îi spuse Danielle cu impetuozitate, cuvintele ei răsunând în toată curtea și făcând doi grăjdari să se uite în direcția ei.

– Am venit aici din greșeală, iar el tocmai îmi spunea asta.

– Se pare că ai un obicei, să faci lucruri „din greșeală", fiică a lui Hassan – spuse Jourdan, foarte ironic. Îl aperi pe tânărul meu văr, cum își apără o leoaică puii... de ce ?

Cuvintele lui tăiară ca o lamă, dar Danielle nu se clinti.

– Mai întâi, pentru că nu-mi place să văd pe cineva umilit și în al doilea rând, pentru că se întâmplă ca Saud să mă placă foarte tare.

O liniște electrică urmă cuvintelor ei. Figura lui Saud se ridică luminoasă, iar Danielle își regretă imediat vorbele, văzând că acesta n-avea de gând să accepte, dar Jourdan ? Ea se uită la figura impasibilă și frumoasă. Nu putu să deslușească nimic, doar o lucire periculoasă în ochii care-o studiau, puțin închiși din cauza soarelui strălucitor, iar colțurile gurii erau puțin lăsate în jos.

– Întoarce-te în clădirea femeilor, fiică a lui Hassan – ordonă scurt Jourdan – și încearcă să-și amintești că vărul meu este un bărbat logodit. Totuși – adăugă el, întorcându-se să încalece armăsarul și strunindu-l cu o mână

de oțel când îl mână spre Danielle ca s-o privească în față cu răceală – dacă vrei să experimentezi, mignonne, ar trebui să fii mai înțeleaptă și să alegi un bărbat, dacă nu mai în vârstă, cel puțin... mai deștept.

Plecă fără să privească înapoi, iar copitele calului se auzeau la fel ca bătăile inimii Daniellei.

De ce rămase pironită în loc privind spatele drept îndepărtându-se, nu putea spune, dar până la urmă se smulse ca dintr-o transă și se grăbi s-o ia pe drumul pe care venise spre liniștea grădinii Sheikhăi.

Era târziu după amiază când Danielle se odihnea în camera ei, ferindu-se de căldura prea mare a zilei, când a fost anunțată că Sheikha o aștepta să i se ia măsurile pentru hainele noi.

– Fata te va măsura să-ți facă hainele – îi spuse Sheikha.

In timp ce fata îi măsura șoldurile înguste cu o panglică subțire, Danielle o auzi pe croitoreasă spunându-i ceva Sheikhăi.

– Naomi spune că ești la fel de subțire ca un smochin înainte de a face fructe – îi zise Sheikha Daniellei. Ea îi va face și lui Zoe, rochia de nuntă. E o tradiție în familia soțului meu, ca femeile să se mărite în mătase purpurie, iar cei o sută de nasturi cu care se încheie caftanul, să fie din perle.

Rochia lui Zoe va fi brodată cu emblemele fertilității, iar viitorul ei soț îi va da cingătoarea de argint, pe care după ceremonie, numai el va avea dreptul s-o desfacă.

Sclavie în mult mai multe feluri – își spuse Danielle. Dar din multe motive, ea văzu înaintea ochilor o figură palidă într-o mătase purpurie ca o ceață, care nu era a lui Zoe și, degete subțiri, ale unor mâini întunecate ce desfăceau cingătoarea de argint care era a ei, iar ea privi nervoasă, în sus, spre clădirea bărbaților, care era alături.

– Ai stat prea mult în picioare – îi spuse Sheikha, trezind-o pe Danielle din reverie. Am aranjat ca în după amiaza aceasta să ți se arate coasta care mărginește orașul de la est la vest. Plimbarea cu mașina îți va face bine. Te va însoți Zenaide.

Acestea terminate, Danielle mulțumi croitoresei și asistentelor sale și se grăbi să ajungă înapoi în camera ei unde o găsi pe Zenaide așteptând-o, iar unul dintre costumele ei de mătase pe care și le adusese, era întins cu grijă pe pat.

Danielle se încruntă puțin când îl văzu. Mătasea era frumoasă dar se șifona ușor, iar ea se gândise să îmbrace ceva mai comun dacă mergeau doar să se plimbe cu mașina, dar Zenaide se grăbi să dispară în baie și, decât s-o jignească pe față ignorând hainele pe care ea le scosese, Danielle își dezbrăcă fusta și

bluza și se îndreptă spre camera de toaletă să-și ia rufe curate.

N-avea intenția decât să facă un duș, dar încă o dată, Zenaide avu alte idei, iar când Danielle ieși din camera de toaletă, o învălui cu dulceața lui grea, parfumul de santal.

– Nu vreau să fac baie, Zenaide – protestă ea, dar fata o privi atât de tulburată și supărată, încât Danielle se văzu nevoită să dea înapoi și să intre în apa caldă și parfumată.

Dacă i-ar fi spus cineva, acum câteva zile, că va sta întinsă într-o cadă de marmoră, mare cât să poți înota în ea și să aibă pe cineva care s-o maseze ușor cu uleiuri parfumate și s-o îmbăieze, ar fi râs pe bună dreptate, dar era ceva atât de adormitor să fie atât de indulgentă și fără rușine, încât nu putea face nici un efort să reziste, dar să mai și protesteze.

Ștearsă și parfumată, Danielle își puse lenjerie de mătase și costumul din același material, pe care Zenaide îl scosese pentru ea.

Era de culoare galben-auriu, iar Danielle știa că această nuanță accentua roșeața părului și verdele ochilor cu puțin fard în ton, o idee de ruj ; imaginea reflectată de oglindă nu mai era a unei adolescente, ci a unei femei. Danielle se privi aproape ca pe o străină. Gura ei fusese oare întotdeauna atât de plină ? Iar ochii, întotdeauna atât de misterios plini de umbră și secret ? Putea fi doar lumina de vină ?

Mașina le aștepta, de data asta nu Rolls-ul, ci un BMW, discret luxos. Zenaide se urcă

în liniște în față lângă șofer. Un servitor deschise ușa pentru Danielle și ea se urcă în spate. Era în mașină, ușa închisă și automobilul porni lin, înainte ca ea să realizeze că nu era singură în spațiul rezervat ei.

– Ești palidă, fiică a lui Hassan – glumi vocea bărbătească pe ton liniștit.

– Jourdan ! – șopti Danielle printre buze. De ce ești aici ?

Ea mai mult simți decât îl văzu, ridicând din umeri.

– De ce n-aș fi ? Sheikha mi-a cerut să te însoțesc și, iată-mă !

Deși explicația era perfect logică, Danielle nu-l crezu. Jourdan nu-i părea bărbatul care să accepte ordine de la altcineva, mai ales de la o femeie, chiar dacă aceasta era soția celui care făcea legile în Qu'Har.

– Ai fi preferat poate, să fie Saud ? – spuse el cu răutate. Se pare că ai avut un efect dezastruos asupra bietului tânăr, fiică a lui Hassan.

– Tot ce-am făcut, a fost să vorbim – protestă Danielle, enervată. A fost complet nevinovat.

– Nu există lucruri atât de nevinovate, între un bărbat și o femeie – îi spuse el cu aroganță – și asta dovedește cât de puține știi despre lume, mignonne, sau cât ești în stare să te amăgești.

Ca să nu-i mai asculte ironiile, Danielle privi prin geam. Putea vedea deja sclipirea

albastru-verzuie a golfului printre palmieri, dar privind linia coastei, păreau să se îndepărteze mai degrabă decât să se apropie, iar când privi înainte văzu că drumul pe care mergeau, se îndepărta de coastă.

Ajunseră la o intersecție și ea aștepta să pornească spre golf, dar mașina porni și se îndreptă iute exact în direcție opusă, spre ceea ce era evident suburbia orașului, unde se aflau vile scumpe ce păreau mici în comparație cu întinderile goale de nisip, care le înconjurau.

Preocupată, Danielle privi peste umăr. Se îndepărtaseră câțiva kilometri de oraș. Încotro se îndreptau ?

Ea întrebă cu voce tăioasă, dar primi doar un ordin dojenitor drept răspuns – „așteaptă și-ai să vezi".

Îngrijorarea se transformă în frică, Danielle întorcându-se pe banchetă spre a privi cum se îndepărtau de oraș. Unde urma să fie dusă ? Se uită sălbatic spre șofer, intenționând să-i ceară să oprească mașina imediat, apoi își aminti că Zenaide stătea lângă el și frica i se mai diminuă puțin. Jourdan se juca cu ea. O alarmase deliberat. Își dorea să nu-l lase să vadă cât de bine reușise s-o sperie.

Ea rămase tăcută în timp ce călătoreau mai departe și mai departe, în deșert. Era o luptă a nervilor – își spuse ea necăjită, dar oricum, n-avea de gând s-o piardă.

Călătoreau de aproape o oră și întâlniseră doar o mică oază. Se mișcau probabil în cerc, se liniști Danielle singură, încercând să nu se lase impresionată de vastitatea deșertului care-i înconjura. Dunele de nisip se succedau la nesfârșit ; soarele începuse să coboare spre vest – o minge de foc – făcând nisipul să capete culoarea sângelui. În pofida habitaclului luxos și a aerului condiționat, Danielle avea dureri de cap.

În sfârșit, când nu mai putu suporta, inspiră adânc și spuse cu voce slabă :

– Te-ai distrat, Jourdan, iar eu sunt chiar impresionată, dar ești sigur că de acum nu trebuie să fim în apropierea palatului ? Nu ne așteaptă Sheikha ?

– Corect și greșit – replică laconic Jourdan. Suntem lângă palat, fiică a lui Hassan, dar nu cel al unchiului meu, Sheikhul.

Chiar în timp ce vorbea, apăru la orizont o clădire, un zid crenelat prevăzut cu porți de lemn, cum văzuse Danielle în filme. Când se apropiară, se deschiseră porțile, iar Danielle se întrebă de ce Zenaide nu protestează.

Dincolo de zid, era o curte umbrită de palmieri și cu ronduri de flori și doi lei de marmură păzeau intrarea în palat. Mașina se opri exact între cei doi lei și Danielle întinse mâna spre portieră.

– Trebuie să aștepți până cobor eu – îi spuse Jourdan, calm, strângând-o tare de mână,

apoi continuă blând – altfel, oamenii mei vor crede că n-am respect pentru soția mea..

– Soția ta ? – spuse Danielle repezit, fără să-i vină a crede. O combinație de ură și șoc o ameți, încât nici nu protestă.

Când Zenaide o ajută să iasă din mașină, în lumina roșie a apusului de soare, iar de acolo, în răcoarea holului cu mozaic, unde auzi sunetul apei țâșnind dintr-o fântână și căzând înapoi într-un bol de cuarț roz cu marginea aurie.

– Dar nu sunt soția ta, Jourdan – reuși Danielle să articuleze.

El se opri și se întoarse privind-o arogant de la înălțimea staturii sale impunătoare, iar Danielle avu o senzație care n-avea nimic comun cu schimbarea bruscă de temperatură.

– Încă nu, fiică a lui Hassan – încuviință Jourdan înfocat – dar înainte de ivirea zorilor, ai să fii.

Vă recomandăm :

DRAGOSTE CU UMBRE – Sally Wentworth

(Ed. ALCRIS – colecția „ROZ" nr. 2)

Gertie Mac Dowel citise un mare număr de cărți în care eroina se îndrăgostește nebunește de erou la prima vedere și spera cu tărie că același lucru i se va întâmpla și ei. Această aventură uluitoare din viața ei a avut loc când împlinise șaisprezece ani...

ATRACȚIE PREDESTINATĂ – Carole Mortimer

(Ed. ALCRIS – colecția „EL și EA" nr. 46)

Jane Smith se angajează fără să spună adevărul la Raff Quinlan ca dactilografă. Jordan, fratele ei propune lui Raff asocierea pentru a transforma conacul acestuia într-un hotel de lux. Raff aflând adevărul despre Jane refuză propunerea lui Jordan și o îndepărtează și pe ea de la fermă. Dar seara apare la ei, însuși Raff. De ce ?

RĂUL REVĂRSAT – Lucy Walker

(Ed. CONI – colecția „ROMANTIC" nr. 20)

Când mașina Cindiei Brown a fost prinsă între apele revărsate ale râului, ea se afla într-o situație disperată : era singură alături de distantul ei salvator, Nick Brent, iar pe malul celălalt, departe, se găsea protectorul ei, amabilul Jim Vernon, singurul care-i cunoștea adevărata identitate.

CAPITOLUL 6

Unde se afla ? – se întreba Danielle uimită, ridicând capul de pe o pernă al cărei miros îi aduse aminte de copilărie. Își dădu seama peste câteva secunde, că era mirosul lavandei și realiză că nu era în dormitorul ei din palatul din Qu'Har, ci într-o cameră ce părea să cuprindă toată imaginația splendorii orientale.

Mătăsuri scumpe atârnau de pe pereți și acopereau ferestrele, covoare persane moi acopereau marmura rece a pardoselilor, un pat al cărui baldachin părea că domină camera. draperii în mii de culori și umbre de sidef, suspendate de un cerc de aur în tavan.

Chiar și hainele ei erau altele. Sigur nu venise îmbrăcată doar cu această lenjerie de mătase, fără nimic altceva. Apoi își reaminti.

Ușa, pe care acum și-o aminti închizându-se în urma ei cu un clinchet decisiv, era încuiată Camera ei – închisoarea ei – își sporise Danielle cu amărăciune, era rotundă. Descoperi apoi o baie luxoasă, dar nimic altceva.

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ ARGEȘ 1

Nu va plânge – își spuse ea, strângând buzele și pumnii, cu mânie. Jourdan n-avea nici un drept s-o aducă aici, nici un drept atât de intim, încât să se căsătorească cu ea. Se va plânge la Sheikha și va cere să fie trimisă acasă imediat. Ce va crede tatăl ei vitreg despre prețiosul său nepot, când va afla de acest ultraj ? Nu prea multe.

Danielle era atât de cufundată în gânduri, încât nu văzu că ușa se deschise și nu-și dădu seama că nu mai e singură până când nu zări în oglindă imaginea Zenaidei.

– Zenaide, ce se întâmplă ? – întrebă ea, ușurată că vede o figură prietenoasă. Trebuie să plecăm și să ne întoarcem la Qu'Har !

Zenaide scuturâ din cap.

– Nu se poate. Sheikha mi-a ordonat să pregătesc stăpâna pentru nuntă. Totul este aranjat, chiar și preotul religiei noastre este aici.

– Zenaide, nu-nțelegi ? Nu vreau să mă mărit cu Sheikh-ul. Vrea să se însoare cu mine, doar din răutate ! Trebuie să găsești un mijloc să-i spun Sheikhăi ce s-a întâmplat, ea va...

– Nu, stăpână. Sheikha mi-a spus că te vei mărita. Ți-am adus cu mine rochia de mireasă. Căsătoria e un pas important pentru o femeie, dar cu Sheikhul vei descoperi mari plăceri – adăugă ea, șireată.

Danielle o privi fără replică. Sheikha îi spusese Zenaidei că ea se va mărita cu Jourdan ? Își strânse buzele.

– N-am să mă mișc din patul ăsta, până când n-am să vorbesc cu Sheikhul – o anunță Danielle, hotărâtă.

– Ce curaj nebunesc din partea ta, mignonne – se auzi o voce din dreptul ușii. Vreau să vorbesc cu stăpâna ta – îi spuse Zenaidei Lasă-ne câteva minute, apoi întoarce-te s-o pregătești pentru ceremonie.

– Ce ceremonie ? Nu va fi nici o ceremonie – îl anunță Danielle, după plecarea Zenaidei. Ai înnebunit, Jourdan ?

– Arăt de parcă aș fi ?

El se mișcase atât de silențios, încât ea nu-l auzise, iar acum era lângă pat, prin ale cărui perdele o privea pe Danielle stând întinsă Uitase până în clipa aceea că Zenaide o dezbrăcase de costumul de mătase și că era doar în bikini și sutien. Rușinea o îndemnă să-și acopere trupul, dar mândria care ardea în ea, o sili să rămână nemișcată sub privirea pătrunzătoare,

– Fac lucrurile mai ușoare pentru tine, mignonne – spuse Jourdan liniștit. Aș putea face să te bucuri, că te măriți cu mine.

– Luându-mi virginitatea ? – spuse Danielle disprețuitor. Ești depășit de vremuri, monsieur. Astfel de lucruri nu mai au importanță în zilele noastre...

El dădu cu furie la o parte perdelele semi-transparente ale patului și o privi cu niște ochi care păreau să-i sfâșie hainele rămase și cu o insolență care-o făcu să pălească.

– Și copilul unui alt bărbat ? Și asta este fără importanță ?

– N-ai s-o faci – spuse Danielle, îndurerată.

Figura lui se strâmbă, Jourdan asigurând-o scurt :

– Aș face orice care să-mi asigure poziția în țara asta – țara mea – mignonne. Orice. Acum, ne-am înțeles ?

– Tatăl meu vitreg nu te va ierta niciodată – se răsti Danielle. Nu știu cum ai convins-o pe Sheikha, să se amestece în... atrocitatea asta, dar când tatăl meu vitreg...

– Sheikha a fost de acord pentru că mă place și ține bunurile țării acesteia foarte aproape de inima ei, iar tatălui tău vitreg, unchiul meu, nu-i ofer eu ceea ce și-a dorit întotdeauna ? îi spuse el aplecându-se și fortând-o pe Danielle să se retragă ca să n-o atingă.

El zâmbi cu răutate, când văzu în ochii Daniellei că aceasta înțelesese.

– Vezi, mignonne – spuse el blând – ai înțeles singură adevărul. Unchiul meu poate nu va fi mulțumit de felul cum s-a făcut căsătoria noastră, dar faptul că s-a făcut, îl va mulțumi foarte mult...

– Dar eu nu te iubesc și nici tu pe mine. Tot ce vrei, e să obții controlul asupra companiei petroliere.

– Înțeleg asta – încuviință Jourdan, cu figura dură. Ai crezut că sunt nebun, fiică a lui Hassan, când ai gândit că aș putea rămâne pasiv și toată munca mea să fie dată în altă parte, unui băiat ca Saud.

– Saud ! Danielle îl privi speriată. El era motivul răpirii ei și al căsătoriei pripite ? Pentru că Jourdan o credea îndrăgostită de Saud ?

– Oricât ți-ar părea de straniu, nu alerg după bărbați logodiți cu alte...

– Saud sau altul, n-are importanță – îi spuse Jourdan cu răceală, ridicând din umeri. Ești coaptă pentru căsătorie și n-am să las fructul pe care l-am păzit atât, să fie smuls de alții, Danielle, mai bine îl culeg eu, chiar dacă e puțin verde.

– Te urăsc ! – izbucni Danielle, incapabilă să-i mai suporte batjocura. Presupun că singurul motiv pentru care ai cerut consimțământul părinților mei pentru căsătorie, este că era unica modalitate în care puteai ajunge la compania petrolieră. Spune-mi – întrebă ea sarcastic – ai luat vreodată în viață o decizie, fără să fii altfel decât interesat ?

– O dată – replică Jourdan rece. Când o persoană la care țineam foarte mult, a făcut o mare greșeală. Ne-am certat amarnic din pricina asta și am pierdut bărbatul care-mi fusese tată, unchi și prieten toată tinerețea.

Danielle oftă, știind că se referea la tatăl ei vitreg.

– Dar când ai constatat că singurul mod de-a căpăta controlul asupra companiei era să accepți căsătoria, ți-au dispărut scrupulele ? Foarte lăudabil – spuse Danielle, ironic.

– Vorbești fără să știi, fiică a lui Hassan – spuse el brusc. Am să te las în seama servitoarei. Căsătoria va avea loc într-o oră. El se opri în ușă. Și fii foarte sigură, că e legală și fără ieșire. Vom fi căsătoriți după legile Qu'Har-ului și ale religiei mele. Nu va fi nici o anulare și nici divorț.

Cuvintele sunară în urechile Daniellei, mult după plecarea lui Jourdan. Din vârful patului, o putea auzi pe Zenaide mișcându-se ușor.

– Am pregătit baia stăpânei – spuse Zenaide, lingușitor. Am parfumat-o cu uleiuri care să aducă fertilitatea.

– Nu vreau să fac baie, Zenaide – îi spuse Danielle, tăios. N-avea să se lase parfumată și pregătită pentru această căsătorie, ca pentru un sacrificiu la altar !

Căsătorie ! Pumnii ei se strânseră de neputință și de furie. Nu se putea întâmpla așa ceva. Soarta nu putea s-o condamne la această căsătorie travestită – dar așa era.

Singurul motiv care-o făcu să coboare din pat și să se îmbrace, a fost amenințarea lui Jourdan că va veni să o îmbrace el și, chiar și așa, o făcu în silă, refuzând până și să se privească în oglinda care era din tavan până la podea.

– Stăpânei nu-i place cartanul ? întrebă Zenaide, cu reproș. Chiar Sheikha a comandat croiala lui, iar nasturii de perle sunt darul ei de nuntă.

Sheikha, ea, care-a conspirat cu Jourdan în spatele ei, ca și când ea n-ar fi fost decât o sclavă vândută celui care-a plătit mai mult – gândi Danielle, cu amărăciune. Și de ce ? Pentru că tatăl ei vitreg deținea controlul asupra companiei petroliere. Acesta era motivul pentru care Jourdan se căsătorea cu ea. Bine, dacă nu va putea ocoli căsătoria, era sigură că nu va trece nici măcar o singură zi până să-i spună cât ura această căsătorie și pe el !

– Și acum cingătoarea – murmură Zenaide cu respect, smulgând-o pe Danielle din gânduri, venind spre ea ținând cu grijă o cingătoare grea de argint, smaralde și diamante.

– Cingătoarea asta, aparține familiei Sheikhului Jourdan – explică Zenaide. Este obiceiul ca femeile casei să îmbrace mireasa și să lege cingătoarea. Spunând acestea, ea prinse pe mijlocul subțire al Daniellei și cingătoarea care-o ținea prizonieră ca niște mâini de otel – se gândi Danielle, înfiorându-se sub strânsoarea rece. Miile de scânteieri colorate ale pietrelor prețioase o hipnotizară parcă, aducând-o într-o stare de letargie care-o făcea să nu-i mai pese de nimic. Prea târziu își aminti de ceaiul de mentă pe care i-l dăduse Zenaide si-o făcuse să-l bea si senzatia de relaxare care urmă aproape imediat după aceea.

– Zenaide ! Această voce ca un oftat, era chiar a ei ?

– Stăpâna dorește ceva ?

– Ce-a fost în ceaiul pe care mi l-ai dat ? – întrebă repede Danielle, dorind să scape de starea de amorțeală care-i cuprinsese mintea și trupul.

– Nimic care să vă îngrijoreze. Era doar puțin mac – o liniști Zenaide. Așa a ordonat Sheikhul. Se obișnuiește să se dea fetelor înainte de căsătorie. Calmează mintea și relaxează trupul.

Prea îngrijorată de ceremonia care urma, îi trebui ceva timp ca să realizeze ultimele cuvinte ale Zenaidei. Cum drogul o înmuiase, o lăsă pe Zenaide să-i parfumeze cu uleiuri încheieturile mâinilor și gâtul și să-i refacă machiajul.

– Ești gata – spuse Zenaide, în sfârșit, atingând legătoarea cingătorii de argint – acum, nimeni în afară de soțul tău, nu mai are voie s-o desfacă și la fel, perlele care ascund secretul grădinilor trupului tău, unde numai el poate să se aventureze.

Danielle voise să-și astupe urechile, să nu mai fie nevoită să audă ce spunea Zenaide, dar chiar când începuse să protesteze, ușa se deschise iar inima începu să bată tare și i se uscă gura când Zenaide îi făcu loc să înainteze spre bărbatul care-o aștepta nerăbdător.

Jourdan era impozant în roba sa de ceremonie, distant și străin, un bărbat ai cărui ochi rămâseseră ațintiți pe făptura-i tremurătoare, în timp ce erau escortați de servitori îmbrăcați în straie albe, până în camera care dădea în curtea întunecată acum și care se afla lângă camera Daniellei chiar.

Primul serviciu – în arabă – a fost total ininteligibil pentru Daniellei, care răspunse apatic ca un copil ascultător, fără să înțeleagă însemnătatea cuvintelor.

Când stăteau în fața preotului, după vreo zece minute, Danielle îl privea rugător vrând să-i ceară ajutorul, dar ca și cum i-ar fi citit gândurile, Jourdan își înfipse degetele în brațul ei, privind-o fără milă și șoptindu-i dulce :

– N-aș face-o, dacă aș fi în locul tău, fiică a lui Hassan. După legea musulmană, ești deja soția mea, proprietatea mea și voi fi îndreptățit să te pedepsesc, dacă mă superi...

Cu aceste cuvinte sunându-i în urechi, Danielle se poticni în răspunsuri, vorbele rămânându-i în gât, înțelegându-le importanța și finalitatea.

– Și acum, fiul meu, poți săruta mireasa – anunță bătrânul preot, zâmbind și închizând biblia, iar trupul Daniellei se înțepeni de spaimă când simți că Jourdan se întoarce spre ea și-și pune mâinile pe umerii ei. Îi putu simți privirea ațintită asupra ei, dar refuză să-l privească ținându-și respirația, așteptând din clipă

în clipă, ca gura lui – pe care-o ura – s-o posede pe a ei.

Când aceasta nu se întâmplă, ea privi în sus, surprinsă de zâmbetul care-i curba gura lui Jourdan, până când realiză că acesta nu-i cuprindea și expresia ochilor care rămăsese la fel de rece și vigilentă ca a unui călugăr care-și spune rugăciunea.

– Având în vedere sfiala evidentă a miresei mele, cred că am să las această plăcere pentru mai târziu, părinte – spuse Jourdan, tărăgănat. Mahmud vă va arăta camera și vă mulțumesc încă o dată, pentru serviciul dumneavoastră Părintele Pierre a venit aici înainte de al doilea război mondial și a rămas pentru totdeauna – îi explică Jourdan, când acesta plecă iar ei rămăseseră singuri. Prin el, unchiul meu și-a ținut promisiunea față de mama mea, de a fi crescut în religia ei.

Fusese prima dată când îi spusese ceva, fără batjocură sau furie, dar încăpățânată, Danielle refuză să-i răspundă.

– Dacă ai vrea doar s-o chemi pe Zenaide. să mă conducă în camera mea – spuse ea cu răceală. Sunt obosită și aș vrea să mă bag în pat.

Ceva luci în ochii întunecați ai lui Jourdan, iar vocea avu unduiri de mătase :

– Și eu la fel, mignonne, dar n-ai nevoie de Zenaide ca să te conducă în camera ta, o voi face eu... Nu mi-am dat seama că mireasa

mea e atât de nerăbdătoare să împlinească jurământul pe care tocmai l-a făcut. Sunt foarte puțin de modă veche – adăugă el crud – dar mă gândesc că eu ar fi trebuit să sugerez să ne retragem. Îmi place graba ta.

Acum zâmbea, lumina jucându-i în ochii întunecați, dar Danielle fu șocată și înțepeni, privindu-l palidă, cu ochii măriți.

– Ce vrei să spui ? – se răsti ea, depășindu-și spaima și încercând să se asigure că înțelesese greșit. Doar nu mă vrei... A fost doar ca să obții compania petrolieră...

– Pe care va trebui s-o păstrez – spuse Jourdan cu răceală, zâmbetul dispărându-i. Ești soția mea, Danielle și până vor dispare stelele de pe cerul dimineții, ai să fii într-adevăr. În adevăratul sens al cuvântului.

– Nu !

Cuvântul țâșnise din gâtul Daniellei, cuprinsă de-o panică fierbinte când se întoarse spre ușă, dar încă o dată, Jourdan i-o luă înainte, degetele lui strângându-se în jurul taliei ei când ea încerca să-l împingă.

– Ai să fii de-acum soția mea și nu un copil bleg, cum fără îndoială, ești – îi scrâșni el la ureche. Ne-a fost pregătită o cameră. Vino...

Un scâncet slab de protest scăpă de pe buzele ei presate de sărutul apăsat al lui Jourdan, dar ea rămase pe loc, lipită parcă de podea, încăpățânarea ei transformându-se în frică

atunci când el se întoarse și dintr-o singură mișcare iute, o ridică în brațe.

– Oasele tale sunt atât de fragile, ca ale unei gazele care paște în oază – murmură el amuzat, scoțând-o din cameră și ducând-o pe o scară îngustă, într-o încăpere a cărei splendoare – în alte circumstanțe – i-ar fi tăiat respirația Daniellei.

Camera era decorată cu draperii purpurii brodate cu aur, covoare persane, lemn de santal sculptat, totul aranjat foarte masculin.

Ea a fost depusă pe un divan jos care semăna cu un cuib din perne de mătase. Jourdan rămăsese între ea și patul impozant pe care ea refuza cu încăpățânare să-l privească.

– Foarte înțelegătoare ! – glumi Jourdan, urmărindu-i privirea. Nu-i nimic, mignonne, înainte de ivirea zorilor, vei învăța să privești locul unde ai intrat în feminitate, cu alți ochi.

– Cu ochii urii – confirmă Danielle, cu amărăciune. Dacă ai avea cât de puțină compasiune sau civilizație, nici măcar n-ai visa să faci asta...

– Crezi că nu ? Ce naivă ești, mignonne – glumi Jourdan, liniștit. Nu pot fi mulți bărbați care te-au văzut și care n-au visat să aibă exact ceea ce voi avea eu în seara asta.

Camera se învârti cu ea în timp ce încerca un alt protest de frică. Ea-l văzu pe Jourdan

apropiindu-se și-i simți și prezența și gheața din glas când îi spuse :

– Bea asta !

Ordinul nu putea fi trecut cu vederea, dar chiar de la prima înghițitură de ceai dulce de mentă, în mintea Daniellei sună clopoțelul de alarmă. Ea încercă să se tragă înapoi, dar apăsarea degetelor lui Jourdan pe gâtul ei o opri, așa cum hotărârea lui de oțel o făcu să nu refuze să bea ceaiul fierbinte, cu siguranță drogat, așa cum fusese și cel băut mai devreme. Acum își amintea cu claritate că Zenaide îi spusese că relaxează mintea și trupul. Ea se scutură violent ; imaginația ei superactivă o făcu să vadă tabloul a ceea ce va fi silită să îndure, voința ei fiind slăbită de drogul care i se dăduse. Vru să ceară să fie lăsată în pace, dar mândria o împiedică.

– Atâta spaimă și frământare – murmură Jourdan liniștit, strângându-și degetele pe gâtul ei. Mă întreb, dacă-ți va fi de ajutor, fiică a lui Hassan, să-ți spun că nu vor trece multe zile până când vei primi cu brațele deschise, ceea ce astăzi te sperie.

– Imposibil ! – se răsti Danielle, cu mândrie.

Spaima care-i încleștase inima se împrăștie când Jourdan izbucni în râs, iar mâinile lui alunecară de pe gâtul cald pe talia încercuită de centura rece.

– Totul este posibil, Danielle – spuse el laconic. Şi dacă eşti cinstită cu tine, vei admite că aşa este.

Capul Daniellei căzu pe umărul lui când el o ridică în braţe şi o duse pe patul enorm. Cu ochii pe jumătate închişi, cu trupul încordat de atingerea lui, Danielle stătea întinsă, abia îndrăznind să respire. Ea-l auzi pe Jourdan stingând pe rând luminile din cameră, apoi apăru în pat lângă ea, scoţându-i cu îndemânare centura, răsuflarea lui ajungându-i pe obraz, când desfăcu primul nasture de perle.

CAPITOLUL 7

Când Danielle simţi degetele lui, închise ochii, incapabilă să suporte vederea mâinilor lui întunecate pe albeaţa pielii ei.

Aerul nopţii era moale ca mătasea pe trupul ei. Inima-i bătea cu o insistenţă pe care n-o cunoscuse până atunci în toată existenţa ei. Simţi pe obraz răsuflarea caldă a lui Jourdan şi întoarse capul, buzele ei scăpând un suspin de şoc când gura lui rece îi atinse nu buzele, ci tremurătoare, ci pielea gâtului dezvelită de nasturii descheiaţi ai caftanului.

Pe măsură ce degetele-i descheiau mai mulţi nasturi, gura lui Jourdan se muta în jos, până-i ajunse între sâni, inima ei bătând sub mâna bărbatului care-o acoperea.

Viteza sălbatică cu care-i bătea inima, făcea să-i dezvăluie lui Jourdan un secret pe care ea nu era în stare să-l spună. Danielle îl văzu ridicându-şi capul şi privind-o prin întuneric, ochii strălucindu-i ca ai unei pisici în lumina argintie a lunii.

– N-ai de ce să te sperii, fiică a lui Hassan – îi spuse el cu o voce moale şi dulce ca mie-

rea. Haide, dă-mi mâna, ca să trecem împreună prin porțile raiului.

Împotriva voinței ei, parcă fiind în transă, Danielle chiar îi răspunse. El îi luă degetele tremurătoare și le așeză pe pieptul lui, peste roba cu care fusese îmbrăcat pentru ceremonia căsătoriei.

– Degetele tale se zbat ca aripile unei păsări prinsă-n laț – spuse el, calm. Sunt ca orice bărbat, mignonne, carnea mea e la fel ca a celorlalți...

Dar el nu era ca niciunul din bărbații pe care-i cunoscuse ea – se gândi Danielle sălbatic. Ei nu-i cereau să-i atingă atât de intim încât degetele ei să nu poată s-o ajute să răspundă vibrației vieții bărbătești din ei. Nici n-au strâns-o atât de tare încât să-i strivească sânii de mușchii puternici, nici s-o frece de părul de pe piept, la atingerea căruia mușchii stomacului ei reacționau ciudat, făcând-o să se simtă și slăbită și relaxată și abia putând să murmure un protest slab când caftanul ei a fost scos complet, de protecția suspectă a brațelor lui Jourdan când o întoarse într-o parte, astfel încât luna plină îi arginta cu lumina ei grațioasa făptură, reverberându-și tremurul în razele slabe.

Confuză și tulburată de senzațiile necunoscute trezite în ea, Danielle suspină abia auzit, mișcându-se și realizând că Jourdan era la fel de gol ca și ea, iar lumina lunii îi releva

umerii lați și silueta masculină bine făcută. Privirea ei se ridică înspăimântată spre cea a bărbatului care o privea netulburat, încercând să spună ceva în șoaptă.

– E prea târziu, Danielle – spuse el aproape pe tonul său laconic, obișnuit. Chiar dacă mintea nu mă grăbește în cursa asta, trupul o face. Ești incredibil de frumoasă, la fel de suplă ca tânăra gazelă alergată de vânător și la fel de provocatoare. Îi atinse obrazul cu un deget și-i întoarse fața spre el, privindu-i impasibil lacrimile argintii. Plângi ca un copil speriat de necunoscut, dar imediat ce vei cunoaște viața de femeie, nu te vei mai înspăimânta. Nu voi lăsa să se pârguiască în pom ca să fie cules de altă mână, fructul care mi se cuvine mie.

Protestul de teamă al Daniellei, se pierdu sub gura care-i cotropi și apoi mângâie, buzele întredeschise.

Nimeni n-o sărutase în felul ăsta până atunci – își dădu ea seama, pe jumătate conștientă, în timp ce mâinile lui Jourdan alunecau în jos, pe spatele ei, modelându-i trupul tânăr după trupul său puternic, buzele lui continuând s-o sărute până când ea-și puse mâinile pe umerii lui, abandonându-se în îmbrățișare și ridicându-și ochii spre a-l privi implorator.

Era probabil drogul pe care-l luase – decise ea – nu putea fi altul motivul pentru care se lăsa dusă de această stranie dorință de a fi

mângâiată și sărutată de Jourdan. Gura ei participă automat, capul îi alunecă pe spate pe brațul lui, simțurile ei reacționând când Jourdan explora dulceața plăcută pe care-o ascunsese de el și, când el știu că sărutul garanta înfrângerea, mâna lui puse stăpânire pe sânul ei, această senzație uluind-o pe Danielle. Undeva, în adâncul ființei ei, auzea o voce care-o avertiza că mai târziu va regreta această grea toropeală care-o împingea să răspundă orbește senzațiilor pe care Jourdan i le trezea, dar strânsoarea lui era atât de puternică, încât, chiar dacă ea ar fi vrut, ar fi fost imposibil să se desprindă de el.

Instinctiv, mâinile ei se mișcară de pe umeri peste mușchii viguroși ai spatelui lui, protestând neauzit împotriva buzelor care-i explorau gâtul mătăsos și care se îndreptară spre zone pe care nu și le imaginase nici în cele mai sălbatice vise — sau nu vrusese să și le imagineze — atingându-i-le.

În timpul explorărilor sale simți pielea fină a lui Jourdan, caldă la atingere, dându-i senzația de putere primordială și făcând-o să-și apropie mai mult trupul de masculinitatea lui tare, să-i mângâie spatele musculos, până când atingerea ei îl făcu să protesteze, iar buzele lui părăsiră curba fină a gâtului ei pentru a se muta pe moliciunea plină a sânilor deja întăriți sub degetele lui fine.

Condusă departe, tot mai departe, pe calea senzualității care-o ținea în ghearele ei, Danielle nu conștientiză faptul că se arcuia în mâinile lui Jourdan, sau de tremurul ușor, când limba lui îi atingea sfârful, răsucindu-l delicat, simțind plăcerea învăluind-o și pierzând precauția, rămânând doar o dorință pentru care nevoia de a iubi creștea cu fiecare clipă care trecea.

— Înveți bine, Danielle — îl auzi ea pe Jourdan murmurând, înainte ca gura lui să se închidă pe sânul ei. El adăugă ceva în arabă, ceva care suna ca o scuză, dar Danielle era prea aiurită ca să înțeleagă, era ca dusă de un curent puternic, prea confuză pentru a încerca să lupte, iar când mâinile lui Jourdan alunecară spre coapsele ei ridicând-o încet și desfăcându-i picioarele, ea-l privi prin întuneric și simți în tot trupul excitarea puternică provocată de contactul intim al trupurilor lor.

Deși învăluită de ceața plăcerii sexuale, era destul de lucidă pentru a realiza că pulsarea grea a trupului lui, însemna că era prea târziu.

Țipătul ei ascuțit de durere se pierdu sub apăsarea fermă a buzelor lui Jourdan, iar plăcerea se transformă în frică atunci când înțelese în sfârșit, ce se petrecea. Drogul pe care i-l dăduse mai devreme cauzase toate astea — se gândi Danielle, dând frâu liber lacrimilor pe care încercase să le rețină. Îl ura pe Jourdan, așa cum nu urâse pe nimeni în viața ei.

încercă să se îndepărteze, dar el n-o lăsă, figura lui deasupra ei arătând ca o mască a furiei, ea realizând că gândise cu glas tare.

– Nu pe mine mă urăşti, mignonne – spuse el cu cruzime, înfigându-şi degetele în braţele ei. Te urăşti pe tine, că eşti femeie...

– M-ai drogat ! ţipă Danielle la el, căzând înapoi pe perne, în timp ce mâinile care fuseseră tandre, o apucară dintr-odată şi, cu calculată cruzime, o ţinură prizonieră în vreme ce trupul lui îşi spori dominaţia asupra ei.

– Opreşte-te ! protestă furioasă, Danielle. Nu eşti mulţumit de degradarea în care m-ai adus ?

Furia şi dezgustul de sine pe care le simţea, o făcură să nu se mai teamă de nimic, nici măcar de fulgerele de mânie care sclipeau în întuneric, în ochii lui Jourdan.

Posesiunea lui asupra ei fusese brutală şi grăbită, făcând-o să suspine de durere, degetele ei înfigându-se protestatar în umerii bărbatului, în timp ce gura lui o pedepsea pe a ei, forţându-i buzele să se întredeschidă sub asaltul lui nemilos.

Danielle nu realiză când durerea se transformă în plăcere fierbinte. O clipă, a fost furioasă şi a resimţit cu amărăciune prezenţa trupului lui Jourdan, apoi – sau aşa i s-a părut mai târziu că fusese – răspunsese unei senzaţii la fel de primitive şi vechi, de când lumea.

Degetele ei rămăseseră agăţate de umerii calzi şi puternici ai lui Jourdan, dar de data

asta cu plăcere, nu de durere. Plăcerea o duse pe valurile ei până când ea începu să geamă uşor, involuntar, sub gura arzătoare şi doritoare a lui Jourdan, braţele ei înlănţuindu-i gâtul, iar trupul ei arcuindu-se în nevoia instinctivă de-a prelungi plăcerea pe care i-o oferea el, inima ei bătând frenetic. Mesajul comunicat de trupul lui, părea să fie recepţionat de fiecare fibră a trupului ei.

Rafinata împlinire a dragostei făcute, rămase închisă în mintea Daniellei, chiar şi când trupul ei se relaxă într-o profundă satisfacţie ; limba lui Jourdan gustând lacrimile ce curgeau pe obrajii ei, a fost ultima amintire înainte de a adormi.

Vă recomandăm :

PRINȚESA DE GHEAȚĂ – ROBYN DONALD

Ed. ALCRIS – colecția „ROMANTIC" nr. 50)

Doi tineri, Petra Stanhope și Caine Fleming se îndrăgostesc de la prima vedere și se căsătoresc. Dar căsătoria lor se clatină datorită cupidității și intereselor meschine ale părinților adoptivi ai Petrei.

MIRIAM MAC GREGOR – **SCARA DESTINULUI**

(Ed. ALCRIS – colecția „ROZ" nr. 5)

Un banal accident schimbă radical viața Delciei. Ciocnindu-se de Brad Bellamy acesta cade rupându-și mâna dreaptă. Fiind scriitor, Brad are de predat editurii ultimul roman pe care nu-l poate termina la timp din cauza fracturii. Delcie acceptă să-și petreacă vacanța la el pentru a-l ajuta să-și termine cartea. Dar când observă că Brad este stângaci, fata începe să-și pună întrebări... Ce aștepta el de la ea ?i

CAPITOLUL 8

Era ziuă. Trează doar pe jumătate, Danielle simți căldura razelor soarelui trecând prin perdelele patului. Ea se întinse cu o plăcere languroasă, trupul ei fiind într-o stranie letargie, care-o împiedică să sară din pat cu vigoarea ei obișnuită. Se întoarse pe-o parte, revăzând ca prin ceață fragmente de coșmar, trupul încordându-i-se cu oroare când își reaminti că nu fusese nici un coșmar, ci doar rece și crudă realitate.

Ușa băii se deschise și Jourdan pătrunse în cameră, înfășurat în jurul șoldurilor cu un prosop a cărui albeață contrasta puternic cu trupul întunecat. Danielle simți că se umple de o ură amară când îl văzu apropiindu-se de pat și privind în jos, la ea. Primul instinct a fost să-și întoarcă fața pentru a nu-i mai zări privirea amuzată, dar se strădui să-i întâlnească ochii, având grijă să-și golească privirea de orice expresie.

– Ei, ma chérie, nu m-am ținut de promisiune ? – spuse el tărăgănat, dând la o parte perdeaua patului și punându-i mâna pe umăr

– Promisiune ? i-aș spune, amenințare ! – zise Danielle furioasă, împingându-i mâna. Cred că ar trebui să fiu mulțumită doar pentru un singur lucru – cel puțin, dacă această căsătorie a noastră nu poate fi anulată, nu vreau să-ți mai simt niciodată atingerea dezgustătoare !

– Dezgustătoare ? Danielle era prea preocupată de propriile emoții, ca să-și dea seama de amenințarea din tonul lui potolit. Nu ți s-a părut dezgustătoare atunci, mignonne, câtuși de puțin, – îi aminti Jourdan, cu ură. De fapt, dacă nu mă înșeală memoria, ai fost încântată să-ți deschid porțile paradisului...

– Pentru că m-ai drogat – țipă sălbatic Danielle. Altfel niciodată n-aș fi...

– Să te droghez ? Cuvintele furibunde îi scurtară protestele de amărăciune. Îți zburdă imaginația, fiică a lui Hassan. Singurul drog folosit – dacă-l poți numi așa – a fost răspunsul tău de femeie, la bărbăția mea.

– Ceaiul pe care m-ai făcut să-l beau era drogat, ca și cel pe care mi l-a dat Zenaide – protestă Danielle, furioasă. Altfel, niciodată n-aș fi... n-aș fi...

– Nu mi-ai fi răspuns cu o așa dulce pasiune ? – sugeră Jourdan cu cruzime. N-am folosit .droguri, Danielle, n-a fost nevoie – îi spuse el, răutăcios. Oricum, dacă preferi să-mi dovedesc punctul meu...

El își scoase prosopul în timp ce vorbea, iar Danielle simți înciudată cum se înroșește, trupul ei devenind rigid în timp ce cu privirea implora compasiunea pe care buzele ei refuzau s-o ceară.

– Ai rămas tot un copil – spuse Jourdan cu voce acidă, întinzându-se peste ea și ținând-o cu mâinile, prizonieră în pat. Ar fi amuzant să-ți dau lecția pe care-o meriți, micțo. Mi-ar lua foarte puțin să aprind aceste focuri ale pasiunii, pe care le ții atât de bine ascunse, într-o asemenea măsură încât, fiecare noapte nepetrecută în brațele mele, va fi cea mai teribilă tortură...

– Tu... tu... sadicule ! – se răsti Danielle, mirată de dorința de-ai spune cât îl ura și-l disprețuia. Îi stătea pe limbă să-i spună că nu era nici un mijloc de-a rămâne soția lui, atâta vreme cât o amenința cu acest tratament, dar interveni precauția, amintindu-și că de-acum, era prizonieră în castelul lui și nici un arab n-ar da o mână de ajutor unei neveste fugare. Trebuia să existe un mijloc de-a scăpa – se gândi ea. Dacă ar fi putut telefona părinților ! Asta ar fi de-ajuns, să-i urce pe amândoi într-un avion și să zboare în Qu'Har.

– Când ai să termini cu îmbufnarea, poți s-o chemi pe Zenaide să te ajute la îmbrăcat. Eu mă duc să călăresc. Dacă vrei, am să te iau și pe tine într-o zi, când vom fi căsătoriți de câtva timp. Dacă te iau și pe tine astăzi,

oamenii mei vor crede despre mine că sunt un biet mire, așa că azi, îți vei petrece timpul singură. La asemenea șoc, Danielle nu-și putu stăpâni nici suspinul, nici roșeața care-i ardea pielea. Ea-și înfipse unghiile în palmă de nepuțință, iar lacrimile care-i umplură ochii, o făcură să nu-l vadă pe Jourdan părăsind camera.

După plecarea lui, nu dădu frâu liber emoțiilor, spunându-și că nu-i va da satisfacția de-a afla de la servitori că a făcut-o să plângă, iar când Zenaide veni cu micul dejun pe tavă, o găsi pe Danielle stând în pat și făcându-și unghiile.

Mâncarea n-o tenta – se gândi ea – abia privind spre rulourile proaspete și mierea, pe care i le adusese Zenaide și la curmalele dulci și zemoase. Tânăra servitoare protestă când i se spuse că nu vrea nimic și, cu expresie reținută, murmură că Danielle trebuie să se mențină în putere.

– Sheikha nu va face un copil sănătos, dacă nu mănâncă – îi spuse Zenaide.

Un fiu ! Stomacul Daniellei se strânse și păli șocată când realiză sensul pe care-l implicau cuvintele Zenaidei. Doamne Sfinte, numai să nu se întâmple asta – se rugă ea, încercând să mănânce fără tragere de inimă, un rulou. Trebuia să plece imediat din Qu'Har. N-ar fi putut îndura să mai stea nici măcar o zi aici, mai ales în această cameră, urmărită de amin-

tirea propriilor respirații întretăiate și a micilor țipete de plăcere.

Zenaide o ajută să facă baie și să se îmbrace într-unul dintre caftanele comandate special pentru ea de Sheikha, iar ochii fetei se măriră o clipă, când văzu micile zgârieturi roșii de pe pielea fină a Daniellei, unde pasiunea lui Jourdan își lăsase urmele, dar nu spuse nimic.

După micul dejun și cu Zenaide ca interpret, Danielle vizită castelul însoțită de un arab înalt și bărbos, despre care Zenaide îi spuse că este administratorul castelului.

Castelul era enorm ; o întreagă aripă, deși mobilată, părea nefolosită, dar Zenaide îi spuse că era pentru uzul nomazilor din deșert care-și mânau turmele spre oaza castelului, de două ori pe an, în acest timp rămânând sub acoperișul castelului.

– Sheikh-ul a făcut multe pentru poporul nostru – îi spuse Zenaide cu seriozitate când intrară într-o curte splendidă, despre care administratorul îi spuse că este doar pentru ea. Tinerii învață despre noile tehnologii în cele mai de seamă universități, iar fetelor noastre li se permite să meargă la școală.

Permite ! Gura Daniellei se strâmbă. Ea și Zenaide făceau parte din lumi diferite. Ceea ce Zenaide privea ca pe un privilegiu oferit de un bărbat indulgent, Danielle considera că i se cuvine. Ea începu dintr-odată să dea nemulțu-

mită din cap, gândindu-se, ce va deveni viața ei dacă nu va reuși să scape din Qu'Har. Ea-i aparținea lui – așa spusese el noaptea trecută – cuvinte arogante, care ardeau încă în mintea ei.

Zenaide îi atrase atenția asupra frumuseții mozaicului cu care era pavată curtea, dar Danielle, abia dacă aruncă o privire scurtă. O cușcă rămânea o cușcă, indiferent cât de frumos era vopsită. O cuprinse o dorință nestăvilită de a se elibera de castel și de ceea ce reprezenta el. În lumina strălucitoare a soarelui, ea privi în jur. Deasupra acoperișului castelului se înălța un turn.

– Acesta este locul privat al Sheikh-ului – îi spuse Zenaide imediat, mulțumită să constate că Daniellei îi atrăsese ceva atenția. A fost construit de un străbun al Sheikh-ului, care studia cerul și care făcea previziuni citind în stele.

– Putem merge acolo, să-l vedem? – întrebă încet Danielle, atrasă de turn. Zenaide o privi supărată și șocată.

– Este apartamentul personal al Sheikh-ului, îi spuse ea Daniellei – și nimeni înafară de el, nu intră acolo. Apoi zâmbi. Dar acum, că sunteți căsătoriți, te va invita poate, să împarți singurătatea cu el. Petrece acolo multe ceasuri...

Făcând ce? – se întrebă acid Danielle, încercând să nu recunoască fapul că o cuprinsese un sentiment de dezamăgire când realiză că

turnul – ca și libertatea – îi erau interzise și încă de același bărbat.

Danielle stătu la castelul din deșert, aproape o săptămână. Jourdan nu mai fusese lângă ea, din noaptea nunții. Ea-și petrecuse a doua noapte după nuntă stând în pat, într-o stare de ură, admițând că toate eforturile ei fuseseră zadarnice și că Jourdan nu-i va oferi ocazia să-și ceară cu aroganță drepturile și ea să-l refuze cu răceala și disprețul cu care-și propusese să-l trateze. Dormea când ușa dormitorului ei se deschise și soarele dimineții proiectă pe patul ei umbra unui bărbat înalt, care cu o privire încruntată observă dezordinea părului ei și cearcănele vinetii de sub ochi.

Zenaide a fost cea care-i spusese despre copilașul care se pierduse de unul din triburile încă nomade și cum Jourdan și oamenii lui își petrecuseră noaptea căutându-l pe băiețel.

Micuțul fusese norocos că Sheikh-ul se afla aici ca să organizeze căutarea – îi spusese Zenaide. Altfel, probabil n-ar mai fi fost găsit niciodată. Așa cum poate căldura zilei să omoare, la fel poate și frigul nopții.

S-a sărbătorit apoi în tabăra nomazilor din oaze, întoarcerea copilului – o informase ea pe Danielle. Servitorii păreau să știe totul, iar obrajii ei se înroșiră la gândul că ei știau ce mireasă încăpățânată fusese ea pentru bărba-

tul al cărui cuvânt – pentru ei – era lege și cât de nemilos învinsese el această încăpățânare. Singura ei speranță, era ca părinții ei să telefoneze din America și dându-și seama că ceva este în neregulă, să vină urgent în Qu'Har. Danielle nu se îndoia nici o clipă că tatăl ei vitreg nu va răsturna toate pietrele, când va afla de căsătoria ei și de felul cum se făcuse și cât de mult o ura ea, ignorând cu fermitate vocea care-i șoptea că Jourdan avusese dreptate când îi spusese că tatăl ei vitreg va accepta căsătoria.

Zilele păreau să devină mai fierbinți, soarele arzând pe cerul de un albastru care-ți rănea ochii. Zenaide o îndemnă pe Danielle să încerce să se odihnească în orele cele mai calde ale zilei, dar ea nu putu. O nevoie de odihnă părea s-o apese, fiind cu nervii constant întinși de teama de a ajunge față în față cu nedoritul ei soț. Îi dispăruse și pofta de mâncare și Zenaide se încruntă când văzu cât slăbise.

Într-o după-amiază când căldura curții părea să vină în valuri apăsătoare peste ea, Danielle se mișcă cu încetineala unui somnambul, spre treptele care duceau în turnul lui Jourdan.

Știa, că aici își petrecuse multe după-amieze. Aflase multe de la Zenaide, care îi șoptise totul de parcă i-ar fi împărtășit un secret păstrat cu mare grijă. Ce va crede Zenaide că va face ea ? Cu siguranță realizase că nu-l dorea pe Jourdan mai mult decât o dorea el pe ea. Că-

sătoria cu ea și consumarea acestei căsătorii, îl făcuseră să-și atingă scopul și de-acum, nu mai avea nevoie de ea.

Treptele urcau în spirală și Danielle le sui orbește, fără a se opri să privească prin deschiderile înguste lăsate în piatra groasă a pereților, la intervale. Scările erau reci, apărate fiind de strălucirea soarelui de către piatra groasă, despre care Zenaide îi spusese că data din vremea cruciadelor și fusese folosită la construirea acestui vast complex, de către musulmanii sofisticați și învățați care veniseră cu victorioasa armată a lui Saladin.

Treptele se terminară în fața unor uși masive de lemn similare porților castelului. Danielle le privi trezită la realitate. Ce naiba căuta ea aici ? Se uită înapoi, încercând să-și amintească ce impuls o condusese în primul rând să urce scările. Stătuse în curte, privind crapii din bazin și gândind că libertatea lor era la fel de limitată ca a ei, când o cuprinsese deodată dorința de a vedea peste zidurile închisorii sale.

Ușa turnului cedă la atingerea mâinii sale și Danielle păși înăuntru, ușa închizându-se în urma ei, neobservată, în timp ce ea se uita cu ochii dilatați.

Covoare persane mătăsoase acopereau podeaua, draperii de mătase acopereau pereții și scânteiau în culorile cozilor de păun – nu era nici o tentă de culoare pastel, ci doar luxul și

bogăția unei opulențe care-i tăia Daniellei respirația. Turnul era rotund, cu divane acoperite cu blănuri și așezate în dreptul ferestrelor. Un telescop – un curios articol modern într-un asemenea loc exotic – îi atrase în mod deosebit atenția Daniellei, iar ea, cu ochii îndreptați departe spre orizont și atingând absentă lemnul lustruit, se întrebă dacă va putea găsi o cale de-a părăsi Qu'Har-ul. O lacrimă-i alunecă pe obraz, repede urmată de o alta și ea le șterse cu un gest grăbit. Cât i-ar place lui Jourdan să o vadă așa, înfrântă și înlăcrimată! Își strânse pumnii și ridică bărbia cu mândrie. Când se întoarse spre ușă, văzu patul cu baldachin, pe care nu-l observase înainte. Aici dormea oare Jourdan? Cu un efort de voință ea-și îndreptă ochii în altă parte, urându-se pentru tremurul care-o apucase și care-i reamintise toate cele pe care luptase din răsputeri să le uite – pielea mătăsoasă a lui Jourdan sub degetele ei, senzația de slăbiciune care-o învăluise, tremurul, înmugurirea propriului trup trecând repede de la curiozitate la dorință pe negândite, în timp ce el o punea pe foc, cu mâinile și cu buzele.

– Nu!

Cuvântul izbucni din gât, într-un țipăt de spaimă. Îi răspunsese doar pentru că ceaiul pe care-l băuse fusese sigur drogat, cu toate că el negase. Nu putea exista o altă explicație plauzibilă pentru sălbaticul abandon al capitu-

lării ei finale, în aroganta lui dominare. Putea fi?

O oboseală cumplită o doborî, o durere ascuțită în zona inimii și a gâtului, o senzație de arsură sub pleoapele grele prevestind lacrimile. Ce se întâmpla cu ea? – se întrebă Danielle, nenorocită. Unde-i erau hotărârea și independența? Se așeză pe patul cu baldachin și închise ochii, cu intenția de a-i odihni puțin.

Zgomotul făcut de cineva care se mișca, îi întrerupse visul. Fusese un vis plăcut. Era iarăși la Londra, înapoi la părinți. Oftă ducându-și mâna la gât, vocea sunându-i straniu când o strigă pe Zenaide.

– Servitoarea, ca și stăpâna, nu trebuie să îndrăznească să pătrundă în cuibul vulturului – se auzi o voce rece, bărbătească. Ce faci aici, micuțo? Sau să trag eu concluzia despre prezența ta aici, în acest turn, care-mi este rezervat numai mie?

El veni lângă ea. Danielle era conștientă de prezența lui cu fiecare nerv, cu tot întunericu' camerei care devenise rece odată cu căderea nopții. Cum reușise să adoarmă aici?

– Trage ce concluzie vrei – îi spuse ea, cu amărăciune. Dar adevărul este... Ea făcu o pauză, ochii ei fixându-se orbește la sclipirea stelelor, prin fereastra îngustă. Adevărul e, că am venit aici pentru că am vrut să fiu liberă. Am vrut să văd lumea până la hotarele regatului tău.

Respirația șuierătoare a lui Jourdan o avertiză că mersese prea departe, el ignorând țipătul ei de durere când o apucă strâns de mână și o ridică în picioare, ducând-o la fereastră.

— Privește, cât de departe îți place, mignonne — îi șuieră el apăsat. Dar atât timp cât ochii îți sunt fixați pe pământ, orizontul, oricât ar fi de depărtat, îmi aparține mie.

Danielle se înfioră când îi simți respirația în ceafă, râsul său lipsit de veselie înghețând-o precum aerul nopții.

— Vino !...

O conduse cu mâna înapoi în cameră și o duse la telescop.

— Bărbatul care a ridicat acest castel, a fost zdrobit de un bloc de piatră, în timpul construcției. A rămas schilod și atunci a construit acest observator.

Danielle stătea în fața telescopului. Ea se înfioră când brațele lui Jourdan se închiseră în jurul ei, dar această atingere era complet impersonală, gestul lui conducând-o să privească prin telescop stelele de deasupra.

— Libertatea este o stare a spiritului, mignonne — spuse el, în părul ei. Predecesorul meu a găsit-o în această cameră studiind constelațiile, chiar dacă fizic, era prizonierul propriei infirmități. Alți bărbați, sunt prizonierii propriilor ambiții, lăsându-și inima sclava unei femei reci ca stelele din depărtare.

— Iar eu, sunt prizoniera ta — sfârși Danielle, cu amărăciune.

— Nu, ma chérie. Telescopul fusese mutat și ea era forțată să vadă amuzamentul răutăcios din ochii lui Jourdan. Ești prizoniera propriei mândrii și, chiar dacă nu vei admite, căsătoria cu mine are... compensațiile sale...

Ar fi putut însemna multe lucruri ; era extrem de bogat și de puternic și fără îndoială, multe femei ar fi considerat asta o pradă irezistibilă, dar Danielle știu instinctiv că se referea la trupul ei trădător și se înroși toată.

Ea merse șovăitor spre ușă.

— Unde pleci ?

Cuvintele spuse calm, o opriră. Se întoarse, încercând să-i zărească silueta prin întuneric.

Într-un fel, fără ca ea să-i bage de seamă mișcarea, el se interpuse între ea și ușă. Ea-l privi, sperând ca el să nu-i vadă frica oglindită în ochi.

— Vreau să mă duc în camera mea.

Era și un răspuns la întrebarea lui și o cerere în același timp, iar Danielle își dădu seama că făcuse o greșeală tactică în clipa în care lăsase să-i scape cuvintele. Ceva — ce ea se temea că poate fi furie — apăru în ochii lui întunecați care-i priveau cu insolentă intensitate sânii fermi, de sub roba pe care i-o alesese Zenaide din garderobă.

— Camera ta ?

Aceste două cuvinte spuse calm, însemnau o mulțime de lucruri și Danielle se mâhni și mai tare, astfel că pulsul ei se mări, iar respi-

rația deveni suspine scurte și nervoase. Jourdan încerca deliberat s-o enerveze — își spuse ea — asta era tot ; putea să aibă tot atâta dorință de a repeta evenimentele din noaptea nunții, ca și ea ; era un bărbat de lume, obișnuit cu femeile iscusite ca și el în a face dragoste, iar ea...

Obrajii ei începură să ardă, când își aminti cât de complet se abandonase plăcutelor mângâieri ale lui Jourdan, în acele câteva minute finale, când orice altceva încetase să existe.

— Nu te mai juca cu mine, Jourdan ! — se răsti ea, încercând să gonească amintirea mâinilor lui pe pielea ei. Mă vrei la fel de puțin, cum te vreau eu...

— Orice-ai spune, eu n-aș fi așa de sigur — murmură Jourdan, amuzat când simți părul de pe ceafa Daniellei, ea stând în expectativă.

El era prea aproape ca să se simtă la îndemână, destul de aproape ca să-i simtă mirosul de colonie. Ea încercă să se dea înapoi, dar scânteierea dinților lui când îi zâmbi, o avertiză că-i ghicise intenția și știa de ce se ferea de el.

Această suspiciune se dovedi când el întinse mâna și-i apucă bărbia.

— De ce, teama asta virginală, mignonne ? — întrebă el încet. Ești soția mea, în fapt ca și după lege și, când în răcoarea nopții nisipurile deșertului se mișcă încet sub stele, nu-i firesc ca un bărbat să caute consolare în bra-

țele unei femei ? Ești destul de femeie, ca să găsesc consolare în brațele tale, Danielle ? — întrebă el, pe un ton foarte dur, făcând-o pe Danielle să tremure de emoția prezenței și atingerii lui, care-o aduseră brusc la viață. Parcă pradă unei stranii paralizii, ea nu se putu mișca, nici chiar când capul lui Jourdan cobori.

Inima ei părea că s-a oprit. Camera era în întuneric. Jourdan îi ținea încă bărbia, iar atingerea lui se transformă în mângâierea unui amant.

Îi simți buzele reci și ferme, iar ea tremură sub atingerea lor, instinctele ei grăbind-o să-și ia zborul.

— Ești soția mea — îi reaminti Jourdan dur, cu buzele pe buzele ei. Tovarășa mea din timpul nopții... Să mai împărțim încă o dată plăcerea de care ne-am bucurat în noaptea nunții ? De-asta te-am găsit în domeniul meu privat ? Mă așteptai, Danielle ?

Ea vru să nege, dar cuvintele nu se auziră. Buzele lui Jourdan lăsau urme de foc pe gâtul ei și mai jos, trăgând în lături de pânza subțire și descoperind vârfurile sânilor ei. Ea se agățase de umerii lui fără să gândească și fără să obiecteze când el îi scoase roba și-i relevă finețea trupului.

— Jourdan ?

Murmurul ei nesigur a fost strivit sub gura caldă a bărbatului care-și impunea dominația asupra moliciunii cărnii ei, țipătul ei nearticu-

lat pierzându-se, când Jourdan o ridică în brațe și o duse pe divanul jos.

De data asta, Danielle nu putea învinovăți nici un drog pentru pasiunea nestăpânită a răspunsului ei ; fusese doar subjugată de sărutările lui Jourdan, de atingerea expertă a mâinilor lui pe pielea ei, învățând-o plăcerea și făcând-o să se înfioare la fel de intens ca și răspunsul ei.

— De-asta ai venit, Danielle ?

Cuvintele reci înghețară pasionata căldură a răspunsului ei. Ce naiba făcea ? Nu putea să-l învinuiască pe Jourdan, că o contempla. Se smulse din îmbrățișarea lui și alergă spre ușă, fără să țină seamă de ordinul scurt pe care-l auzi în urma ei.

Simțea aerul nopții ca gheața pe pielea goală și când ajunse în camera ei, tremura. De data asta, Zenaide era acolo, s-o aștepte. Mulțumită, Danielle își scoase roba și fugi în baie, plonjând în apa caldă și săpunindu-se cu putere. Ce-i venise ? Pentru o clipă, trăise în brațele lui Jourdan... Apa înmiresmată începuse să se răcească. De ce fugise de el ? Oare din cauză că se temea de ea însăși și de emoțiile care se trezeau în ea ?

Foarte încet, ea ieși din baie și începu să se șteargă, iar ochii-i deveniseră enormi pe fața palidă.

În brațele lui Jourdan, uitase pentru o clipă că el era dușmanul ei ; uitase ce-i făcuse ; cum o înșelase și știu doar, că el era bărbatul care-i trezise trupul la viață, care zămislise în ea o mulțime de emoții despre care nu știa că le posedă.

Țipând aproape neauzit, Danielle se bagă în pat tremurând și suspinând, în timp ce se trudea să înfrunte adevărul. Se dusese în camera din turn nu pentru că dorise să vadă orizontul îndepărtat, ci pentru că voise să fie aproape de bărbatul căruia îi aparținea camera, bărbatul pe care-l ura și cu care se măritase și pe care acum... îl iubea.

Cum putea ? Logic, era imposibil. Dar de când erau emoțiile ghidate de logică ? — se întrebă Danielle, cu cinism. Răspunsul la atingerea lui Jourdan din seara asta, n-a fost al unei femei care ura sau care era indiferentă... Privea în întuneric, fără țintă. Acum, mai mult ca niciodată, se impunea să plece din Qu'Har. O scutură un fior adânc gândindu-se la reacția de plăcere a lui Jourdan, la descoperirea faptului că era îndrăgostită de el. Cum și-ar mai bate joc de ea ! Gura i s-ar curba într-un dezgust cinic. S-ar întinde după ea și...

Tremurând, Danielle se ghemui ca o minge, arzând toată la amintirea mâinilor lui Jourdan, pe ea. Trebuia să găsească mijlocul de-a părăsi cas-

telul, înainte de-a se face singură de râs și de a fi forțată să admită în fața lui Jourdan, cât îl dorea. Chiar și acum, știind ceea ce știa, regreta că nu rămăsese în camera din turn. Dacă ar fi procedat așa, n-ar fi dormit singură acum, în acest pat mare...

CAPITOLUL 9

– Sheikha nu trebuie să se apropie de cai – o avertiză Zenaide pe Danielle, pe ton de protest. Sunt al Sheikh-ului și pot fi periculoși pentru cei care nu-i cunosc.

Danielle ignoră comentariile servitoarei, mergând de la o boxă la alta, rămânând cu respirația tăiată de frumusețea iepelor arabe pursânge. Mai mulți grăjdari erau ocupați cu treburi în curtea grajdurilor, iar Danielle era conștientă de faptul că era privită discret când trecea printre ei.

Putuse să viziteze grajdurile numai după ce-l cicălise pe administrator și se îndoia că ar fi reușit, dacă Jourdan n-ar fi fost plecat.

Simți o durere ca un cuțit răsucit în inimă. Unde putea fi el, nu știa. Dispăruse în dimineața de după vizita ei în camera din turn, iar primul gând în absența lui, a fost să-și găsească propria scăpare. Administratorul fusese politicos, dar ferm, iar toate eforturile de a-i cere o mașină, întâmpinară o serie de scuze. Jourdan dăduse probabil instrucțiuni ca ea să

nu poată părăsi castelul – se gândi Danielle, cu amărăciune, dar trebuia să găsească un mijloc de a o face și asta curând, înainte de întoarcerea lui Jourdan. Absența lui era tot ce-i trebuia ca să se hotărască să plece și știa că dacă el se va întoarce, nu putea avea încredere în ea însăși pentru a nu-și trăda dragostea față de el.

Castelul era diferit, lipsit de prezența lui ; simțea lipsa siluetei sale înalte în robă, sunetului vocii sale, chiar și a zâmbetului răutăcios. Nu visase niciodată că ar fi posibil să aibă asemenea sentimente față de o altă ființă umană, iar intensitatea emoțiilor sale, o înspăimântă. Jourdan nu o voia pentru ea însăși, ci pentru beneficiul adus de căsătoria cu ea. Cât va mai dura până când el își va da seama că această căsătorie, nu era de fapt o căsătorie ; o soție aleasă doar pentru că era fiica vitregă a unchiului lui. Ce spusese Philippe despre el ? Că exista un șir de femei frumoase, gata să se arunce la picioarele lui ? Danielle îl putea crede cu ușurință.

Un servitor veni și-i spuse ceva în șoaptă administratorului care se scuză, întorcându-se câteva clipe mai târziu să-i explice Daniellei, că era chemat cu niște afaceri.

Lăsată în voie, Danielle privi doi grăjdari pregătind mâncarea iepelor, venindu-i imediat o idee.

– Spune unuia din oameni să înșeueze un cal pentru mine – îi spuse ea Zenaidei. Vreau să călăresc spre oază.

Oaza era la câțiva kilometri de castel și, cu toate că Zenaide se uită la ea îngrijorată, nu făcu nici un comentariu, vorbind repede în arabă cu unul dintre grăjdari.

Câteva clipe mai târziu, a fost adusă o iapă ca să fie văzută de Danielle, ochii ei rămânând fixați apreciativ asupra animalului cu piele deschisă la culoare și păr roșu.

– Spune-i că e foarte bună – zise Danielle Zenaidei – și că mă întorc în zece minute.

Îi luă mai puțin de atât ca să-și ia blugii și o cămașă cu mânecă lungă. N-avea idee cât de departe va trebui să călărească, dar cu siguranță, va fi mai departe decât până la oază. Nu știa cât este de la castel până la oraș, dar nu putea să fie prea departe ; de altfel, Jourdan n-ar putea locui într-un loc situat prea departe de afacerile lui.

Își amintea că ieșiseră din oraș și călăriseră spre est, deci, ea va trebui să meargă spre vest... Mintea-i mergea repede și se îndreptă spre curte, unde tânărul grăjdar ținea iapa, cu răbdare.

– Am să călăresc cu Sheikha – începu el să spună, dar Danielle scutură din cap.

– Nu, vreau să călăresc singură. Încălecă, înainte ca el să mai poată protesta, mulțumind Cerului în gând, pentru lecțiile de călărie pe

care le luase cu ani în urmă, când fusese copil și era îndrăgostită de poney. Dar, oricât de bune ar fi fost, nu o pregătiseră să încalece un animal ca acesta. „Iuți, ca vântul" – auzise ea spunându-se despre caii arabi, iar acum, înțelegea ce înseamnă asta. Micuța iapă avea botul moale ca de catifea și părea că n-are nevoie să fie mânată de Danielle, ca să se îndrepte spre oază. Oricum, era destul de obișnuită cu un călăreț, ca să răspundă atingerii ușoare a Daniellei, pe crupă, iar animalul fu condus în galop, pe drumul de nisip. Nimeni nu va fi încântat că ea a reușit să scape cu iapa. Pentru o clipă, își imagină reacția lui Jourdan la aflarea dispariției ei, dar își aduse aminte că atunci va fi ajuns în siguranță, în afara țării. Mergea să-i ceară permisiunea Sheikhăi, să se întoarcă acasă. Grăbind iapa să meargă înainte, Danielle nu ținu seama de gândul că era o nebunie ceea ce făcea și că probabil, cu timpul, Jourdan va veni după ea. De ce-ar face-o ? Cu tot sângele lui francez, era un bărbat al Orientului, crescut în legea disprețului pentru femei... Căsătoria cu un asemenea bărbat, o va distruge cu timpul.

Oaza era pustie. Danielle se așteptase să găsească sub umbra palmierilor câțiva oameni uluiți și cercetă nesigură drumul, întrebându-se dacă o luase pe cel bun.

Iapa deveni dintr-odată neliniștită, refuzând să se miște. Danielle încercă să o îndemne la drum, dar iapa nu se urni, ciulind urechile.

– Ce vrei ? – o întrebă Danielle, după câteva minute. N-avea să se lase învinsă de un animal !

Până la urmă, va face iapa să se urnească. Pierduse timp prețios privind urmele de pe nisip și i se părea că soarele se mișcă prea repede pe cer. În curând va cădea noaptea și va rămâne singură în vastitatea deșertului. Simți cum panica îi strânge gâtul și, ca și cum iapa i-ar fi ghicit gândurile, se apropie de ea și începu să bată cu copita în pământ.

Întunericul se lăsa iute, întinzând catifeaua nopții cu stele scânteietoare. Danielle își freca mâinile de frig, cu gândul că ar fi trebuit să-și ia ceva cu care să se protejeze, dar se aștepta se să dea de urma unui sat dacă nu a orașului. Se uită la ceas și realiză că era în șa de mai bine de patru ore. Nu era de mirare, că o dureau mijlocul și coapsele.

Întunericul acoperi împrejurimile ; escapada ei începea s-o sperie, frica cuprinzând-o odată cu frigul nopții.

Chiar și iapa părea nesigură pe ea. Speranțele Daniellei dispărură, ca lumina zilei. Planul escapadei sale nu fusese decât rezultatul unui impuls de moment – pricepea acum – astfel că se afla singură în deșert, fără să știe unde era și nici încotro se îndrepta. Îi reveniră prea târziu în memorie povestirile tatălui ei vitreg despre călătorii fără griji ai acestor me-

leaguri lipsite de ospitalitate, în timp ce se ținea cu mâna de mijloc și o cuprinsese frica. Un vânt rece se stârni din senin făcând-o să tremure, iapa își ciuli urechile și Danielle începu să plângă. Fusese proastă și acționase fără să gândească, și din aceste motive puteau să moară aici și ea și iapa, în această vastă sălbăticie, unde doar vulturul putea supraviețui nestingherit.

Iapa se împiedică aproape aruncând-o pe Danielle din șa, hățurile scăpate din mâinile înțepenite fură apucate cu disperare de Danielle care se ruga să nu cadă din șa. Până la urmă, iapa era însoțitorul ei. În inima ei, Danielle știa că era o singură persoană cu care ar fi vrut să împartă această situație ; un bărbat care ar putea să-i alunge frica cu prezența lui și frigul cu căldura trupului său. Un suspin adânc o cutremură. Ce ciudat era, că dorea prezența bărbatului care i-ar fi putut alunga frica și necazul, și era aceeași persoană care-o făcuse să fugă de el în deșert, era soțul ei.

Iapa își ciuli urechile și se opri o clipă. Nu conta cât încerca Danielle să vadă prin întuneric ce o oprise, căci nu vedea nimic. Gândul la șerpii și scorpionii care mișunau nevăzuți pe pământ, îi atinse spinarea cu degete de gheață și, când avea de gând să descalece și să conducă iapa, Danielle simți că aceasta se mișcă, nesigură la început, apoi mai grăbită,

ghidată parcă de o voce imperceptibilă pentru urechea umană. Danielle abandonă lupta cu iapa, lăsând-o să meargă singură. N-avea nici o idee unde mergeau ; de fapt, n-avea nici o idee unde erau și în ce direcție merseseră. Deasupra, luna strălucea rece, o lună subțire, argintând peisajul și transformând nisipurile într-un nesfârșit ocean vălurit. Extenuată, Danielle abia se mai putea ține în șa. Ceasul i se oprise, dar era sigură, călătorea de multe ore. Pentru prima dată lăsă gândurile să-i zboare spre castel și spre reacția celor de-acolo, la dispariția ei. Au întrebat grăjdarul, bineînțeles, dar tot ce le-ar fi putut spune, ar fi fost că ea a vrut să meargă în oază. Își aduse aminte prea târziu de organizarea căutării băietelului care se pierduse, dar Jourdan nu era la castel, ca să organizeze căutarea ei. Să-i fi trimis administratorul vreun mesaj ? Danielle se cutremură, când își imagină reacția lui la această veste. I-ar păsa ? De ce ? — se întrebă ea. Nu era decât o căsătorie bazată pe necesitate. Dacă ea ar muri, tatăl ei vitreg n-ar putea să-l învinovățească pe Jourdan ; pe deasupra, nici nu era la castel când ea plecase.

O teamă mai rece puse stăpânire pe inima Danielle ; o imaginație sălbatcă o făcu să-și piardă rațiunea și să fie foarte convinsă că soțul ei nu numai că nu avea să organizeze căutarea ei, ci va fi mai mulțumit s-o lase în voia faptelor sale.

Combinația între stările nervoase și mersul iepei, o făcu pe Danielle să ajungă într-o situație limită, între somn și trezie. Cu ochii închiși, deși conștientă, părea că intrase într-o lume de vis în care starea ei fizică și cea psihică, se mai amelioraseră.

Când oaza apăru în fața ei, i se închiseră pleopele, iar trupu-i delicat alunecă în față, pe gâtul iepei. Animalul ezită sforăind ușor și arcuindu-și gâtul, ca și cum ar fi vrut să atragă atenția călărăței sale asupra împrejurimilor. Neprimind nici un răspuns, se mișcă înainte, mărunțind delicat drumul de nisip.

Cum putea subconștientul să-i releve prezența unei alte umbre, într-un asemenea întuneric, Danielle nu era sigură. O clipă ochii ei fură închiși, în următoarele îi ținu deschiși, simțurile ei avertizând-o de un pericol. Hățurile iepei atârnau în nisip, dar printr-o minune, nu călcase pe ele. Se aplecă în față să bată cu palma gâtul mătăsos al iepei în timp ce scruta întunericul, în căutarea prezenței care-o trezise. Nu putea vedea nimic, dar știa, că ea și iapa nu erau singure. Iapa călca vioaie pe nisip, cu trupul încordat, ca în așteptarea unei comenzi. Spaima-i uscă gura. Descălecă și suspină uimită, recunoscând împrejurimile. Erau în oază, aproape de castel. Dacă n-ar fi fost atât de convinsă unde erau și atât de alarmată de prezența străinului care-o pândea din umbră, probabil ar fi țipat – de propria prostie și de fap-

tul că ea și iapa se rătăciseră – dar găsi puterea să-și îndrepte spatele și țipă ascuțit :

– Cine-i acolo ?

Silueta care ieși din umbră era îmbrăcată în costum de călărie, pantalonii de culoare închisă fluturându-i în briza rece. Iapa se duse imediat la el.

Înțelese deîndată și suspină când îi văzu și recunoscu silueta. Nu era de mirare că iapa se dusese atât de grăbită la el ! Iapa sforăia fericită, cu plăcere, cu urechile ciulite, mirosind bărbatul care-o mângâia, căutând asiduu o mică tratație.

– Jourdan, am crezut că erai plecat. Cum...

În clipa în care rostise cuvintele, își dădu seama cât de nebunești erau. Cu siguranță și Jourdan gândea la fel. Ea-i putu vedea linia îngustă a buzelor, scânteierea rece a ochilor lui când se ațintiră asupra figurii ei palide și murdare, extenuate și cu urme de lacrimi, pentru ca apoi să privească iapa.

– Cum te-am găsit ? Figura lui era rece și plină de reproș. Am avut încredere în faptul că Zara are simțul pe care tu l-ai pierdut. Simțul apei a adus-o aici, înapoi. Este un instinct fără de care animalele mor repede și în suferință, în deșert – adăugă el scurt. Așa va fi viața noastră, împreună, mignonne ? De fiecare dată când voi întoarce spatele, vei încerca să-mi scapi ?

– Nu sunt proprietatea ta – obiectă Danielle, obosită. Tu ai mințit și ai înșelat, forțân-

a-ți asigura ție și Qu' Har-ului, viitorul. Eu te doream prea mult, așa că nu l-am descurajat. Mi-au spus, că odată ce vei fi măritată cu mine, aș putea să-ți fac curte, să te învăț să mă iubești și tu, dar când mi-a spus Hassan că ai refuzat să auzi de căsătoria cu mine pentru că-l vroiai pe Sancerre, cred că am cam înnebunit. Când am aflat de la Hassan că erai în Qu'Har, am plecat imediat de la Paris. Sheikha știa ce simțeam ; ea m-a ajutat... Te vroiam, Danielle și, ca un orb nebun, am crezut că voi putea să te învăț să mă iubești și tu. Chiar dacă ți-am furat dreptul de a-ți alege dragostea, unde doreai. Nu pot să spun că ți-am aprobat alegerea.

— Nu poți ? O delicioasă senzație de bucurie o cuprinse pe Danielle. Era sigură că visa. Nu putea Jourdan să admită c-o iubește și încă de când ea era doar un copil. Nu putea fi Jourdan, cel care privea atât de buimăcit și de implorator, în loc să fie arogant. Nu putea fi el, cel pe care-l cunoștea, creatura aceasta cu comportament de lord.

— Nu te juca cu mine — spuse el aspru. O, nu te învinovățesc că vrei să te răzbuni... Catherine mi-a spus că o vei face ; mi-a spus cum ai plănuit cu Philippe, să fugiți...

Ce deștepți, Philippe și sora lui — se gândi Danielle, tot sucind și răsucind faptele, până când ea și Jourdan s-au convins că minciunile lor erau adevărul.

— Catherine mi-a spus că vroiai să vă căsătoriți — spuse ea ușor, nefiind încă convinsă că nu visa.

Cu fața crispată, Jourdan făcu un gest arogant de dezgust.

— Niciodată — răspunse el scurt, mișcându-se brusc. Acum, unde-ți sunt pastilele de dormit ? E miezul nopții și nu e ora potrivită pentru făcut confidențe, Danielle, pentru că inevitabil, când se trezesc sentimentele, se întâmplă și alte lucruri... lucruri care adesea, sunt regretate în zori și, dacă nu sunt un animal guvernat de instincte josnice, nu sunt nici un sfânt.

— Și chiar mă iubești ? — întrebă Danielle, abia auzit.

— Da, naiba să te ia ! — izbucni Jourdan. Acum, du-te dracului de aici, înainte de a-mi uita hotărârea și de a te lua cu mine în pat !

Era cu spatele la ea, dar Danielle nu făcu nici o mișcare să plece sau să-și ia pastilele de dormit și simți tensiunea cuprinzându-i trupul, în timp ce el aștepta ca ea să plece.

— Danielle. Era mai mult un geamăt, decât un ordin. Te previn pentru ultima dată — spuse el ascuțit — pleacă acum sau suportă consecințele.

Când ea rămase pe loc el se apropie de ea vorbindu-i șoptit, cu voce răgușită.

— Fie — mormăi el, îmbrățișând-o — dar de ce ? Ca o pedeapsă ? Sau poate pentru că inima ta bună, vrea să-mi lase până la urmă o dulce amintire ?

du-mă la o căsătorie pe care n-am dorit-o. Poți să mă învinovățești, că vreau să scap ?

— De ce și la ce ? — o întrebă Jourdan, liniștit. Poți să-mi spui cinstit, că n-au fost momente în căsnicia noastră, care ți-au făcut plăcere mai mare decât orice ai cunoscut înainte ?

Expresia Daniellei o trăda. Figura ei se înroși în întuneric. Jourdan îi cunoștea toate punctele vulnerabile și știa să facă uz de ele. N-avea sens să-i spună că-l ura, în fața faptei care-i făcuse să fie împreună și, pentru prima dată, se purtă ca o fată arabă, care acceptă senină, având abilitatea să zâmbească și să vorbească calm.

— Este voia lui Allah.

— Vino, ai să adormi în picioare — spuse Jourdan brusc, luând-o de braț cu o mână și hățurile iepei cu cealaltă mână.

Danielle se așteptă să fie dusă la un Land Rover sau o mașină în care ceilalți ar aștepta, dar, spre surprinderea ei, Jourdan o conduse la un pâlc de palmieri, unde aștepta armăsarul lui. Iapa i se alătură bucuroasă.

— Zara nu-i ca tine — spuse el, amuzat. Vezi cu câtă plăcere își salută armăsarul. N-ai nici un cuvânt de recunoștință pentru mine, Danielle, că te-am salvat din deșert ?

— Nu mă pierdusem — răspunse cu amărăciune Danielle. Ai spus-o și tu. Presupun că te-ai amuzat copios, imaginându-ți temerile mele, știind tot timpul că Zara mă va aduce înapoi, în oază.

— Și tu — spuse Jourdan dintr-odată uluit — te-ai gândit vreo clipă, la sentimentele celor rămași în urmă, Danielle ? Zenaide era înnebunită și la fel și băiatul care înșeuase iapa pentru tine. Pot să înțeleg cât te-ai bucurat la gândul că mă vei umili, dar pe Zenaide, dar pe băiat...

Privirea lui durea mai tare decât orice cuvânt, iar pentru o clipă, Danielle a fost tentată să-i spună că se înșela. Nu-i trecuse prin minte să-l umilească, doar că el va descoperi cât de nebună a fost, că s-a îndrăgostit de el.

— Ești extenuată — spuse el ferm. Zenaide are o inimă bună și m-a implorat să nu te pedepsesc pentru nebunia ta. Înainte ca Danielle să poată obiecta împotriva cuvintelor pe care le folosise, el adăugă blând : de fapt, nu e nevoie, așa-i, Danielle ?

Tot ce a putut să facă, a fost să scuture negativ din cap. El avea dreptate. Încercarea de a se trezi în deșert și de a se rătăci, fusese o pedeapsă suficientă, iar această amintire îi va rămâne în memorie cât timp va păstra dragostea în inimă.

— Nu poți călări înapoi la castel, în noaptea asta — o anunță Jourdan brusc. Vom rămâne aici, în oază și absența noastră va servi drept dublu exemplu. Vă va da șansa și ție și Zarei, să vă regăsiți forțele și-i va face pe servitorii mei să creadă că te-am pedepsit, așa cum cred ei că un bărbat trebuie să-și pedepsească ne-

vasta. Când Danielle îl privi perplexă, el adăugă răutăcios : cu siguranţă, ai auzit zicala, mignonne. „O femeie, un măgar şi un nuc, cu cât îi baţi, cu atât vor fi mai buni." Când Danielle se trase înapoi, el râse aspru.

– Nu te teme. Niciodată n-am ridicat de furie, mâna asupra unei femei, deşi niciuna nu m-a provocat, cum ai făcut-o tu. Nu m-aş putea numi bărbat, dacă aş face asta acum.

– Între un bărbat şi o femeie, sunt alte mijloace de-a pedepsi – spuse Danielle, pe nerăsuflate, gândindu-se la dulce-amara agonie a atingerii lui, dar el o auzi şi o apucă de mâini, întorcând-o în loc, încât să-i poată vedea furia care i se întipărise pe faţă.

Ceva în expresia ei, îl făcu să-i dea drumul şi să se întoarcă pentru a îngriji iapa.

Un sac îngust de dormit fusese aruncat pe nisip sub palmieri şi Danielle îl privi absentă, în timp ce Jourdan era ocupat.

„Da, regret că va trebui să-l împărţim" – se gândi ea. Nu se dusese cu gândul atât de departe, la scopul acestui sac de dormit pentru o singură persoană, dar acum o cuprinsese teama. Cum va putea oare îndura o noapte întreagă, intimitatea cu Jourdan, fără să-şi trădeze sentimentele ?

– N-am putea să ne întoarcem la castel ? – sugeră ea. Sunt doar câţiva kilometri. Totuşi – adăugă ea repede, văzându-i expresia – vreau să fac o baie... sunt plină de nisip şi...

– Dacă doar o baie vrei, putem aranja asta – spuse Jourdan firesc, îndreptându-se spre mijlocul oazei. N-ai de ce să te temi, suntem singuri aici.

Nu realiza, că de asta se temea ? – se gândi Danielle, umezindu-şi buzele cu vârful limbii, surprinsă de privirea cu care o fixa el.

– N-are importanţă – începu ea cu voce slabă. Dar Jourdan nu voia să abandoneze subiectul.

– Ce motiv ai, să te temi ? – tună el. Doar nu eşti atât de naivă să-ţi închipui că văzându-te goală, este destul ca să mă pierd cu firea ? Dacă aşa crezi, mai ai multe de învăţat despre bărbaţi, mignonne. Nimic nu distruge dorinţa atât de repede şi de uşor, ca un partener refractar.

Danielle se îmbujoră şi se întoarse într-o parte. Nu era nevoie să amintească faptul că făcuse dragoste cu ea doar ca să fie sigur că mariajul lor nu va putea fi desfăcut – era deja conştientă de asta, la fel de conştientă ca acum – că doar privindu-i silueta înaltă şi musculoasă, era suficient ca inima să-i bată de dorinţă, să i se înmoaie picioarele, iar respiraţia să-i devină sacadată.

– Ai să vezi, că oaza e caldă – continuă Jourdan liniştit. Şi eu aveam intenţia să înot, aşa că pot să-ţi dau un prosop.

Înot ! Danielle privi pe furiş trupul puternic al soţului ei, ascunzându-şi ochii sub genele dese când simţi întorcându-se privirea lui.

Oare vine des în oază, să înoate în apele ei liniștite ?

– Nu-ți face griji – glumi el. Nu-mi voi impune prezența nedorită, de altfel, în alte circumstanțe, nimic nu poate fi mai plăcut decât să te afli în apă, fără haine, urmat de plăcerea de a face dragoste sub stele, doar cu deșertul ca martor al scurtei comuniuni a cărnii, prin care ființa umană poate atinge raiul pe pământ.

Cutremurată de cuvintele lui, Danielle privi departe, în oază, scuturându-se de nisip cu o grimasă slabă. Ea se grăbi apoi să se spele, bucurându-se de atingerea mătăsoasă a apei pe piele. Jourdan se întorsese și era ocupat să aprindă un foc de vreascuri, pe care le adunase probabil, în timp ce așteptase ca Zara să o aducă în oază.

Parcă citindu-i gândurile, el spuse scurt :

– E mai înțelept să te aștept să vii, decât să te caut. Deșertul e un spațiu vast, Danielle și știam că mai devreme sau mai târziu vei obosi și că Zara te va aduce aici. El privi spre foc. Puțin cam primitiv poate, dar se crease un pic de confort. Chiar și în deșert, oamenii au nevoie de căldura reconfortantă a focului. Când vei termina cu înotul, vom mânca proviziile date de Zenaide și vom bea cafea. Am un termos plin. Ca băiat am petrecut multe nopți în oază și în alte părți, mai puțin confortabile. Unchiul meu – tatăl tău vitreg – era înțelept în a nu

da prea mult și, pe perioada vacanțelor pe care le petreceam departe de școala publică engleză care era foarte scumpă, hălăduiam prin deșert cu oamenii triburilor noastre, învățând de la ei ceea ce nici o școală nu mă putea învăța vreodată. La început, mă bucuram ca un copil de toate lucrurile astea, dar crescând, am depășit libertatea vieții nomade și am înțeles sărăcia și pericolele mereu prezente ale acestei vieți ; unchiul meu a înțeles perfect că triburile din deșert sunt o parte din Qu'Har, cum sunt cei bogați în țiței și tehnologie modernă – ba mai mult poate, pentru că ei nu cer de la viață decât dreptul de a o trăi. Banii, pozițiile, posesiunile, toate astea le plătesc cu libertatea.

Fusese cel mai lung discurs pe care i-l ținuse, iar Danielle se întrebă, dacă el îi invidia pe cei din triburi pentru viața lor lipsită de responsabilitățile pe care ea știa că le avea el.

Ascultând-o pe Zenaide, ea aflase mai multe decât știuse înainte. Fără Jourdan, care să-și conducă țara și să-și cheltuiască averea cu înțelepciune, totul s-ar fi transformat în fărâme. astfel că nu s-a mai întrebat de ce a fost silită la această căsătorie ; nu văzuse până atunci, că pentru el era o necesitate. Poate, dacă ar fi fost în stare să-și exteriorizeze sentimentele. s-ar fi simțit mai ușurată, pentru că el nu era un bărbat rău cu tot dinadinsul – acum era sigură de asta – iar când îi va explica tatălui ei vitreg, desigur și el va vedea necesitatea a-

cestei căsătorii, fără să-l învinuiască pe Jourdan. Poate mâine, va găsi curajul de-a se apropia de el, dar în seara asta era prea obosită, prea conștientă de fiecare detaliu masculin și de dorința ei arzătoare de-a fi posedată și strânsă în brațe de el mereu, pentru totdeauna.

Danielle își dădu seama de nebunia gândurilor ei. Se opri de două ori în drum spre oază, dar Jourdan era încă ocupat cu focul și nu se întoarse. Când își scoase hainele, acestea erau pline de nisip și le scutură cât putu de bine, înainte de a-și scoate și bikinii și de a alerga în apă.

Era caldă, așa cum îi spusese Jourdan și se delectă în mângâierea apei pe piele, întorcându-se pe spate și privind stelele nopții.

Mâine va fi nevoită să facă față lipsei de dragoste a lui Jourdan pentru ea, dar în seara asta, cu siguranță, nu va fi nici o supărare să ceară puțină... Prima dată când simți zgârietura pe umăr, crezu că e Jourdan care-și călcase cuvântul și venise și el, dar când se întoarse leneșă, nu era nimeni acolo, însă senzația de zgârietură ușoară continuă, de data asta pe picioare și coapse. I se încreți pielea de frică și țipătul ei sfâșie liniștea nopții. Când Jourdan ajunse la ea, intrase în panică, pentru că oriunde ar fi înotat, obiectul — indiferent ce era — continua s-o atingă.

Chiar și când Jourdan o ajunse prinzând-o de mâini, era atât de panicată încât îi trebuiră câteva secunde bune pentru a-i spune ce se întâmplase.

— Fă pluta — îi ordonă el, clipocind apa cu mâinile, în jurul trupului ei. Danielle simți că ceva se mișcă și trase din nou un țipăt.

— Nu te speria, este o buruiană, asta-i tot — îi spuse el, arătându-i verdeața. Probabil s-a răsucit pe tine când înotai.

Danielle se necăji : atâta agitație, pentru o buruiană !

— Îmi pare rău — spuse ea cu voce gâtuită, încercând să se îndepărteze de brațul lui Jourdan, dar spre surprinderea ei, el n-o lăsă, întorcând-o peste el în apă și plutind amândoi.

— Chiar îți pare ? — întrebă el iute. Poate că după câte toate, căsătoria asta e voia lui Allah și nu doar rezultatul manipulărilor, mele, de-asta nu pot să neg că Allah nu pierde nici o ocazie să mă facă conștient de perfecțiunea trupului tău și parcă niciodată mai tare ca acum, mignonne, când strălucește în lumina lunii și când îl simt tremurând lipit de al meu, așa cum și tu ești conștientă de răspunsul meu.

Danielle simțea — și asta era ceea ce o făcea să tremure — trupul său flexibil devenind dintr-odată doritor, mulându-se pe contururile tari ale lui Jourdan, ușorul ei suspin pierzându-se, când brațele lui se strânseră în jurul ei.

iar buzele lui le despărțiră pe ale ei, într-un sărut leneș. Timpul părea că se oprise. Danielle nu era conștientă de mișcările lor, ci doar de ale lui Jourdan. Când simți nisipul sub picioare a fost ca un șoc scurt, dar el o ridicase deja în brațe și o purta spre focul care încă ardea. Pe pielea lui erau picături de apă, iar când o lăsă jos, Danielle, fără rușine, își plimbă privirea pe liniile sculpturale ale trupului lui, cu respirația întretăiată de emoție. Amestecul de Est și Vest, produsese un bărbat foarte aproape de perfecțiunea statuilor Greciei Antice : umeri lați, șolduri înguste și abdomen plat, cu picături de apă pe părul de pe piept.

Bărbăția lui frecându-se cu vigoare de pielea ei, când el o lăsă jos, vraja care-o cuprinsese pe ea îl învălui și pe el. Danielle simți tensiunea emanată de Jourdan și-i auzi respirația reținută, înainte de a o lăsa să alunece de-a lungul trupului său până când ea atinse nisipul cu vârfurile picioarelor ; brațele lui o strânseră când el își plecă fața și, cu buzele, începu să-i exploreze fața începând de la tâmple, până când ochii ei rugători îl făcură să-i posede dulceața gurii întredeschise, pierzându-și rațiunea care-o îndemna să-i întoarcă spatele, atât lui cât și celor câteva ore de dulce-amară fericire care ar fi putut urma.

Atingerea buzelor lui Jourdan înlătură ultimele ei rezerve, iar Danielle îi răspunse printr-un abandon pasionat ce părea să găsească

un adânc ecou în el. Îi șopti ceva în franțuzește când o întinse jos, căldura trupului lui înfierbântând-o când el închise sacul de dormit în jurul lor, înainte de a-și pune mâinile pe trupul ei, iar Danielle se lăsă în voia plăcerii provocate de atingerea mătăsoasă a mâinilor lui, fără să mai gândească.

Fervoarea gemetelor ei de plăcere își găsiră ecou în respirația lui întretăiată. Palmele lui îi cuprinseră sânii, savurând pasioncta lor înmugurire sub ele, iar Danielle, nu trebui să-l încurajeze să-și culce capul între ei, în timp ce degetele ei îi mângâiau solizii mușchi ai spatelui, el gustând mai întâi unul, apoi celălalt sfârc.

Cuvintele șoptite de el aveau puțină însemnătate pentru ea, graba lor fiind comunicată de posesia tremurătoare a sânilor ei.

Buzele ei alunecau pe pielea lui, fiindu-i delicat agățată de umeri. Trupul ei acut sensibilizat, simți frecarea mătăsoasă a părului de pe trupul lui când mâinile lui îi cuprinseră talia trăgând-o spre el, coapsele ei presându-se de vigoarea de netăgăduit a trupului lui.

Îi luă mâinile de pe pieptul lui și le întoarse cu palmele în sus, depunându-și în ele sărutul și le apropie din nou de trupul lui, iar prin mângâierile ei senzuale, Danielle constată cu plăcere că și cel mai puternic bărbat poate deveni slab, sub mângâierile unei femei.

Gemetele lui răgușite o excitară, carnea ei părând să țipe și să se topească sub buzele lui, iar când el îi desfăcu coapsele și alunecă între ele, Danielle îi primi posesia cu o dorință ce părea să-i incite lui, cele mai adânci pasiuni. Suspinul țipătului ei a fost strivit când brațele lui se strânseră dându-i ocazia să simtă gustul sărat al pielii lui umede. Apoi gura lui se află pe a ei, iar ei nu-i mai păsa că el nu era gentil și nici nu vroia să fie, atâta timp cât dorința ei voia s-o întâlnească pe a lui. Atinseră împreună apogeul într-o explozie de plăcere care-o lăsă tremurând în brațele lui Jourdan ce nu mai contenea s-o dezmierde cu sărutări, trupul ei topindu-se lângă al lui.

– Atâta pasiune sub o aparență atât de rece – murmură Jourdan în părul ei, degetele lui acoperindu-i gura când ea începu să vorbească. Nu, nu-mi spune că n-ai simțit nimic și că mă urăști, Danielle. Amândoi știm că ai minți. Fii cinstită și admite plăcerea pe care trupurile noastre și-au oferit-o unul celuilalt. Cu toată constituția ta delicată, ai o senzualitate pe care n-am întâlnit-o niciodată, la nici o altă femeie. Mâinile lui coborâră pe trupul ei relaxat, până la coapsele ei pe care întârziară calde, iar Danielle știu fără ca el să-i spună, că dorința lui pentru ea nu fusese satisfăcută. Ceva elementar din lăuntrul ei, o făcu să-i răspundă și să se lipească senzual de el, blocând în memorie ceea ce tocmai i se

spusese. O caracterizase senzuală, iar cuvintele lui o jigniră. Chiar credea într-adevăr, că era genul de femeie care se putea abandona pasiunii, doar de dragul pasiunii ? Nu putea intui ce simte ea pentru el, sau pentru că el se lăsa condus doar de dorință, credea că și ea era împinsă doar de dorință ?

Încercă să nu se mai gândească, dar Jourdan o trăgea deja spre el, șoptindu-i în părul în care-și cufundase degetele, trăgându-i capul în jos, pe spate. Când făcuseră dragoste, sacul de dormit se desfăcuse, iar acum, trupul Daniellei, argintat de lumina lunii, nu mai era rece, ci încălzit de dorința lui Jourdan, carnea ei înfierbântându-se încă o dată, în timp ce gura lui parcurgea senzual strălucirile lunii de pe trupul ei.

– Vezi ce-mi faci, mignonne – mormăi el câteva minute mai târziu lipind-o de el ca să-i simtă pătimașa tremurare a trupului. Haide să uităm în noaptea asta de ce suntem împreună și să ne amintim doar dulceața pe care trupurile noastre și-o oferă.

Simțindu-l lângă ea, slăbiciunea și dragostea care-i umplea inima, o făcură să-și piardă autocontrolul și să se abandoneze în brațele lui, spunându-și, că indiferent ce-i va oferi viitorul, cel puțin va avea asta !

PARIUL – ANNA HUDSON

(Ed. ALCRIS – colecția „ROMANTIC" nr. 47)

O talentată și independentă artistă, Elisabeth Sheffield, designer de bijuterii, vine la Gems Unlimited în căutarea unei slujbe. Jared Mc Knight o ia drept „femeie de stradă". Hotărâtă să-i dea o lecție pe care să n-o uite niciodată, Elisabeth face un pariu cu el... cel mai ciudat pariu din tânăra ei viață.

DANSUL PLOII – KATE PROCTOR

(Ed. ALCRIS – colecția „EL și EA" nr. 54)

Așadar căzuse într-o capcană ! Fusese trădată de omul pe care-l iubise cu atâta patimă.

După îndelungi interogatorii, Valerie este scoasă din cauză și eliberată.

Întoarsă în Anglia este nevoită să suporte explicațiile oferite de Morrant. Acestea avură darul să scoată la iveală faptul că amândoi, avuseseră partea lor de vină. Îl va putea ierta vreodată, Valerie ? Aceasta era întrebarea care-l măcina pe Franck Morrant.

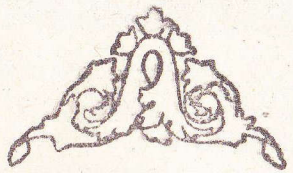

CAPITOLUL 10

Când se trezi, Danielle era în brațele lui Jourdan. Ochii lui se deschiseră, înainte ca ea să se îndepărteze și pentru o clipă, a fost sigură că el știa că îl iubește.

– Aseară a fost adevăratul început al căsniciei noastre – îi spuse el cu voce aspră. N-ai să mai fugi, chérie.

În inima ei Danielle înțelesese că nu va mai dori să fugă. Jourdan era soțul ei și o dorea, deci va trebui să învețe să se mulțumească cu asta. Însemna mai mult decât aveau, cea mai mare parte dintre femei.

– Vino, trebuie să ne întoarcem la castel înainte ca oamenii mei să pornească să ne caute și să descopere felul în care mi-am pedepsit mireasa rătăcitoare. Mă tem, că dacă se va întâmpla așa, nu mă vor mai considera persoana potrivită pentru a-i conduce și te vor condamna că m-ai subjugat cu frumusețea ta. Și nu vor fi departe de adevăr.

Înainte ca Danielle să apuce să-i răspundă el plecă, îndreptându-se spre oază, în lumina soarelui care-i aurea pielea bronzată.

Se întoarse o jumătate de oră mai târziu și se ghemui lângă Danielle care stătea întinsă încă, în sacul de dormit.

— Ridică-te, femeie — îi spuse el ferm. Felul cum stai acolo e prea tentant, doar dacă nu vrei cumva, să vin și eu lângă tine — adăugă el, zeflemist.

Inima ei bătu mai repede și se ridică din sacul de dormit, întrebându-se care ar fi fost reacția lui dacă ea ar fi rămas acolo unde era. Își aminti cu plăcere cum făcuseră dragoste, dar Jourdan îi întorsese deja spatele, ocupat să împrăștie urmele focului de peste noapte.

Când Danielle se întoarse din oază, el îi turnă o ceașcă de cafea din termosul pe care-l adusese și băură în tăcere, tensiunile pe care ea le trăise de la căsătorie, topindu-se în căldura soarelui din zori și în plăcerea companiei soțului său.

Scurtul interludiu se termină prea repede. Jourdan se ridică și se îndreptă spre cai. Danielle îi auzi întâmpinându-l cu sforăieli de plăcere și înțelese că el era pivotul în jurul căruia se învârtea viața de la castel, așa cum era și cel al existenței înseși.

La întoarcere spre castel, parcurseră drumul fără grabă, Jourdan arătându-i diverse puncte de reper ale locurilor, folosite pe vechiul drum al mătăsii de caravanele care făceau legătura între China și Persia. Era un

profesor învățat și antrenant, iar Danielle îl asculta cu aviditate, regretând faptul că timpul petrecut împreună, se sfârșea. Ostilitatea care existase între ei părea că se consumase în dogoarea pasiunii, iar prietenia pe care o dovedeau acum unul față de celălalt, era de preferat urii și indiferenței care-i stăpâniseră mai înainte. Când ajunseră aproape de castel, Danielle simți cum se evaporă fragila-i fericire. Jourdan era un bărbat cu multe și importante responsabilități, iar ea, ca soție a unui proeminent bărbat arab, trebuia să ocupe un loc secund în viața lui. Pentru o clipă, Danielle își dori să poată opri în loc timpul ; să poată fi mereu ca în dimineața asta, să nu fie niciodată nevoie de îndatoriri și responsabilități care să se interpună între ei. Înțelegea că se purtase ca un copil, când Zara, simțindu-i rezistența, își încetini pașii, iar Jourdan trebui să se oprească și să le aștepte să-l ajungă din urmă.

Și armăsarul și stăpânul, arătară considerație pentru femeile lor — înțelese Danielle — căci fără ea și Zara, ca povară, ei ar fi alergat liberi peste nisipuri.

Castelul întindea umbre lungi pe nisip ; iar inima ei căzu repede în adâncă suferință, ea ștergându-și grăbită lacrimile. Noaptea trecută, dormise pentru prima dată în brațele soțului ei ; dar odată absorbit de îndatoririle vieții, ea-l va vedea doar în vizite ocazionale în

camera și în patul ei, când el își va aminti de existența ei.

Gânduri multe și întunecate continuară să-i vină în minte, până când ajunseră lângă castel. Cu siguranță, cineva-i văzuse, pentru că porțile masive se deschiseră la apropierea lor. În curte, Danielle văzu parcat un Land Rover prăfuit. Jourdan se încruntă și păru că îi împărtășește gândurile disperate. Vraja pe care-o trăiseră împreună în deșert, nu era destul de puternică să-i unească. Decisă a nu-l lăsa să-i vadă durerea din priviri, Danielle pătrunse în curte cu un zâmbet forțat pe față și cu o durere în inimă. O văzu pe Zenaide grăbindu-se să o întâmpine și se simți vinovată față de ea pentru că o uitase, când mâini bărbătești o apucară și o cobrâră din șa și auzi vocea familiară și complet neașteptată a lui Philippe Sancerre, murmurând răgușit :

– Danielle, petite, ce înseamnă toate câte le-am auzit, despre căsătoria ta cu Jourdan ? Doar nu ești atât de bleagă, micuțo ! Dacă voiai un soț, ai fi putut să mă aștepți pe mine.

În timp ce Danielle încerca să-și ordoneze gândurile, Philippe o sărută apăsat pe buze, privind-o diabolic, vreme în care Jourdan se îndrepta spre ei, cu privirea rece.

– Privilegiul unui vechi prieten, mon ami – îi spuse el vesel lui Jourdan – și cred că nu sunt de invidiat, doar ai furat un asemenea giuvaer, chiar de sub nasul meu !

Cuvintele fuseseră spuse destul de ușor, dar Danielle simțea că sub ele, Philippe ascundea invidie. Jourdan o privi cu reproș, ceea ce o făcu să-și dorească să fie cu el înapoi, în deșert. Philippe nu însemna nimic pentru ea, îi venea să plângă. El era singurul bărbat care-i putea stăpâni inima, dar Jourdan se întorsese deja și Philippe îi apucă brațul foarte strâns, trăgând-o după el.

După ce șopti câteva instrucțiuni administratorului, Jourdan se întoarse spre Philippe, continuând să-l privească rece.

– Cărui fapt datorăm onoarea acestei vizite, Philippe ? – îl întrebă el sardonic. Din câte-mi amintesc, nu ești un iubitor al deșertului.

– Al deșertului, nu – încuviință Philippe, adăugând impertinent – dar al frumoasei tale soții... asta-i altceva.

Obrajii Daniellei erau în flăcări. Ea-i aruncă lui Jourdan o privire, întrebându-se cum va reacționa la clara aluzie a lui Philippe, că au fost îndrăgostiți. Figura lui era impenetrabilă.

– Oricum n-a fost dorința mea, de-a veni în Qu'Har – continuă Philippe. Catherine a făcut propunerea. Pare să creadă că nu-ți va fi neplăcută prezența ei. Bineînțeles, atunci nu știam nimic de căsătoria ta – adăugă el, privind pe furiș la Danielle. O decizie bruscă, bănuiesc, ma petite ? Sau ai cedat până la urmă presiunilor părintești ? Tatăl tău vitreg

poate să fie foarte convingător, știu. Ești un bărbat fericit, Jourdan – mai spuse el, părând să nu observe tăcerea dezaprobatoare a celuilalt. O soție bogată și frumoasă... Unchiul tău alege bine pentru tine.

Philippe luă mâna Daniellei într-a lui, gest mult prea intim pentru relația lor, dar îi apucase prea strâns degetele pentru ca ea să le mai poată retrage.

– Biata micuță – murmură el cu voce blândă, ca să nu fie auzit de urechile bărbatului care stătea atât de aproape. Vândută într-o căsătorie ca un sclav într-o piață! Acum mai mult ca niciodată, regret refuzul meu de gentleman, de a accepta ceea ce ai oferit cu atâta generozitate, ultima dată când ne-am întâlnit. Poate că dacă mi-aș fi ascultat mai mult sentimentele și mai puțin vocea prevederii care-mi amintea cât de mult îl respectă familia mea pe tatăl tău vitreg, aș fi fost acum soțul tău. Ah, uite că vine sora mea – zise el, înainte ca Danielle să aibă timp să nege insinuarea lui. Ea nu îndrăzni să-l privească pe Jourdan. Nu știa ce gândea el, dar nu se putea da decât o singură interpretare cuvintelor bine calculate ale lui Philippe. Nu avea importanță cât ar fi încercat să le șteargă, știa că niciodată nu va putea să-l convingă pe Jourdan, că n-a plănuit nicicând ca Philippe să fie iubitul ei, așa cum sugerase acesta. Deștept Philippe – se gândi ea, cu amărăciune. Fusese satisfăcut

să clameze că a fost iubitul ei. Jourdan nu l-a crezut, cu siguranță, dar Philippe a tras probabil propria concluzie despre felul cum se întorseseră împreună din oază, otrăvindu-i lui Jourdan sufletul împotriva ei, insinuând că înainte, ea fusese mai mult decât gata să-l accepte pe Philippe ca amant. Când el va adăuga asta la socoteala felului cum îi răspunsese ea când făcuseră dragoste, va crede că e o desfrânată senzuală, gata să ia plăcerea fizică, de oriunde ar găsi-o.

Împietrită de durere, Danielle se întoarse neajutorată spre Jourdan, apoi se întoarse înapoi, culoarea dispărându-i din obraji, când văzu silueta subțire strânsă în brațele lui, întinzându-se să fie sărutată.

– Catherine îl adoră pe Jourdan – îi spuse Philippe. Chiar, chérie, nu vei fi foarte apreciată în familia noastră când căsătoria ta va deveni cunoscută. Mama și Catherine, își puseseră mari speranțe în faptul că ea va deveni soția lui.

– Catherine? Danielle privi spre locul unde cealaltă fată se întreținea cu soțul ei, întinzându-i ispititor buzele, când, în fața tuturor, își petrecu brațele pe după gâtul lui. Dar sunt sigură, mama ta a spus despre Catherine că nu e pregătită pentru căsătorie... Danielle își strânse buzele când își aminti exact ceea ce spusese doamna Sancerre despre fiica ei. Cu siguranță, o astfel de fată nu se putea adapta la modul

arab de viață, așa cum ar fi trebuit să o facă dacă ar fi fost soția lui Jourdan.

— Nu era pregătită pentru o căsătorie oarecare — încuviință Philippe — dar căsătoria cu Jourdan, e cu totul altceva, nu-i așa, ma chérie ? Ochii lui întârziară pe figura îmbujorată a Daniellei. Sora lui îl împinsese s-o aducă în Qu'Har, cu promisiunea că dacă — după cum spera ea — vecinătatea ei îl va face pe Jourdan s-o ceară în căsătorie, nici Philippe nu va rămâne nerecompensat. Ca soție a lui Jourdan, va putea aranja ceva pentru el... Philippe era realist. Nu abandonase total gândul la căsătoria cu Danielle, dar asta ar fi fost pentru viitor, acum avea nevoie de bani. Datoriile făcute la jocurile de noroc îl presau. Jourdan, se presupunea că era logodit cu o fată aleasă de familia lui, dar Catherine putea fi foarte convingătoare și ar fi folosit orice metodă ca să-și atingă scopul.

Era nebună, dacă-și imagina că-i va fi ușor să ajungă până la patul lui Jourdan, convingându-l s-o ia de soție — îi spusese Philippe, dar Catherine nu se descurajase. Fratele ei uitase că familia lor era veche și mândră — îi reamintise ea — și erau mijloace prin care Jourdan putea fi forțat, la nevoie, să-și dea seama care-i sunt responsabilitățile. El făcuse delicat o pauză, alte explicații nemaifiind necesare. Fratele și sora se înțeleseseră unul pe altul perfect, iar Philippe știa de asemenea,

că dacă mama lor nu era pe deplin de acord cu metodele lui Catherine, le-ar fi ignorat tacit pentru a o ajuta pe fiica ei în ceea ce ar fi, înainte de toate, o căsătorie extrem de avantajoasă.

Când Philippe întrebase cum se va descurca sora lui cu restricțiile vieții din Qu'Har, Catherine râsese. N-avea de gând să trăiască într-un astfel de loc. Pe deasupra, Jourdan era pe jumătate francez. Vor locui la Paris, bineînțeles !

Philippe privi spre ea acum, buzele ei roșii părând să-l invite pe Jourdan, apoi se uită la figura palidă a Daniellei, interpretând corect expresia pe care-o zări. Deci micuța proastă, se îndrăgostise de arogantul ei soț ! Cu atât mai bine. Se știe, că cei îndrăgostiți fac mari sacrificii pentru persoana iubită. Începu să-și construiască în minte un plan. Poate, venind în Qu'Har, va obține mai mult decât plănuise inițial. Philippe îl privi pe Jourdan, amintindu-și anii de școală și resentimentul față de ceilalți, aerul său de superioritate. Ce plăcut i-ar fi, să-l lipsească pe Jourdan de mândria lui atât de evidentă. Sheikh Hassan însuși îi spusese de planurile de viitor pentru Danielle. Își iubea fiica vitregă până la obsesie aproape, iar gândul lui o găsea pe Danielle nu numai ca mijloc de răzbunare împotriva lui Jourdan, ci și ca o metodă de a-l face să nu-și mai do-

rească nimic, nicicând. Căsătoria lui Danielle cu Jourdan – care păruse la început a fi semnul sfârșitului tuturor dorințelor lui și ale surorii sale – putea, după toate, să se întoarcă în avantajul lor.

Zâmbind, o luă pe Danielle de braț și o conduse în fața lui Catherine și a lui Jourdan.

– Catherine e foarte îndrăgostită de soțul tău. De fapt... făcu el o pauză, părând nesigur dacă să continue sau nu, dar inima Daniellei era deja destul de îndurerată ca să poată asculta mai mult, însă cum stătea pe gânduri, Philippe luă tăcerea ei drept încurajare, continuând cu emfază : de fapt... și eu și părinții mei credem, că el îi împărtășește sentimentele, altfel nu i-ar fi permis să vină aici. Amândoi au arătat interes unul pentru altul, ultima dată când Jourdan a fost la Paris. Nu s-a prea apropiat de tata, dar Catherine n-a mai avut nici o îndoială până la urmă și când el ne-a invitat să-l vizităm aici...

– Jourdan v-a invitat aici ? – întrebă Danielle, cu figura palidă și ochii dilatați de uimire.

Philippe ridică încurcat din umeri și spuse încet :

– Doar nu crezi, că sora mea ar face o vizită așa, neanunțată.

Cu coada ochiului, Danielle o văzu pe Catherine retrăgându-se din brațele lui Jourdan, cu regret. Ținându-l încă de mână, ca și cum nu

s-ar fi putut lipsi de atingerea lui, se întoarse spre Danielle.

– Scuză-mă – spuse ea simplu. Eu și Jourdan tocmai... ea făcu o pauză ca și când n-ar mai fi putut să continue, dar în privirea ei era ceva ce Danielle se trudi să nu se vadă în propria privire. Simți cum se răcește de șoc și teamă. Catherine Sancerre era îndrăgostită de Jourdan și el o invitase aici, în casa lui, cu bună știință, căsătorit fiind cu Danielle pe care n-o iubea – își aminti Danielle, cu amărăciune. Era Jourdan îndrăgostit de Catherine ?

Dacă da, atunci niciodată nu va afla care sunt sentimentele ei față de el. Arborând un zâmbet forțat, în dorința de a-și ascunde sentimentele și tremurul, Danielle îl luă de braț pe Philippe, imitând gestul posesiv al lui Catherine față de Jourdan.

– N-ai de ce să te scuzi – spuse ea scurt. De fapt, e minunat că sunteți amândoi aici...

Râsul lui Catherine rupse liniștea.

– O, Jourdan, ce lipsită de romantism e soția ta ! – exclamă ea, cu duritate. Mărturisesc, că dacă aș fi fost proaspăt căsătorită cu tine, n-aș fi vrut să am în preajmă nici un alt suflet solitar.

– Danielle este englezoaică, Catherine, iar englezii văd lucrurile altfel. Oricum, pare destul de mulțumită să-l vadă pe fratele tău.

Ochii săi erau pe mâna Daniellei, cu care-l luase pe Philippe de braț în timp ce el vorbea, dar ea refuză să și-o retragă, ridicându-și capul pentru a i se citi schimbarea pe față.

– Trebuie să fii atent, chéri – chicoti Catherine – altfel, Philippe îți va fura soția. Oricum, n-am călătorit atâta, ca să stau afară, în picioare, într-o curte prăfuită și să-mi pierd culoarea pielii. Putem intra ?

Amintindu-și îndatoririle de gazdă, Danielle o chemă pe Zenaide să-i conducă pe oaspeți în salon, întrebând dacă servitoarele vor aranja camerele.

– Aș vrea să mă spăl, înainte să mă așez, dacă asta e posibil – spuse Catherine, pretențioasă. Sunt plină de nisip din cap până-n picioare și-mi zgârie pielea peste tot. Tu n-ai recunoaște-o, chéri – îi spuse ea lui Jourdan.

Danielle auzi remarca și roși, dar nu făcu nici un comentariu. Sufletul ei se zbuciuma. Cum spera să lupte pentru dragostea soțului ei, cu o fată atât de sofisticată cum era Catherine ? Fără îndoială că pe ea nu va trebui s-o învețe Jourdan, cum să facă dragoste.

– Poate că te va lua Danielle în camera ei, ca să te poți spăla acolo – sugeră Jourdan, privind-o pe Danielle într-un fel care-o făcu să nu-i poată refuza implicitul ordin.

Nici una din ele nu vorbi, cât timp o conduse Danielle spre camera ei. Danielle deschise ușa și se trase înapoi ca s-o lase pe

Catherine să intre. Ochii franțuzoaicei priviră cu răceală camera, înainte de-a se opri pe patul dublu, pe care, era evident că nu se dormise.

– Biata Danielle ! – murmură ea, cu falsă compasiune. Măritată cu un bărbat care nu te vrea, evident. Ai fi făcut mai bine dacă-l convingeai pe tatăl tău vitreg să te lase să te măriți cu Philippe. Cel puțin, el ține la tine, în timp ce Jourdan – ochii ei priviră cu insolență silueta Daniellei – Jourdan e obișnuit cu femei, chérie, nu cu domnișoare neștiutoare. Când a țintit spre tine, a țintit prea sus și probabil ai suferit când ai căzut, nu-i așa ? Nu ți-a spus nimic despre mine ! Despre planurile noastre ? Când ne aflam la Paris eram atât de apropiați...

Danielle găsi curajul să-i răspundă :

– Multe femei s-au crezut apropiate soțului meu.

Răzbunarea a fost iute și neiertătoare.

– Vrei să spui, că multe femei i-au fost amante ! – spuse Catherine, cu ciudă. Între noi însă, a fost altceva. Jourdan știe importanța și proeminența familiei noastre. Nici măcar n-ar fi visat să mă insulte oferindu-mi altceva, decât căsătoria. Și s-ar fi căsătorit cu mine, dacă tatăl vitreg nu i-ar fi oferit un morcov atât de tentant. O, da, știu totul despre asta – îi spuse Daniellei, fără să adauge că Philippe menționase această posibilitate, când îi explicase de

ce Sheikh-ul refuzase oferta lui de căsătorie. Catherine era o fată practică. Ar fi putut să se mărite pentru bani, dar cu Jourdan ar fi avut și bani și plăceri sexuale și-l împinsese cu grijă de mai mulți ani spre căsătorie, sperând să facă uz de simțul datoriei și al onoarei pe care le avea Jourdan, pentru a-l forța, într-o situație din care el nu s-ar fi putut retrage fără s-o ia de soție.

Informația că Sheikh Hassan vroia ca el să se căsătorească cu Danielle, o șocă. O necunoscută, o mireasă arabă docilă, ar fi admis, dar Jourdan era pe jumătate francez și, cu siguranță, dorea de la o femeie mai mult decât supunere pasivă, însă Danielle era altceva. Vestea că Danielle era deja în Qu'Har, în vizită la familia Sheikh-ului, o silise să intre în acțiune. Sperase să-și folosească trupul cât va sta în Qu'Har pentru a-i forța mâna lui Jourdan într-un fel, iar descoperirea că el era deja însurat cu Danielle, o șocă. Ochii i se îngustară când examină camera luxoasă. Cum putuse Jourdan să se însoare cu creatura asta tâmpită, în loc să se însoare cu ea ? Studie cu dezgust silueta Daniellei, apoi mai privi o dată spre patul mare.

— Jourdan nu împarte cu tine camera asta. Era mai mult o constatare, decât o întrebare, dar Danielle îi răspunse imediat :

— Nu mereu, câteodată mă duc eu în camera lui.

În ochii albastru-deschis ai Catherinei, fulgeră furia.

— Deci... ai împărțit patul cu el, dar asta nu-i mare lucru, petite. Jourdan e un bărbat ca oricare altul și ia și el ceea ce i se oferă, în lipsă de altceva mai bun care să-l tenteze, în palat. Și bineînțeles, este succesiunea, la care trebuie să ne gândim. Ea se uită pe ascuns la Danielle care rămăsese înțepenită în mijlocul camerei. Haide, doar nu ești atât de naivă să-ți închipui că poate exista un alt motiv ? Draga mea ! Sprâncenele i se ridicară. Jourdan e curtat și vânat, de câteva din cele mai frumoase femei din lume...

— Inclusiv tu ? — întrebă scurt Danielle, regretând imediat ce-i spusese, dar era prea târziu, oferindu-i astfel lui Catherine motivul pe care-l căuta.

— Cu mine, e puțin altfel. Jourdan știe că nu voi accepta niciodată să-i fiu amantă. Căsătorindu-se cu mine, va face parte din una dintre cele mai remarcabile familii din Franța — tentantă perspectivă, nu poți să spui nu, pentru un bărbat a cărui mamă provenea din scursura franceză.

— Și tu, ai fi fost mulțumită cu asta ? — întrebă Danielle, încercând să întoarcă atacul, dar franțuzoaica era mai tare decât ea. Catherine se strâmbă și zâmbi cu superioritate.

— Am zis eu, că aș fi fost ? Jourdan mă iubește, Danielle. Știu asta. Invitația lui de a

veni aici, este confirmarea dragostei sale și a dorinței de căsătorie.

– E deja căsătorit cu mine – îi reaminti Danielle.

Catherine zâmbi cu răceală.

– O căsătorie de convenienţă la care a fost forțat de tatăl tău vitreg, dar dacă-i vei naște un fiu care să-i asigure succesiunea, va divorța de tine.

O spusese cu atâta convingere, încât Danielle nu putu să o contrazică.

– Te uiți la mine atât de mirată – continuă Catherine – doar știi asta ! Actualul Sheikh are fii, e adevărat, dar niciunul nu are ascuțimea minții lui Jourdan și oricum, Hassan are puterea de decizie după care este condus Qu'Har-ul. Este foarte firesc să-l fi ales pe Jourdan, cu atât mai mult, dacă acesta va avea un fiu care să-i urmeze ; un fiu a cărui mamă să fie fiica vitregă a lui Hassan.

Totul era atât de logic și convingător, încât Danielle se mira că nu fusese în stare să vadă singură lucrurile, în felul acesta. Cu siguranță, tatăl ei vitreg ar fi încântat ca ea să-i dea lui Jourdan un fiu. Copilul ar fi nepotul său și succesorul regatului. Cât de proastă fusese, să nu-și dea seama mai devreme ! Căsătoria lor nu avea să fie anulată, Jourdan i-o spusese, dar nu-i spusese celălalt motiv pentru care făcuse dragoste cu ea.

Camera începu să se învârtească cu ea și se așeză ametită pe pat. Chiar și în acest mo-

ment putea să fie însărcinată, cu Jourdan. Gândul ăsta o scârbea. Era doar greșeala ei, nu putea învinovăți pe altcineva. Numai ea încercase să se înșele nebunește, că această căsătorie era mai mult decât o unire necesară. Jourdan nu susese nimic. Intenționa să divorțeze de ea și să o înlocuiască cu Catherine, după ce ea-i va da un fiu. Având un copil, el va fi susținut în continuare de tatăl ei vitreg și acesta nu va face nimic pentru a-și dezmoșteni nepotul de regat.

– Dacă mai ai puțină mândrie, ar trebui să pleci imediat din Qu'Har – continuă Catherine. Sau ești atât de îndrăgostită de el, încât te vei agăța de orice fărâmitură pe care ți-ar putea-o oferi ? Cât de amuzat trebuie să fie, să te știe atât de subjugată de el, încât să rămâi chiar dacă știi că se atinge de tine doar cu un scop ! N-aș suporta ca un bărbat să facă dragoste cu mine știind că iubește o altă femeie și că tot ce vrea de la mine, e un copil Ea râse crud. Ți-am spus că a țintit prea sus, nu-i așa, Danielle ? – spuse ieșind și lăsând-o pe Danielle singură și cu privirea în gol.

Danielle reuși să-l evite pe Jourdan, tot restul zilei, dar nu și seara când a fost forțată să asiste la flirtul Catherinei cu el în timpul cinei, când Philippe îi aruncă priviri de simpatie și-i șopti că ar fi fost mult mai bine ca Jourdan și Catherine să fi cinat singuri pentru că nu aveau ochi decât unul pentru celălalt.

După cină, Catherine insistă să asculte câteva benzi pe care le adusese de la Paris.

— Îți amintești că am dansat pe melodia asta, ultima oară când am ieșit împreună ? — îl întrebă ea pe Jourdan când începură să se audă niște acorduri de muzică senzuală. Philippe și Danielle păreau că nici nu există, iar Danielle nu a fost deloc surprinsă, văzându-i pe cei doi îndreptându-se spre camera din turn.

Jourdan abia dacă schimbase o vorbă cu ea de când sosiseră frații Sancerre, iar Danielle își simțea inima prea grea, ca să-i răspundă altfel decât monosilabic.

Îi ceru să danseze, dar ea îl refuză scuturând din cap și se întoarse ca el să nu-i vadă lacrimile din ochi. Ea nu mai putu să îndure când el se simți parcă dator să strângă franțuzoaica în brațe.

Expresia figurii lui se încordase când fusese refuzat, iar ea-i fusese recunoscătoare lui Philippe că intervenise, sugerând ca ea să-i arate curtea.

Stătuseră afară cam o jumătate de oră, când Philippe propuse să se întoarcă. Salonul era cufundat în întuneric, iar muzica oprită. Când intrară înăuntru, Philippe căută comutatorul și Danielle își reținu un suspin de durere când lumina inundă camera și cei doi, unul în brațele celuilalt, erau preocupați doar de pasiunea lor.

Jourdan reacționă imediat, lăsând-o pe Catherine, iar Danielle i-a fost recunoscătoare lui Philippe care, luând-o de umeri își ceru scuze pentru apariția lor neașteptată.

Se simțea bine în brațele care-i înconjurau umerii și care o scoaseră din cameră. Ea nu protestă când el o conduse spre ușă și nu găsi energia de a se împotrivi, când afară, o luă în brațe și o sărută. Nu simți nimic, nici plăcere nici repulsie ; nu simțea nimic altceva decât durerea de-a ști că Jourdan o iubea pe Catherine.

Philippe îi ridică fața și-i șopti ceva, iar Danielle deschise ochii la timp ca să vadă silueta înaltă a soțului ei, dispărând în direcție opusă.

— Foarte inoportun — murmură Philippe. Nu-i nimic, petite. Vor fi și alte ocazii.

Trecu o săptămână. Danielle îi văzu foarte puțin pe Jourdan sau Catherine. Erau mereu împreună, călăreau, vânau cu șoimul, râdeau. Ea deveni palidă și slăbi, făcând-o pe Zenaide să-și exprime îngrijorarea față de inerția ei. Philippe petrecea mult timp cu ea, ținându-i o nedorită companie.

Într-o după-amiază când Jourdan o dusese pe Catherine în oraș pentru că aceasta insistase să respire puțină civilizație, Philippe o găsi pe Danielle stând în curte și privind în gol.

– Trebuie să pleci de aici, Danielle – îi spuse el brusc. Te distrugi singură și care-i scopul ? Nu ești oarbă. Știi ce este între Catherine și Jourdan. El îi luă mâna și i-o strânse cu blândețe. Știu că-l iubești, petite, dar unde-ți este mândria ? Cât poți să mai înduri ? Ai rămas o umbră din fata pe care am cunoscut-o. Nu te-am auzit râzând nici măcar o dată, de când am venit aici. Pleacă acum, Danielle, înainte ca el să te distrugă complet.

– Cum aș putea ? – întrebă Danielle. Ceea ce spusese Philippe era foarte adevărat, iar cuvintele Catherinei avea încă puterea de-a o răni. Unde-i era mândria ? Avea să rămână aici până va concepe copilul lui Jourdan ? Un copil pe care tatăl lui intenționa să-l îndepărteze de mamă și să se descotorosească apoi de ea, ca să se căsătorească cu o alta ? Dacă într-adevăr îl iubea pe Jourdan, cu siguranță că-i dorea fericirea mai mult decât pe a ei și va trebui să accepte fericirea lui cu Catherine. N-o plăcea pe franțuzoaica cu ochii albastru-deschis, cu limbă înveninată, dar ea nu era Jourdan.

– Dacă aș putea, aș pleca – îi spuse lui Philippe. Dar nu pot.

– Dacă chiar vrei să pleci, te-aș putea ajuta – îi spuse Philippe. Land Rover-ul e aici, te-aș putea duce la Qu'Har sau, dac-ai vrea, în Kuwait, de unde vei putea pleca cu ovionul în Anglia.

– N-am nici un ban – îi spuse Danielle. Eu...

– Nu-ți face probleme, îți împrumut cât vei avea nevoie... Nu te gândi că o fac doar în scop altruist. Ea-i puse degetele pe buze. Într-o zi, când se va șterge această durere, sper să te întorci la mine și să mă lași să fiu soțul pe care-l meriți.

– O, Philippe, eu...

– Nu spune nimic acum – zise el, încruntându-se dintr-odată. Mă gândesc, că n-ar fi rău să-l lăsăm pe Jourdan să creadă că e ceva între noi. Asta îl va face să nu vină după tine să te aducă înapoi ca să-i faci un fiu.

Era un efort prea mare să protesteze. Danielle știa că Jourdan nu va crede nici o clipă că ea-l iubește pe Philippe, dar mândria ei o făcu să accepte, tremurând la gândul că Jourdan va veni după ea s-o târască înapoi și s-o ducă la cea mai joasă degradare, stare pe care o și trăia de când aflase că el o iubește pe Catherine. Poate că va fi capabilă să discute cu tatăl ei vitreg și să-l convingă să se retragă și să-i lase lui Jourdan controlul asupra companiei petroliere. Era sigură că el, de fapt, asta vroia să facă, iar ea nu dorea să-i fure lui Jourdan ceea ce era al lui de drept.

Obținându-i consimțământul, Philippe nu pierdu timpul ca să aranjeze plecarea. Catherine și Jourdan se vor duce să călărească în dimineața următoare – îi spusese el, după

cină. Atunci vor pleca. Nu era nevoie să-și ia nimic cu ea. Dacă vor avea noroc, vor ajunge în Kuwait la căderea nopții. Avea multe cecuri de călătorie și putea apela la tatăl lui, pentru fonduri suplimentare.

— Gândește-te numai — o încurajă el — în optsprezece ore, ai putea fi acasă.

Acasă! Danielle își strânse buzele, întorcându-și capul într-o parte. Nu realiza el că pentru ea nu va mai exista niciodată „acasă", fără Jourdan? Pentru ea, el însemna căminul ei, lumea ei. Și el, o iubea pe Catherine.

Dimineața era ca oricare alta. Soarele strălucea pe un cer perfect albastru. Danielle auzi când plecară Catherine și Jourdan, să călărească. Se duse la fereastră, căutând să-l vadă pe Jourdan pentru ultima dată, iar el, parcă simțindu-i gândul și privirea, ridică ochii spre fereastra ei. Pentru o clipă, a vrut să coboare scările, să se arunce în brațele lui și să-l implore să nu plece, dar își înfrână impulsul. De dragul lui Jourdan, nu al ei, trebuia să plece.

Ieșiră la o jumătate de oră după plecarea lui Catherine cu Jourdan. Danielle dădu prea puțină atenție pregătirilor lui Philippe. Tot ce-a putut face, a fost să se urce în Land Rover. El o sărută ușor când ieșiră din castel. Danielle îi lăsase Zenaidei un bilețel în care-i mulțumea pentru tot ceea ce făcuse pentru ea. Nu lăsase nimic pentru Jourdan. Philippe îi spuse că-l va explica el totul, după ce o va vedea în siguranță, în avion.

Danielle se îndoia că va fi nevoie de vreo explicație. Jourdan va trage singur concluziile și va fi recunoscător ocaziei de a-și regăsi libertatea și de a se căsători cu femeia pe care o iubea acum.

Ca să ajungă în Kuwait, nu trebuia să apuce pe drumul spre Qu'Har — îi explică Philippe — ci pe calea opusă.

Când îi spusese acestea, Danielle întrebă îngrijorată, dacă asta însemna că va trebui să traverseze deșertul, dar Philippe îi zisese că n-are de ce să se îngrijoreze. Vizitase Qu'Har-ul de când era copil, iar în deșert se simțea ca acasă și vor ajunge la marginea deșertului în vreo două ore.

Patru ore mai târziu, admisese nevoit de împrejurări, că fusese prea optimist. Căldura dogorea, iar Danielle începuse să se simtă rău. Pe deasupra, Land Rover-ul nu avea aer condiționat și ei se aflau în deșert, în cea mai fierbinte parte a zilei, fără vreun semn că s-ar apropia de Kuwait.

— Cred că am apucat-o greșit, la ultima bifurcație — admise Philippe, când Danielle îl chestionă speriată.

El se încruntă când se uită spre indicatorul de nivel al combustibilului și șopti:

— Trebuie să ne întoarcem înapoi.

— N-ar fi mai bine să ne odihnim puțin? — sugeră ea timid. Capul începuse să o facă să sufere cumplit.

— În căldura asta ? — se răsti Philippe. Cum am putea ? Dacă nu ne mișcăm, soarele va topi Land Rover-ul. Doamne, ce căldură ! — se plânse el și nu pentru prima dată, cu o notă de iritare în glas. Danielle se lămuri că el nu era atât de sigur că merg în direcția bună, pe cât pretindea. Nici nu era însoțitorul ideal, deoarece intrase în criză și se plânsese până la urmă, de tot ce-l înconjura : căldura, idiotenia de a nu se fi marcat bine drumurile deșertului, Danielle nespunând nimic, din pricina durerii de cap. Jourdan îi spusese deja, cât de ușor erau acoperite drumurile din deșert, în timpul furtunilor de nisip. Philippe se purta mai degrabă ca un copil răsfățat, decât ca un bărbat dar și dacă știau asta, puteau fi probabil în pericolul de a se rătăci pe terenul cel mai puțin ospitalier din lume, ceea ce-i producea frică.

Land Rover-ul începu să se zgâlțâie și Philippe opri, ducând-o la disperare, iar când el coborî din mașină și reveni câteva clipe mai târziu strâmbându-se, să-i spună că au pană de cauciuc, ea-l privi doar, fără să realizeze pericolul în care se găseau.

— Vrei să te ajut, să schimbăm roata ? — îl întrebă ea, incapabilă să înțeleagă motivul furiei lui bruște, până când spuse cu amărăciune :

— N-avem roată de rezervă.

Se gândi câteva secunde, timp în care contemplă realitatea și i se păru straniu, că nu o

înspăimânta. Fără roată, nu mai puteau merge cu mașina. Nu știau unde se află și nimeni nu știa unde sunt, iar Danielle se gândi că dacă printr-o minune, vor fi găsiți în următoarele ore, probabil vor fi deja morți.

Odată acceptată realitatea, în mod ciudat o învălui calmul. Philippe era cel care nu accepta faptele, mergând până la a o învinovăți. Cu matură claritate, Danielle văzu cât de nesigur și juvenil era Philippe în vederi, trebuind totdeauna să găsească pe altcineva vinovat de propriile nereușite. Până acum, Jourdan fusese țapul ispășitor — Jourdan, care era tot ceea ce el nu putea fi.

Danielle îl trata cu o blândețe de care nu se știuse în stare, ca o mamă pe un copil isteric. Era imposibil de crezut că vor fi găsiți, dar Philippe, în copilăria lui, o credea când ea-l convingea că vor fi găsiți. În Land Rover era apă, dar în cantitate mică, iar când acoperișul mașinii a fost în directa bătaie a razelor de soare, nu se mai putu sta înăuntru. Danielle se simțea foarte rău, dar Philippe tot intra și ieșea din mașină și era foarte amărât. Ea crezu de cuviință că nu e cazul să mai contribuie la îngreunarea situației, astfel că nu-i spuse cât de rău se simte.

— Ei bine, n-am să stau să mor aici — spuse până la urmă Philippe, cu violență. Pentru tine, totul e-n ordine — adăugă el, când văzu că ea nu-i răspunde. Dacă nu-l poți avea pe Jourdan, mai

bine mori, asta gândești, nu-i așa ? Când Danielle nu-i răspunse nici de data asta, el continuă. Bine, ce pierdere ! Tu și cu mine, am fi putut să ne distrăm, Danielle și am fi putut fi susținuți financiar de tatăl tău vitreg. Ei bine, n-am să te las aici, să mori. Nu pot să-mi permit, ești polița mea de asigurare, Danielle și cineva, va trebui să plătească dividende când vom scăpa de aici. Îmi imaginez că Hassan va fi foarte recunoscător față de cel care a salvat viața prețioasei sale fiice vitrege, nu-i așa ?

Danielle ar fi protestat în zadar spunându-i că era mai bine să fi rămas acolo unde erau și să-i demonstreze că Land Rover-ul era mai vizibil decât ei. Philippe insistă și total fără tragere de inimă, Danielle îl urmă în căldura arzătoare a deșertului.

CAPITOLUL 11

Ea nu mai putu merge. Nu avea idee cât merseseră, ca distanță sau ca timp. Părea că de o veșnicie. La început, protestase o dată sau de două ori, că nu are pălărie și că ar fi fost mai înțelept să rămână în mașină, dar Philippe se opusese obiecțiunilor ei. Ea se împiedică și căzu cu un genunchi sub ea. Philippe era în față. El se întoarse și o privi, veni înapoi și o ridică, smulgându-i gemete de durere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să rămâi cu mine, nu poți ? — întrebă el.

Danielle nu știa altceva decât să-l întrebe încotro credea că merg. Păreau că merg după urma de nisip, de-o viață. Spre deosebire de ea, Philippe avea pielea întunecată și era obișnuit cu soarele. Fața ei era în flăcări, capul îi bubuia la fiecare pas. Apa li se terminase cu multe ore în urmă. Se gândea să se întindă în apa rece a oazei, la ploile englezești, iar contururile lui Philippe se estompau în fața ochilor ei obosiți și simți cum alunecă într-o lume plină de halucinații și miraje.

I se păru că e întinsă pe un pat moale și că Jourdan mergea spre ea. Numai că nu era Jourdan, ci Philippe, cu fața schimonosită de furie, scuturând-o cu brutalitate și cerându-i să se ridice în picioare.

– Atunci, foarte bine, blestemată ce ești, rămâi aici ! – țipă el, cu amărăciune. O să-mi fie mult mai bine fără tine, oricum !

Danielle s-a bucurat când el a plecat și nu a mai fost nevoită să-i audă vocea lăudăroasă. Dacă n-ar fi durut-o capul într-un asemenea hal, era chiar plăcut să stea întinsă acolo, dacă n-ar mai fi avut pielea atât de arsă.

Visa. Era pe o plajă în plin soare și auzea valuri la distanță, numai că ele se auzeau din ce în ce mai tare și, din senin, vântul stârni nisipul în jurul ei până când îi intră în ochi și o orbi.

Philippe trebuie că se întorsese, pentru că-l auzea vorbind, vocea lui scoțând proteste ascuție, în timp ce altcineva vorbea pe un ton mai jos, cu o voce a cărei răceală de gheață, o făcu pe Danielle să tresară.

– Danielle ! Danielle, mă auzi ?

Ea gemu și se întoarse, nedorind să fie deranjată. Instinctul îi spunea că dacă va răspunde acelei voci, va deschide ușa suferinței, iar ea îndurase destul.

– Nu, e în regulă, o duc eu – auzi ea aceeași voce joasă. Este foarte arsă... Aș putea să-l omor pe Sancerre, pentru asta !

Avu o senzație de mișcare și de căldură ce nu avea nimic de-a face cu arsura soarelui. Ea se luptă instinctiv cu delăsarea înșelătoare a trupului ei, simțind un pericol mult mai mare decât arșița soarelui.

– E bine, mignonne – îi spuse aceeași voce, liniștind-o. Știu cum te simți, dar acum, este foarte important să te duc înapoi, la castel Mignonne. Îi reveni memoria la auzul cuvântului și deschise pleoapele dureroase ca să privească în sus, la fața bărbatului care-o ducea în brațe.

Părea că se schimbase de când nu-l văzuse'; trăsăturile i se adânciseră, accentuându-i aroganța profilului, fără îndoială – înțelese Danielle tremurând. Cât de disperat trebuie să fi fost când a aflat că nu numai că nu se eliberase de ea, dar era și obligat s-o salveze încă o dată, de consecințele propriei prostii.

– Nu încerca să vorbești – îi spuse el, scurt. Îți este rău arsă pielea și trebuie să te ducem înapoi la castel, cât mai repede cu putință. Ce naiba... Se opri înghițindu-și cuvintele, dar Danielle îi simțise întrebarea și murmură îndurerată :

– Părea cel mai bun lucru. Am vrut să ne despărțim, fără să ne creăm suferințe.

Nu avea de ce să se prefacă. El îi spusese că știa ce simte și nu mai putea pretinde să o ascundă. Dacă n-ar fi făcut așa, nu s-ar fi simțit ușurată și refuză să se mai gândească. El era aici, ea era în brațele lui.

Figura lui era încruntată de amărăciune.

– Și ai crezut că așa trebuie să o faci ? Alergând la o moarte sigură ?

– Philippe crezuse că știe drumul. Totul ar fi fost în regulă, dacă n-am fi avut pana – protestă Danielle, încercând să-l apere pe Philippe. Nu avea intenția să spună nimic despre cum o abandonase acesta ; acum, gândindu-se în urmă, realiză că asta făcuse, dar Jourdan îi ascultă cuvintele cu figura precum o mască a furiei.

– O, da, Sancerre e bun la „a crede" – încuviință el, sardonic. Nu am nici o îndoială că are și o serie de scuze plauzibile, pentru faptul că te-a lăsat să mori.

– N-a vrut – începu Danielle să protesteze, dar expresia lui Jourdan o făcu să tacă.

In fața lor era un elicopter care – realiză ea – era responsabil de zgomotul „valurilor" pe care i se păruse că le auzise. Jourdan o ridică în el, așezând-o comod.

– Și Philippe ? – începu ea să obiecteze, când se ridicară în aer. Dar protestele ei au fost scurtate :

– Va rămâne cu administratorul și cu Land Rover-ul. Când se va remedia pana, vor pleca în Kuwait unde a vrut Sancerre, inițial. Apoi adăugă cu furie : nici măcar de dragul tău, nu-i voi mai permite să-mi calce casa. M-am săturat de oaspeți nepoftiți !

Când ajunseră la castel era deja întuneric și din cele câteva cuvinte pe care Jourdan le schimbă cu pilotul, Danielle înțelese că aparatul aparținea companiei petroliere și că el îl comandase imediat ce aflase de dispariția ei și a lui Philippe.

Ignorând protestele servitorilor, Jourdan o duse pe Danielle nu în camera ei, ci sus, în camera din vârful turnului, unde Zenaide care se ținuse temătoare pe lângă el, a fost concediată, cu un ordin dat iute în arabă.

– Ți-e pielea foarte rău arsă – îi spuse Jourdan scurt. Pilotul s-a dus să aducă un medic să te consulte. Până la sosirea lui, Zenaide va sta cu tine.

Danielle protestă mutește, iar el se opri în ușă, privind-o grav.

– Vroiai ceva ?

„Doar pe tine" – ar fi vrut ea să spună, dar se mulțumi să scuture din cap, în timp ce o lacrimă i se prelinse pe obraz.

– Danielle, eu... Cuvintele se pierdură când ușa se deschise și intră Catherine care rămase pe loc, un tablou al eleganței, după ultima modă pariziană.

– Jourdan, unde e Philippe ? – întrebă ea impetuos, abia privind spre Danielle.

– Fratele tău e în drum spre Kuwait, însoțit de doi oameni de-ai mei – spuse Jourdan concis.

Catherine îi aruncă lui Danielle o privire dezgustată, înainte de a începe să râdă și să

înainteze în cameră, punându-şi posesiv mâna pe braţul lui.

– Iubitule, chiar a fost necesar ? – susură ea. Bietul Philippe, sunt sigură că nu numai el este vinovat.

– Nu din cauză că a fugit cu soţia mea am refuzat să-l mai ţin sub acoperişul meu, Catherine – replică Jourdan curtenitor – ci pentru că a lăsat-o cu bună ştiinţă, să moară.

– Haide, iubitu'e – protestă Catherine, aruncându-i Daniellei o altă privire veninoasă. Eşti sigur că judeci bine lucrurile ? Nu cred că Danielle a refuzat să meargă cu el. Pe deasupra, ca soţie a ta, şi-a asumat un risc considerabil... După toate cele, tu eşti un bărbat bogat, în timp ce Philippe...

Danielle ar fi vrut să protesteze că nu a fost aşa. Singurul motiv pentru care consimţise să plece cu Philippe, fusese acela de a-i reda lui Jourdan libertatea, dar nu putu să facă cunoscute toate astea pentru că o teribilă slăbiciune păru să o apese. Pielea o ardea şi simţea o nevoie imperioasă de a dormi.

– Vom continua această discuţie altă dată – îl auzi pe Jourdan spunându-i Catherinei, fără îndoială vrând să-i confirme în particular, că dacă o salvase pe Danielle din deşert asta nu avea nici o legătură cu dragostea lui pentru franţuzoaică.

Doctorul veni şi o examină atent. Pielea ei fiind atât de albă se arsese foarte rău – îi

spusese el – dar arăta mai rău decât era în realitate. I se aplică pe faţă şi pe braţe o loţiune care-o răcori plăcut, luându-i aproape total durerile. Era ceva nou – îi spuse doctorul, ca răspuns la întrebarea ei – conţinând un anestezic ce înlătura durerile. Zenaide avea să repete aplicarea, ori de câte ori era nevoie şi, în plus, îi asigură odihna dându-i câteva pastile pentru dormit. Doctorul îi spuse că era norocoasă şi că doar reacţia promptă a lui Jourdan o salvase de la deshidratare şi în ultimă instanţă, de la moarte.

Danielle îi mulţumi pentru îngrijire şi bău ascultătoare lichidul cu gust amar pe care i-l prepară şi care o făcu să adoarmă înainte chiar de a părăsi el camera.

Când deschise din nou ochii, camera era în întuneric şi pentru o clipă intră în panică, neştiind unde se află şi nici de ce. O siluetă se mişcă la picioarele patului şi ea ţipă.

– Nu, nu e Philippe – îi spuse pe ton liniştit. De-acum, Sancerre trebuie să fie în drum spre Paris şi dacă prezenţa mea lângă tine, mignonne, este nedorită, încearcă să-ţi aduci aminte ce cred servitorii mei. Eşti soţia mea...

– O căsătorie doar de convenienţă ! ţipă Danielle, cu amărăciune. O căsătorie care...

– Nu vorbi despre asta acum – o făcu să tacă Jourdan, ferm. Când ai să fii restabilită, atunci vom vorbi despre căsătoria noastră şi despre viitor.

Danielle își dori să aibă puterea de a-i spune, că nu simte nevoia prezenței lui lângă ea și că era liber să plece la Catherine, dar se lăsă în voia plăcerii de a-l avea lângă ea. Se simțea bine știind că-i acolo și-i plăcea senzația de intimitate creată. În noaptea asta, era al ei și își va păstra amintirile, cu gelozie.

La trei zile, i se spuse că poate părăsi patul și că poate să meargă în curte când soarele își va pierde cea mai mare parte din putere ; Zenaide stătuse cu ea, dar acum plecase să-i aducă un pahar cu șerbet răcoritor, ea rămânând singură când auzi zgomotul făcut de tocurile înalte ale Catherinei pe piatra mozaicului. Știa cine este, fără să se întoarcă sau să deschidă ochii și simți când Catherine se așeză lângă ea, pe locul pe care stătuse Zenaide.

— Știu că nu dormi — începu Catherine, fără preambul. Cât ai de gând să mai continui cu farsa asta ? Atât eu cât și Jourdan, știm că ești destul de bine ca să poți pleca, dar tu continui să rămâi. De ce ? Speri să-l convingi pe Jourdan să continue mariajul, din milă ? Cu siguranță, chiar și tu ești conștientă, că nu te vrea !

Slăbită de suferință, Danielle nu putu să se apere. Ce spusese Catherine o lovise drept în inimă. Era destul de bine ca să poată pleca, dar ea amânase decizia finală, de frica discuției cu Jourdan, despre plecarea ei definitivă.

— Ce mai aștepți ? — o îmboldi Catherine. Să-ți ceară Jourdan să pleci ? N-ai mândrie ?

Danielle auzi fâșâitul fustei de mătase când Catherine se îndepărtă furioasă, iar Zenaide se întoarse. Dar cuvintele îi sunau încă în urechi și Danielle se gândi la ele până apărură stelele pe cer. Ce mai aștepta ? Să-l împărtășească Jourdan dragostea ? El știa ce simte ea și știind asta, fără îndoială, îi era milă de ea. Ea-și mușcă buzele, refuzând să plângă. Catherine avea dreptate, n-avea pic de mândrie. Când Zenaide îi adusese micul dejun, ea se hotărî. Va pleca astăzi, dar nu cum o mai făcuse înainte. Îi va spune lui Jourdan de hotărârea ei și-i va ura numai bine pentru viitor. Era decisă. O rugă pe Zenaide să-i ducă un mesaj lui Jourdan și să-i spună că vrea să-l vadă.

Toată ziua fusese în tensiune, așteptând la fiecare bătaie în ușă ca el să intre, dar nu se întâmplă până seara, când Zenaide o îmbrăcă într-un caftan ușor de mătase și o conduse jos în curte, unde își văzu soțul. Părea obosit și tras la față. Tensiunea grelelor sale responsabilități — se gândi Danielle cu compasiune — și desigur și ea se adăuga la ele.

— Zenaide mi-a spus că vrei să mă vezi — spuse el, când ajunse în fața ei. Danielle stătea pe marginea fântânii și descoperi că dorea ca Jourdan să se așeze lângă ea, decât să stea în picioare în fața ei. Acum că sosise momentul, îi venea incredibil de greu să-și gă-

sească cuvintele, dar știa că trebuie. Ar fi fost mult mai ușor să-și plângă de milă și să-l roage pe Jourdan să n-o gonească, dar de dragul lui, trebuia să fie tare.

– Despre ce e vorba ?

Ea zâmbi cât de curajos putu și-i spuse calm :

– Despre căsătoria noastră, Jourdan. Nu e nevoie să ne prefacem – a fost o greșeală...

În umbra grădinii, figura lui păru să se lungească, iar maxilarele i se încordară.

– Și eu m-am cam gândit la căsătoria noastră – spuse el, emoționat. Am sperat... el făcu o pauză părând că ezită, apoi continuă liniștit. Nu are importanță. Probabil, căsătoria noastră va putea fi anulată, dacă ești pregătită să juri că n-am fost niciodată soț și soție. N-am să stau în calea ta. Oricum, a fost ceva ce tu n-ai vrut și fără îndoială, o anulare ar fi mai acceptabilă pentru familia Sancerre.

De durere, Danielle îl privi ca printr-un abur, Jourdan încerca să-i spună că el voia ca ea să mintă ; să pretindă că n-au făcut dragoste niciodată ? O cuprinse amărăciunea. Se ridică în picioare abia știind ce face și auzi o voce stinsă pe care cu greu o recunoscu a fi a ei, care spunea că dacă el va aranja totul, ea va pleca cât de repede va fi posibil.

Ea se aștepta ca franțuzoaica s-o privească cu bucurie la masa de seară, dar în loc de asta, părea ursuză și preocupată. Motivul îl înțelese mai târziu, când află că ea se va întoarce în Franța.

– Să nu crezi că din cauza asta Jourdan o să te vrea pe tine – îi aruncă ea răzbunător lui Danielle – am să mă întorc.

Fără îndoială, o va face – se gândi Danielle tristă. Jourdan o trimisese de acolo spre binele ei, așa încât să nu poată fi amestecată în vreun fel, în anularea căsătoriei lor.

Danielle se întorsese în camera ei și se dezbrăcase repede, concediind-o pe Zenaide, care-o privea gânditoare. Cum îi va place Zenaidei s-o îngrijească pe Catherine ? – se întrebă Danielle. Se atașase de fata arabă așa că-i va lipsi. Valizele ei erau gata și ea simțise dezaprobarea Zenaidei, când își muta hainele și făcea pregătirile de plecare.

Dumnezeu părea s-o ocolească în noaptea asta mai tare ca în oricare altă noapte, de când se măritase. Avea nevoie de medicamentele ei. Până la urmă, înțelegând că mintea ei răvășită nu-și va găsi odihna, se dădu jos din pat și-și luă roba subțire de mătase, pe care Zenaide i-o pusese la picioarele patului. Tabletele pe care i le dăduse doctorul erau în camera din turn. Una din ele o va ajuta să doarmă.

Piatra treptelor era rece sub tălpile goale, dar prea târziu își dădu seama că trebuia să încalțe ceva. Ușa camerei din turn cedă imediat sub degetele ei, lumina lunii făcând mătasea subțire să devină ca o pânză de păianjen prin care, liniile fine ale trupului ei erau foarte ușor vizibile pentru bărbatul așezat lângă fereastră.

— Jourdan ! Fără să gândească, Danielle lăsă ușa, îndreptându-și ochii spre divan unde se aștepta s-o vadă pe Catherine, deși știa că aceasta părăsise castelul. Se gândise că Jourdan plecase cu ea, iar dacă adevărul se știa, acesta o împiedicase să adoarmă.

Jourdan se ridică, roba lui reușind cu greu să ascundă potenta sa masculinitate, iar decolteul adânc îi lăsa la vedere părul întunecat de pe piept, ceea ce făcu ca inima Daniellei să bată mai tare. Ea-și îndreptă ochii în altă parte. El privise la ceva care fusese plasat lângă locul pe care stătuse înainte de-a traversa camera.

— Nu puteam să dorm — îi explică Danielle cu voce slabă. Pastilele mele erau aici.

Jourdan stătea atât de aproape de ea încât îi putea simți căldura emanată de trup. Deodată, n-o mai ținură picioarele și încercă să se așeze pe locul de pe care se ridicase el, lovind o fotografie înrămată, atunci când se mișcă. Ea țipă în același timp când Jourdan înjură. Danielle se aplecă imediat să ridice rama. O rază de lună lumină fotografia pe care ea o privi cu ochi dilatați.

— Acum știi — spuse Jourdan aspru, luându-i fotografia. Eram în Qu'Har, când am aflat de căsătoria unchiului meu cu mama ta. Am plecat în Anglia ca să-l fac să se răzgândească și m-am îndrăgostit de un copil... Gura i se strâmbă de amărăciune.

— Nu înțeleg — se grăbi să spună Danielle. Fotografia aceea era a mea... Îmi amintesc când am făcut-o. Tatăl meu vitreg...

— A făcut-o, la cererea mea — spuse Jourdan. Aveai atunci cincisprezece ani ; treceai de la adolescență spre feminitate. M-am gândit că probabil mi-am pierdut mințile, dar nu era nici o diferență... Nu puteam să mi te scot din suflet, iar Hassan a făcut foarte puțin ca să mă descurajeze.

— Ce... ce... ce tot spui ? — întrebă Danielle tremurat, suspinând când Jourdan se întoarse brusc și-i apucă mâinile ridicând-o în picioare. Pe figură i se întipărise masca suferinței și autocompătimirii când îi spuse aspru :

— Tu, blestemato, în ce încerci să mă bagi ? Știi ce sunt pentru tine. N-am vrut ca tu... Am vrut să aștept... Am vrut să-ți las timp să te obișnuiești cu mine, dar Sancerre mi-a forțat mâna. Știa foarte bine ce simt.

— Philippe ? Dar...

— Îl iubești, știu — spuse Jourdan amărât — și dacă ai ști că era să-l omor pentru asta ! Gelozia e un sentiment foarte puternic, la fel de puternic ca dragostea. Dumnezeu știe cât am încercat să-mi înăbuș dragostea pentru tine. Aveai paisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu, iar eu eram deja bărbat, dar te-am vrut... Era ca și cum aș fi știut cum ai să fii și vroiam femeia pe care-o vedeam crescând în copil. Hassan a înțeles, m-a încurajat chiar. Te iubește și a crezut că e un fel foarte bun de

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ 1 ARGEȘ

a-ți asigura ție și Qu' Har-ului, viitorul. Eu te doream prea mult, așa că nu l-am descurajat. Mi-au spus, că odată ce vei fi măritată cu mine, aș putea să-ți fac curte, să te învăț să mă iubești și tu, dar când mi-a spus Hassan că ai refuzat să auzi de căsătoria cu mine pentru că-l vroiai pe Sancerre, cred că am cam înnebunit. Când am aflat de la Hassan că erai în Qu'Har, am plecat imediat de la Paris. Sheikha știa ce simțeam ; ea m-a ajutat... Te vroiam, Danielle și, ca un orb nebun, am crezut că voi putea să te învăț să mă iubești și tu. Chiar dacă ți-am furat dreptul de a-ți alege dragostea, unde doreai. Nu pot să spun că ți-am aprobat alegerea.

— Nu poți ? O delicioasă senzație de bucurie o cuprinse pe Danielle. Era sigură că visa. Nu putea Jourdan să admită c-o iubește și încă de când ea era doar un copil. Nu putea fi Jourdan, cel care privea atât de buimăcit și de implorator, în loc să fie arogant. Nu putea fi el, cel pe care-l cunoștea, creatura aceasta cu comportament de lord.

— Nu te juca cu mine — spuse el aspru. O, nu te învinovățesc că vrei să te răzbuni... Catherine mi-a spus că o vei face ; mi-a spus cum ai plănuit cu Philippe, să fugiți...

Ce deștepți, Philippe și sora lui — se gândi Danielle, tot sucind și răsucind faptele, până când ea și Jourdan s-au convins că minciunile lor erau adevărul.

— Catherine mi-a spus că vroiai să vă căsătoriți — spuse ea ușor, nefiind încă convinsă că nu visa.

Cu fața crispată, Jourdan făcu un gest arogant de dezgust.

— Niciodată — răspunse el scurt, mișcându-se brusc. Acum, unde-ți sunt pastilele de dormit ? E miezul nopții și nu e ora potrivită pentru făcut confidențe, Danielle, pentru că inevitabil, când se trezesc sentimentele, se întâmplă și alte lucruri... lucruri care adesea, sunt regretate în zori și, dacă nu sunt un animal guvernat de instincte josnice, nu sunt nici un sfânt.

— Și chiar mă iubești ? — întrebă Danielle, abia auzit.

— Da, naiba să te ia ! — izbucni Jourdan. Acum, du-te dracului de aici, înainte de a-mi uita hotărârea și de a te lua cu mine în pat !

Era cu spatele la ea, dar Danielle nu făcu nici o mișcare să plece sau să-și ia pastilele de dormit și simți tensiunea cuprinzându-i trupul, în timp ce el aștepta ca ea să plece.

— Danielle. Era mai mult un geamăt, decât un ordin. Te previn pentru ultima dată — spuse el ascuțit — pleacă acum sau suportă consecințele.

Când ea rămase pe loc el se apropie de ea vorbindu-i șoptit, cu voce răgușită.

— Fie — mormăi el, îmbrățișând-o — dar de ce ? Ca o pedeapsă ? Sau poate pentru că inima ta bună, vrea să-mi lase până la urmă o dulce amintire ?

El o ridică în brațe ducând-o la divan, degetele lui tremurând pe deschizătoarea robei ei, de care o dezbrăcă cu un gest nerăbdător, privindu-i trupul cu ochi flămânzi.

– N-ai de gând să mă săruți ? – întrebă ea, inocent.

O șuviță de păr rebelă îi atârna pe obraz, ochii privind pe sub sprâncenele groase. Trupul lui părea că arde lângă al ei, când își scoase roba.

– Danielle...

Era rugămintea răgușită a bărbatului care știa că atinsese limita suportabilului și se ruga să nu fie împins peste ea. Danielle îi simți agonia ca și când ar fi fost a ei și controlul ei dispăru. Când se atinse de el brațele ei împingându-l nerăbdătoare în jos, trupul ei se mlădia la fel de fierbinte ca și al lui.

– Iubește-mă, Jourdan – suspină ea pe buzele pe care el le ținea strânse ca o linie, tremurând la pieptul lui. Iubește-mă, te rog, cum te iubesc eu.

El își pierdu controlul, gura lui fierbinte ajungând posesivă pe a ei, forțând-o la o predare dulce în pasiunea pe care ea o simțea învăluindu-l.

Până când fiecare centimetru din pielea ei n-a fost senzual explorată și evaluată de mâinile și de buzele lui, nu-i lăsă libertatea de a-i răspunde la fel. Până când nevoia lor reciprocă, unul de altul, nu avea să fie satisfăcută, nimic nu mai conta.

Țipătul pătimaș de triumf al lui Jourdan din ultimele momente de posesie, îi reaminti lui Danielle de prima noapte când făcuseră dragoste, iar trupul ei răspundea ca un păgân nevoii de a afla totalul abandon și împlinirea.

Mai târziu, când amândoi erau liniștiți, Jourdan își odihnea capul pe sânul ei, iar cu limba îi făcea semne pe piele, îi spuse încet :

– Tu, vrăjitoare mică, te-ai distrat amenințându-mă în felul ăsta, nu-i așa ?... să mă las în voia ta...

– Doar pentru că nu-mi venea să cred că e adevărat – răspunse ea indignată, plăcându-i senzația pe care i-o lăsa alunecarea părului lui printre degete. Credeam că o iubești pe Catherine. Ea, mi-a spus că o iubeai. Ai spus că știi ce simt și am crezut că știi că te iubesc și-ți este milă de mine.

– Când de fapt, însemna că știu că-l iubești pe Sancerre, sau am crezut că știu – adăugă Jourdan. Pentru două persoane inteligente prin comparație, suntem foarte ușor de păcălit.

– Pentru că suntem îndrăgostiți – spuse Danielle încet, cu ochii scânteind. O, Jourdan...

– O, Jourdan, ce ? – se strâmbă el.

– Nimic. Doar : o, Jourdan. Sunt așa de bucuroasă că am descoperit adevărul înainte de a fi prea târziu. Gândește-te, dacă în seara asta n-aș fi venit după pastilele de dormit, am fi plecat fiecare pe drumul lui și n-am fi aflat niciodată.

– Poate da, poate nu. Mă îndoiesc că dacă s-ar fi ajuns într-adevăr la asta, aş fi fost în stare să te las să pleci – admise Jourdan.

– Tata va fi încântat – murmură Danielle. Mi-a spus că Philippe ţi-a exagerat trecutul, dar eu nu prea am ţinut seamă de ceea ce spunea el.

– Bine, nu e în întregime fără pată – admise Jourdan dintr-odată serios. O, n-am iubit niciodată pe nimeni altcineva, dar... se strâmbă el puţin – au fost vremuri când mă gândeam că ar fi o idee bună să-ţi şterg imaginea din minte, dar asta-i ce am încercat să fac. Niciodată însă, cu succes.

Danielle era prea inteligentă ca să sape mai adânc, în trecut. Ce era trecut, trecut rămânea. Jourdan era bărbat când ea era încă un copil.

– Ai de gând să vorbeşti toată noaptea ? – întrebă el, cu exagerată nerăbdare, privind inocent.

– De ce ? Ce alternativă ţi-a venit în minte ?

Cuvintele fuseseră spuse cu indulgenţă şi lene, dar sclipirea din ochii negri ca noaptea era departe de a fi leneşă, iar pulsul Daniellei se mări, răspunzând când Jourdan îşi plecă faţa şi murmură cu emoţie :

– Slavă lui Allah, Danielle, că mi-a dat ceea ce am râvnit cel mai mult – un giuvaer pe care-l voi păstra totdeauna şi-l voi ţine departe de ochii invidioşi.

Replica ei se pierdu sub apăsarea săruturilor lui, în timp ce-o antrena cu el, într-o vâltoare de senzaţii în care nu exista altceva, decât dragostea lor.

– Sfârşit –